Yaşamın her yönünde
proletarya enternasyonalizmi!

Sendika ağalığına son!
İşçiler sendika yönetimine!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yıl: 7, sayı: 133-134
28 Temmuz 1980

Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler'e sıkılan kurşunlar, işçi sınıfımıza karşı girişilmiş faşist bir saldırıdır

İŞÇİLER SİLAHLANIN DEVRİME HAZIRLANIN

Emine Engin

Kemal Türkler öldürüldü.

Bu, Maden-İş'e, DİSK'e, tüm Türkiye sendikal hareketine ve işçi sınıfımıza karşı girişilmiş kanlı alçak bir saldırıdır. Kemal Türkler'e sıkılan kurşunlar çapraz ateş açmış iki-üç kişinin tabancalarından değil, şiddetlenen karşı-devrimci saldırının namlusundan çıktı.

Bu kara saldırıya karşı işçi sınıfımız kızıl savaş bayrağını yükseltiyor. Sıkıyönetimin tehditlerini, burjuva basınının "ulusal birlik" "asayiş" demagojilerini ve oportünistlerin tüm "yatıştırma" çabalarını boşa çıkarıyor. Yurt çapında yüzbinlerce işçi grevler, yürüyüşler ve çeşitli eylemlerle öfke püskürüyor.

Burjuvazinin azılı gerici kolu bu cinayetle işçi sınıfına gözdağı vermek istedi. Ama amacına ulaşamadı. Şimdi de olayın işçilerde, emekçilerde yarattığı hoşnutsuzluk ve öfkeden, işçilere, emekçilere karşı baskı yasaları geçirmede, baskıyı artırmada yararlanmaya kalkışıyor. "Köseoğlu, Erim, Türkler... Terör aldı yürüdü. Artık birşeyler yapmak gerek" demagojisi yapıyor. İşçi sınıfımıza, halkımıza yönelttiği karşı-devrimci saldırıyı "genel terör" edebiyatıyla örtbas etmeye çabalıyor.

Bu çabanın en somut örneği Türk-İş'in gerici yönetiminin yayınladığı bildiridir. *Tercüman*'ın tümünü basarak "yürekten" desteklediği bildiride, işçi tabanın duygularına ters düşmemek için olay "kınanıyor". Sonra getirilip "milli birlik", "güçlü Türk devleti" propagandasına bağlanıyor. Nazlı Ilıcak da tabloyu meslek edindiği faşizm çığırtkanlığıyla tamamlıyor.

Burjuvazinin öteki kolu CHP ise, her zamanki gibi, böyle cinayetlerle yığınları sindirmenin "başarılı" olamayacağını, tam tersine, bu yolun devrimci öfkeyi daha da kabartacağını düşündüğü için, cinayeti "büyük bir üzüntüyle"(!) karşılıyor. Azılı gericilerden "taktiklerde" ayrılıyor. Hayır, diyor, benim boş umutlarla, burjuva fikirlerle yığınları pasifize etme yolum daha "başarılıdır"!

Ecevit Maden-İş'de yaptığı konuşmada Kemal Türkler'e sahip çıkmaya kalkışıyor. İşçi sınıfını devrimci savaştan vazgeçirmek için zehir saçıyor: "...Provokasyonları etkisiz bırakmanın yolu, provokasyonlara gelmemektir. Ben inanıyorum ki bilinçli Türk işçileri bu cinayet karşısında duydukları haklı tepkiyi, demokrasiyi, yine demokrasinin kendi kuralları içinde koruma yolunda ve Türkiye'ye barış getirme yolunda güçlerini birleştireceklerdir".

Bakın şu işe. Bir kez Ecevit, işçiler güçlerini birleştiremesinler diye "Türk işçisi" sözünü kullanıyor. Türkiye işçi sınıfını Türk-Kürt diye bölmeyi amaçlıyor. İkincisi, Ecevit işçi sınıfını devrimci yolundan çevirmeye, sınıf savaşını baltalamaya çalışıyor. "Demokrasi" gevezelikleriyle, sömürüye karşı savaşma diyor. Sonra, işçi sınıfına demokrasinin kuralları içinde kalmayı öneriyor. Ecevit alay mı ediyor? Burjuvazinin bile kendi yasalarını kendisinin çiğnediği günümüzde, işçilere yasa içinde kalmayı önermek, teslim ol demektir. Ecevit işçileri faşizme teslim olmaya çağırıyor. Onun yolundan Türkiye'ye gelecek "barış" faşizmdir!

Ecevit'in sözleri, artık işçi sınıfından ancak alaylı bir gülümsemeyle karşılanıyor. Bu nedenle CHP içinde ayyuka çıkan kavgada "sol"da oturanlar, Kemal Türkler'in kurşunlanmasından "daha da büyük üzüntü" duyuyorlar. Tam Ecevit yığınları "boş umutlarla" pasifize edemeyecek kadar sergilenmişken, tam "CHP'yi bizim gibi yeni, daha sol görünümlü demagoglarla güçlendirmek" gerekirken, işçi sınıfı hareketine bu tür saldırılar "büyük tehlikedir" diyorlar. İşçileri "sokağa döker", işçiler "provokasyona"(!) gelmeyin, diyorlar. Özde Ecevit'le aynı şeyi söyleyerek sahte "sol"luklarını bir kez daha belgeliyorlar.

Artık CHP'nin sol kanadının sol kanadı olmaktan öteye gidemeyen menşeviklere gelince. Bunlar, liste ve kuyruk hesaplarıyla son DİSK kongresinin anti-komünizm propagandasına platform olmasına bile göz yumdular. Mustafa Üstündağ kalkıp "komünizme de, faşizme de karşıyız"(!) diyebildi. TKP yönetimini tutan menşevikler, burjuva kuyrukçuluğu uğruna işçi sınıfının devrimci bilincini bulandırdılar.

Burjuvaziye ödün vermek, işçi ve sendikal hareketi zayıflatır. Saldırılara açık bırakır. Karşı-devrim güçlerinin, şanlı bir devrimci geleneği olan Maden-İş'in genel başkanına kurşun sıkmaya cesaret edebilmeleri, TKP'nin menşevik yöneticilerinin kuyrukçuluğuyla, oportünizmiyle doğrudan bağlıdır.

TKP'nin Sesi radyosu, Kemal Türkler'in öldürüldüğünün ertesi günü yaptığı yayınla bunu bir kez daha kanıtladı. Nasıl ve ne için olduğu belli olmayan bir eylem birliği gevelemesinden sonra *TKP' nin Sesi*, gericilerin katilleri yakalatmamak için çalışacaklarını, delilleri yok edeceklerini söyledi. Buna karşı özellikle İstanbul proleterlerini, aydınlarını, gençlerini ve ilerici emniyet mensuplarını katillerin yakalanması için "savaşmaya"(!) çağırdı. Ardından ilerici emniyet mensuplarını ipuçlarının yok edilmemesi için özel olarak "savaş"a çağırdı.

Tek sözle utanç verici! Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesi adi bir cinayet olayı değildir. Karşı-devrimci saldırının bir parçasıdır ve işçi sınıfı bu saldırının hesabını dedektiflikle değil, ancak devrimci savaşımla, karşı-devrimi boğarak sorabilir. *TKP' nin Sesi* hedefi "katillerin bulunması" ile kısıtlayarak, işçi sınıfımızı yine burjuvazinin kabul sınırları içinde tutmaya, tepkiyi yatıştırmaya çalıştı. Ama işçi yığınlarının gerisinde kaldı ve yüzbinlerce işçi eyleme çıkınca, olayın ikinci günü *Radyo* hemen militan görünümlü bir bildiriyle açığı kapatmaya davrandı.

İşçi sınıfımızın, halkımızın devrimci savaşımını ne burjuvazi, ne oportünizm engelleyemiyor. Devrim korkusuyla karşı-devrimci, faşist saldırılar şiddetleniyor. Ama bu işçilerin, emekçilerin hıncını daha da biliyor. Onları daha sıkı kenetlenmeye, daha iyi örgütlenmeye, devrimci savaşımı yükseltmeye götürüyor. Çorum'da, Fatsa'da verilen savaşım, doğan örgütlenmeler bunun kanıtıdır. Hergün, her ilin birçok fabrikasında, mahallesinde yeni yeni kızıl bayraklar yükseliyor, yeni yeni müfrezeler devrim saflarında yer alıyor.

BİP gürültüleri ardında örgütsel olarak partimizi açıkça likidasyona sürükleyen oportünizm, ideolojik siyasal alanda da düpedüz liberalizme evrim geçiriyor. TKP'nin taşıdığı tarihsel devrimci sorumluluğu yerine getirmek görevi ve onuru Leninncilerindir.

Yürükoğlu yoldaşımızın Türkiye proletaryasına gösterdiği Leninci yol ile burjuvaziyi can evinden yaralayan kitabında söylediği gibi, hesaplaşma bitmedi, savaş sürüyor. Leninciler TKP'mizi devrime yetenekli duruma getirmek, işçi sınıfımızı tüm yanlış duygu ve düşüncelerden arındırmak, devrimci güçler arasında ortak savaşımı sağlamak için savaşım veriyorlar. Yığınların arasına dalıp, devrimi, devrime giden yolları aydınlatıyor. Savaşarak örgütleniyorlar.

Türkiye çalkalanıyor. Burjuvazi bir iç savaş dayatıyor. Karşı-devrimi boğmak, tüm saldırıların, bu arada Kemal Türkler'in şahsında işçi sınıfına sıkılan kurşunların, Kürdistan'daki baskıların, Kıbrıs'daki sömürgeci işgalin hesabını sormak için devrime hazırlanalım!

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,
Savaşarak örgütleniyoruz. Bu, gazetenin içeriğinde de yansıyor. Hem savaşa, hem örgütlenmemize ilişkin sorunlar birbiriyle bağlı olarak yer alıyor. Bu sayıda, oportünist yönetimin partimizi açıkça likidasyona götürmesine, karşı devrimin saldırılarına ve Türkiye finans-kapitalinin sömürgeciliğine, işgalcılığine karşı savaşıma ilişkin yazılar, propaganda, eğitim, yayın ve çeşitli örgütsel sorunlarımıza ilişkin herbiri çok önemli yazılarla birlikte yer alıyor. Bunların yanısıra emperyalizmin olimpiyatlarda boşa çıkan çabaları sergileniyor.

Bu sayıda Yaz Taarruzu'na ilişkin yazı yok. İngiltere'deki deneyimleri önceki bir sayıda aktardık. Türkiye'de ise daha geç başladığı için, gazetemize haberleri yeni ulaşmaya başlayacak. Ancak, biz şunu haber verelim ki, Yaz Taarruzu üstün başarıyla sürüyor.

İşçinin Sesi

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Fraksiyonlar varmış

Değerli yoldaşlar,
Daha önce sizlere üst düzeyde bir sol ortacı ile yaptığım konuşmaya ilişkin bir yazı yollamıştım. Geçtiğimiz günlerde buradaki menşevik hareketin üst düzeydeki "tek" şefi ile bir konuşma yaptım. Bu kişi berbat olmuş. Konspirasyonu bozup, isim vermeye başladı. Ben de kendisine daha ileri gitmemesini belirttim.

1. İstanbul'u burjuvaziye teslim ettiniz dedim. "Bize ne be, onu siz düşünün. Biz 'İstanbul'a gidilmelidir' dedik mi? Onu siz dediniz ve gitmeyip siz teslim ettiniz. Ayrıca bu ilke olarak bile doğru gelmiyor" diye cevapladı.

Fabrikalar neden greve gitmedi dedim. "Bunu benim de gönlüm isterdi elbet, ama sen de biliyorsun bizim hangi fabrikada örgütlü olduğumuz. Ayrıca faşist dikta tehlikesinin olduğu bir dönemde, böylesi eylemlere girişmek sandığınız kadar kolay değil. Bir de şu var. Parti greve gidilmesi doğrultusunda karar bile almıştı ama DİSK'in buradaki temsilcisi, merkezinin kararına uymadı. DİSK çekilince biz mevcut örgütlenmemizle ne yapabilirdik ki. Bu işler sizin taşıdığınız o "sübjektif" niyetlerle olmuyor. Yığınların psikolojisi de önemli. Bu tür eylemler yığınları itiyor. Biz ne diyoruz. 'Yığınlarla birlikte, yığınların önünde'. Zorlama eylemlere girişmekle yığınları kaybederiz. Size önerim, yığınların psikolojisini biraz öğrenin..."

Ben, 1 Mayıs'ta sıra savmak için göstermelik birkaç eylem yaptıklarını söyledim. Çok kızdı. "Ne göstermeliği, daha ne yapacaktık. İzmir'de 18 semtte 100'er kişilik, Manisa'da 200 kişilik, Konak'ta 1000 kişilik korsan düzenledik. Bu demektir ki 200 kişiyi eyleme soktuk. Ayrıca, 1 Mayıs' tan sonra yaptığımız eylemlerin propagandasını bile yapamadık. Dönem çok kötü". Neden yapmadınız diye sordum. "İyi, bu eylemleri biz yaptık diye yazalım da, ondan sonra burjuvazi tek tek adamlarımızı toplasın" diye cevapladı.

2. Konferans kararlarını okumuş, çok gülmüş. "Bir de kalkıp partiye sahip çıkıyorsunuz" diyor. "Allahın belaları, hiçbir ilişkiniz kalmadı, gidin partinizi kurun da, biz de rahat edelim, siz de" diye ekledi. İsim de önerdi: TKP-L. Ben, "yok öyle yağma, TKP-L kurmayacağız ama TKP'yi Lenincí yapacağız" diye cevapladım.

3. "Zaten bittiniz. Dünya komünist hareketi ile bağlarınız da koptu. Bu sayı *BSS*'yi okuyun. Kemal Kervan'ın ve Zaradof'un *İşçinin Sesi*'ni eleştiren yazıları çıkacak. Bu sayı *Pravda*'yı da okuyun. Onda da önemli yazılar var" diye getirdi. Biraz üstüne varınca hemen çevirdi. "Yok canım, aslında Kemal Kervan'ın *Pravda*'da SBKP' nin, sol oportünizme karşı savaşını anlatan yazısı çıkacakmış! Menşevik bunun *İşçinin Sesi* görüşleriyle bir ilgisi olamayacağını, gerçekleri daha iyi sergilemeye yarayacağını anlayamıyor.

4. Parti'de fraksiyonların cirit attığını söyledim. "Yeter be! oturup kalkıp parti fraksiyonlar dolu diyorsunuz. Amma kafasızsınız. Tamam bir sürü fraksiyon var. Kabul ediyorum. Zaten her partide fraksiyon olur. Siz bunu anlamıyorsunuz. Ama Yürükoğlu erken davrandı".

Bu önemli birşey. Çünkü bu adam 4 ay öncesine kadar "Parti' de fraksiyon falan yok. Bu sizin uydurmanız. Öyle olsa parti, parti olmaktan çıkar" diyordu. Belli ki parti içinde savaş kızışmış.

Dostça selamlar.

A.A.
İzmir

Görevler büyük

Dost *İşçinin Sesi*,
15-16 Haziran şanlı direnişini yaşatma anlamında yapılacak miting başlamadan bitti. Mitingin yasal olmadığını duyuran jandarma komutanı hemen dağılınmasını, aksi taktirde ateş açılacağını söyledi.

Bir süre beklendi, daha sonra tekrar slogansız yürünebileceğini bildirdiler. Henüz 500 metre gidilmeden mitingin önü yolcu otobüsleri ile kesildi. Dışarıda gelenlerin hemen binmesi ve 2 dakika içinde dağılınması duyuruldu. Ve alan terkedildi. Miting alanından ayrılmak, tabanda tartışmalara yol açtı.

Devrimci durumun olgunlaştığı, burjuvazinin faşizmi önümüze sürmesinin gün meselesi olduğu bu dönemde rahat bir eylem yapılacağı düşünülemezdi. O zaman 15-16 Haziran nasıl yaşatılabilirdi? Bu Lenincilerin gözünde açıktır. Detaylarıyla düşünülmüş, iyi hazırlıklı, burjuvazinin düzenini sarsacak bir eylem gerekirdi. Miting alanı terkedilmemeliydi.

Böylesi eylemleri diğer sol akımlar örgütsüzlükleri ve ilkesiz siyasetleri nedeniyle yapamazlar.

Devrim mücadelemizi bu akımlara teslim eden TKP'li oportünistler ise miting alanından nasıl kaçacaklarını bilemediler.

Leninciler! Önümüzdeki görevler büyük. Devrim savaşımı bize bakıyor.

Oportünizme karşı mücadeleyi daha da yükseltelim.

Yaşasın devrim!

T.N.
Samsun

Sosyal şovenlerin içyüzü

Değerli yoldaşlar,
Lenin'in güzel bir alıntısıyla söze başlamak istiyorum. "Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar" (*Sosyalizm ve Savaş*, s.30). Bu söz sosyal-şovenlerin yüzünü

ne güzel de açığa vuruyor.

Bunu okuyan bazı Türk devrimci arkadaşlar, belki de "bu ulusçuluktur, bu haksız bir suçlamadır" diyecekler. Ama şunu hatırlatayım: Şimdiye kadar *İşçinin Sesi* hariç (bir de *Kurtuluş* var ama onun da kötü faydacı yanaşımları oluyor) Türkiye'deki bütün sol çizgiler, Kürdistan'daki baskıları genel olarak Türkiye'deki baskılar adı altında geçiştirmeye çalıştılar. Kürdistan'da baskı, adeta halkın göbek adıdır. Türkiye'deki baskılardan 10 kat daha fazladır. Bunu geçiştiriyorlar. Bir de burjuvazinin terimiyle doğubatı diye değerlendiriyorlar. Şunu iyi bilsinler, doğu dedikleri, Kürdistan'dır. Sonra, Türk solları şimdiye kadar Kürtler için, Kürdistan için en ufak bir savaşım verdi mi? Kürdistan emekçi halkı hep kendi başına bırakıldı. Sonra kalkıp Kürdistan'daki demokratik muhalefete "ayrılıkçı burjuva milliyetçileri" diye saldırıyorlar.

TKP'li oportünist yöneticiler, geçmişte "ayaklanma bastırmak" kılıfıyla Kürdistan'da uygulanan bütün kanlı kırımları, "Atatürk'ün feodalizmi tasfiyesi" diye hepten temize çıkarıyorlar. Bunların Kürdistan iç sömürgedir demeyişlerinin nedeni, daha bu sosyalist beylerin o burjuva yağmacılığı, parazitliği duygusundan kurtulamayışlardır. *İşçinin Sesi* ise tarihsel görevini yerine getiriyor.

A.Y.
Urfa

Çimentepe'den bizi kimse sökemez

Bizler Çiğli Çimentepe'de oturan Leninci gençleriz. Çiğli Çimentepe'deki barikat savaşları bize çok şey öğretti, çok şey kazandırdı. Yıllardır çıkamadığımız, ayda bir çıktığımız, Çimentepe'ye çıktık. Çıkmaktan da öte oraya öyle bir demir attık ki oradan bizi burjuvazinin tankı, topu sökemez.

Çiğli Çimentepe'den
bir genç Leninci

Proletaryanın birliği

İşçinin Sesi adlı yayınınızın birkaç sayısını okudum. Gerçekten çok beğendim. Özellikle Kürt ulusu üzerine yazdığınız yazılarınız çok güzeldi.

Kendilerine Marksist-Leninist diyenler Kürdistan sorununun özüne bakacak olurlarsa, tam bir ulus olduğunu göreceklerdir. Bilindiği gibi, Kürdistan ulusuna böl-yönet politikası uygulanmış ve Kürdistan dört parçaya bölünmüştür. Buralardaki yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları talan edilmiştir. Kürt ulusu zorla asimile edilmiş, baskılar günden güne yoğunlaşmıştır. Kürdistan'ı dört parçaya bölen İran, Irak, Türkiye, Suriye'dir. Kürdistan'ın parçaları arasına da mayın döşenmiştir. Niçin döşendiği apaçık bilinmektedir.

Bütün bunlara rağmen Kürtlerin bir ulus olmadığını savunmak, büyük bir yanlışlıktır. Kürdistan'ın sol kesiminde ittifaka yönelik atılan örnek adımlar vardır. Gazetenizde de yazdığınız gibi, Kürdistan proleterinin ve Türkiye proleterinin yumrukları bir balyoz gibi burjuvaziye indirilmelidir.

H.B.
Mardin

Abone olmak istiyorum

Bugüne değin böyle bir gazeteyi okuyamadığım için üzgünüm. Bir tesadüf eseri elime geçen gazetenizde belirttiğiniz dileğinizi yerine getirerek (Türkiye'den dört kitap gönderme) gazeteye abone olmak istiyorum.

Leninci Selamlar,

Bitlis

Saldırıları doğaldır

Değerli yoldaşlar,

Yayın organınızı yakından takip ediyor, TKP içindeki oportünistlere karşı kıyasıya mücadelenizi görüyorum.

Oportünistlerin sizlere karşı saldırısı *İşçinin Sesi*'nin saldırgan, goşist olduğu iddialarının dışına taşamıyor. Oysa ki kendilerinin saldırgan olduğu bir kez daha kitlelerinin ve diğer Kürdistanlı emekçilerin gözleri önünde cereyan etti. Mannheim'daki anti-faşist yürüyüşte oportünistlerin saldırısını çok yakından gördüm. *İşçinin Sesi*'nden yoldaşlara saldıran oportünistler, sıkışınca Alman kitlesini yoldaşların üstüne, "bunlar GRAUEN WOLF'lar" (Faşist bozkurtlardır) diyerek saldırttılar. Tabii ki yapacaklar. Gelişen Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ve Türkiye Kürdistanı'nda gelişen ulusal demokratik mücadeleden ürken oportünistlere düşen görev bolşeviklere saldırmak olacaktır.

Değerli yoldaşlar bu zorlu mücadelede oportünizme, sosyal-şovenizme karşı mücadelenizi destekleriz. TKP oportünistlerin, sosyal şovenlerin, Türk bayrağına, marşına sahip çıkanların değil, Kürt-Türk komünistlerinin olacaktır.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ve Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal demokratik mücadelemiz.

Devrimci selamlarımla

A.M.
Konstanz, Almanya

Türk ve Kürt halkının güven bağı

Selam *İşçinin Sesi*'ne,

Selam Türkiye işçi sınıfının temsilcilerine. Selam Komünist Manifestosu'nun sadık insanlarına. Selam Türk ve Kürt halkının güven bağı *İşçinin Sesi* yolunda mücadele veren yiğitlere. Tüm insanlık adına bin selam.

Yoldaşlar, ben bir Kürt komünistim. Irak Kürdistanı'ndanım, Türkiye'de okudum. Türkiye'de kaldığım 5 sene zarfında birkaç devrimci örgütle çalışmalar yaptım. Fakat eğer gerçeği söylersem, bugün Türkiye'de en önemli meselelerden biri olan Kürt milli meselesi, buna bağlı olarak tarihin getirdiği Türk, Kürt güvensizliği konusunda ciddi bir çalışma bulamadım. Her ne kadar bir komünistin ülkesi yoksa da, Türk şovenleri bunu kabul edemiyorlardı. Dolayısıyla komünistim diyenler dahi birbirine güvenemiyorlardı.

Neyse yoldaşlar, nihayet Irak hükümeti beni hain diye geri istedi. Türk hükümeti zaten beni yok etmek için delil arıyordu. Dolayısıyla okuldan ayrılıp illegal çalışmaya başladım.

Burada TKP'li arkadaşlar var. Onlarla devamlı tartışıyorum. *İşçinin Sesi*'ne tüm kalbimle güveniyorum. Milli meselede eleştirilerim olacak, ama komünist bir partide komünist eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işlevliğine inanıyorum.

Dostça selamlar.

M.K.
İsveç

Faşist örgütlenmelere izin vermeyeceğiz

Ülkemizde ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi, günümüzde diğer günlerden daha acil olarak karşımıza çıkıyor. Burjuvazi faşizmi getirmek için vurucu güçleri MHP, ordusu ve polisiyle ülkedeki faşist terörü artırıyor. İşçi sınıfının savaşımını kanlı elleriyle boğmak için faşizmi getirmek istiyor.

Son olarak, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in kurucularından ve eski başkanı, Maden-İş'in şimdiki başkanı Kemal Türkler, faşist katillerce öldürüldü. Bu saldırı işçi sınıfına yapılan açık bir saldırıdır.

Gün savaş günüdür. Burjuvazinin artan terörüne karşı işçi sınıfının hesaplaşma günüdür. Artan faşist teröre karşı, işçi sınıfı, devrimciler, demokratlar, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde barikat kurarak burjuvaziye ve uşaklarına gereken cevabı veriyorlar. Burjuvazinin her saldırısından bilenerek, deneyimler kazanarak çıkıyorlar.

Önümüzdeki günler işçi sınıfının faşist saldırılara karşı savaş günleri olacaktır.

Ülkemizdeki faşist terörün uzantısı olarak, burjuvazi, vurucu gücü MHP eliyle İngiltere'deki devrimcilerin, demokratların üzerine saldırıyor. Her saldırı sonunda faşistler kendi dillerinden anlayacakları bir şekilde cevap alıyorlar. Faşistler İngiltere'de de örgütlenmeye çalışıyorlar. İngiltere'de bulunan anti-faşist işçiler, demokratlar, öğrenciler faşistlerin örgütlenmesine izin vermediler ve vermeyeceklerdir.

İngiltere'de faşistlere yaşam hakkı tanımayacağız.

Faşizme kan kusturacağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

N.T.-H.S.
Londra

İşçinin Sesi Üzerine düşünceler

İşçinin Sesi gazetesine,

Biz Sungurlar fabrikasından bir kısım işçi olarak TKP içerisinde belli bir farklılaşma olduğunu ve *İşçinin Sesi*'nin TKP'ye bir takım eleştiriler getirmeye başladığını öğrendiğimiz zaman bu konuyu daha yakından takip edebilmek için sizlerden bize yayınlarınızı göndermeniz talebinde bulunduk. Gönderdiğiniz yayınlardan takip ettiğimiz TKP ile ayrılık noktaları her ne kadar bizler için yeni şeyler değildi ise ve Türkiye solunda pek çok döğüşken gurubun söylediklerinden ana çizgileriyle farklı şeyler değildi ise de bu sözlerin o güne kadar TKP içinde bulunan bir guruptan gelmesi bu eleştirilerin asıl önemli olan yanını vurguluyordu. Ancak burada kafamızda doğan en büyük soru gerçekten bu eleştirilerde samimi olunup olunmadığı ve buna birinci dereceden bağlı olarak yaratılmak istenen olgunun niteliğinin Türkiye topraklarında mevcut olan ve devrimci örgütlenmeye ve devrime büyük engel olan genel bir karakterin: bezirgan sosyalizminin sembolü TKP olgusundan farklı olup olmayacağı sorusuydu.

Bu sorumuza cevabı sonraki günlerde sizin adınıza bizimle temasa geçen Şahin Vural arkadaşla yaptığımız birkaç konuşma sonunda bulduk. Bu arkadaşın şahsında, onda gördüğümüz samimi ve niyetli potansiyel karşısında gerçekten de Türkiye'deki pasifizme, oportünizme ve bezirganlığa karşı duyulan tepkilerin TKP içerisinde de boy verdiğine inandık. Ve *İşçinin Sesi* olgusunun TKP içinden çıkmasının objektif yanı itibariyle Türkiye'deki örgütlenmelerinin ötesinde bizi daha fazla ilgilendirebileceğini düşündük. Bir takım somut işlerde beraberlikler dahi olgunlaşmaya başladı. Kendi deney ve gözlemlerimizi bu arkadaşa ve yanındaki arkadaşlarına aktarırken sürekli olarak yaptığımız ikaz, *İşçinin Sesi*'nin gerçekten bir "ses" olabilmesinin kendi sosyal varlığını netçe bilince çıkarabilmesi ve tepki duyduğu yapıya benzememesi için somut önlemlerin alınması doğrultusunda idi. O günkü yayınlarında,

Hamza yoldaşı savaşımızda yaşatacağız

Ülkemizde devrim ile karşı-devrim arasında süren çatışmaya ilişkin olarak Yürükoğlu yoldaşımızı şöyle yazmıştı:
"Gelişmenin ne yöne olacağında hepimizin katkısı, sorumluluğu var. Hepimizin, gelecek kuşaklara vereceği hesabı var. Bugün geri çekilmek, ağırbaşlı 'savaşmak', peşin yenilgi demektir. Yığınları bilinçlendireceğiz, onlara güven vereceğiz, örgütleneceğiz. Yığınlarla birlikle saldırıyı hazırlayacağız. ... Burjuvasına da oportünistine de göstereceğiz ki komünistin sancağı da kanı da kızıldır". (R. Yürükoğlu, "Bizi Bizden Başkası Yenemez" *İşçinin Sesi*, sayı:129)

Hamza yoldaş bütün bu sorumluluklarını başarıyla yerine getirdi. İskitler halkına bilinç, güven verdi. Gösterdi ki komünistin sancağı da kanı da kızıldır.

Hamza yoldaşımızın ve tüm devrimci şehitlerin hesabını sorabilmek için bugün bize düşen, devrimci görevlerimizi en iyi biçimde ve en büyük özveriyle yerine getirmektir. Devrimi utkuya ulaştırmak için savaşımı daha da yükseltmektir.

Yoldaştı O

Yoldaşlar,
Biz *Yıldırım* bölgesindeki *İşçinin Sesi* taraftarlarıyız. Bölgemizde Hamza Demirci yoldaşımız kimliği belirsiz sermaye uşakları tarafından katledildi.

Hamza yoldaşın vurulduğu yerde bir korsan gösteri yaptık. Gösteride üstünde "Hamza'nın hesabını soracağız, *İşçinin Sesi* — TKP" yazılı bir pankart astık. Lastik yakıp havaya iki el ateş ettik.

Bir yoldaşımız etrafımızı çeviren yüzlerce genç işçiye yönelik bir konuşma yaptı ve şöyle dedi: "Emekçi halkımız, devrim yolunda bir yiğit evladını daha yitirdi. Hamza yoldaş finans kapital egemenliğine ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi savaşımında sermayenin uşakları tarafından alçakça katledildi.
...O mükemmel bir kafa,
Mükemmel bir yürek,
Yumruklarıyla erkek,
Gözleriyle çocuktu.
...Allahsız, hudutsuz bir baştı o,
Yoldaştı o.
Hamza yoldaşı savaşımızda yaşatacağız!"

Daha sonra bölgede yazılama ve afişleme yaptık. Ne ölüm ne de zindanlar bizi yıldıramayacaktır.

N.A.

Silahı susmayacak

Yoldaşlar,
Hamza Demirci'nin resmini gönderiyorum. *Demokrat* gazetesine verdik, altındaki yazıyı yayınlamak istemediler. Bunun üzerine ilândan vazgeçtik. Kendi merkez yayın organımızda onun devrimci kişiliğini ve devrimci özverisini anlatırız dedik ve gönderdik.

Hamza Demirci. 18 yaşında bir devrimci. Kendini halkının kurtuluşuna adamış inançlı bilinçli bir devrimci.

25.6.1980 günü 6.30'da yitirdik. Gözlerini yumarken "Devrime yararlı olmadan gidiyorum" dedi.

Geride kalan biz devrimciler daha inatçı ve bilinçli bir savaşa giriyoruz. Unutmuyoruz ki bir Hamza ölür ama bin Hamza doğar. İskitler bölgesi Lenincileri olarak and içiyoruz: Hamza Yoldaş Silahın Susmayacak!...
Devrimci silâhımız *İşçinin Sesi!* Hamza Yoldaş silahın yerde kalmayacak!

Ölümü bizi daha da biledi

Yoldaşlar,
Finans kapital egemenliğine ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi için savaşımızda bir yoldaşımızı yitirdik.

Hamza yoldaş saflarımıza yeni katılmış bir gençti. Mahallesinde ve okulunda çeşitli "siyaset"lerle anti-faşist savaşıma katılmıştı. Bölgede çalışmalarımız başlayınca kendisiyle ilişkiye geçtik, gazetemizi okuttuk, tartıştık. Çabalarımızın sonucu kendisini Leninci saflara kazandık.

O Leninizme inanmıştı, özümsemişti. Ve Leninizmin Türkiye'deki biricik temsilcisi, devrimci silahımız *İşçinin Sesi*'nin saflarında hızla örgütlenmeye, faşist teröre ve düzene karşı İskitler halkının örgütlenmesine girişti.

Bu çalışmaları sırasında bir geceyarısı evine giderken sermayenin uşaklarınca kahpece kurşunlandı.

Uzun süre komada kaldı. Sonra durumu iyileşti, hastahaneden taburcu edildi. Aradan geçen süre içinde tekrar kötüleşti. Ve bir akşam kendisini yitirdik.

Yoldaşımızın ölümü bizi daha da biledi. Bundan sonraki çalışmalarımız daha kararlı ve daha hınçlı olacak. Savaşımız Hamza yoldaşın ve diğer kahramanların uğruna yaşamlarını verdiği değerleri muzaffer kılana dek şehitlerimizin kanlarıyla daha da kızıllaşan proletaryanın şanlı kızıl bayrağını burjuvazinin kalelerine teker teker dikene dek sürecektir. Analar daha nice Hamza'lara gebedir. İnançlıyız, kararlıyız. Hamza Yoldaşı savaşımızda yaşatacağız!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kavga Arkadaşları

İleriye, hep ileriye gideceğiz

Yoldaşlar, bugün Hamza yoldaş öleli 7 gün oldu. Hamza yoldaş bundan 3 ay önce saldırıya uğramış ve yaralanmıştı. Kurşun dalağına isabet ettiği için dalağı alınmıştı. Daha sonra iki sefer bağırsaklarından ameliyat oldu ve dördüncü ameliyatı da apandisittendi. Hamza yoldaşımızın bu ağır şartlar altında yaşayabilmesine, davamıza olan yüce inancı etken oluyordu. Hamza yoldaş *İşçinin Sesi* 'ne gönlünü vermişti, hayatını vermekten çekinmedi. Hamza yoldaş bizlere Türkiye'de devrimci durum yaşandığını bir kez daha kanıtladı ve önümüzde ışık oldu. Fakat kendisi bu kadarla yetinmiyordu. Ölmeden önce, "devrim yolunda hiçbirşey yapmadan gidiyorum" demişti. Oysa çok şeyler yaptı. Yaşasaydı daha da şok şeyler yapacaktı.

Bizler, Hamza yoldaşın önümüzde tutmuş oluğu ışıktan ileriye, hep ileriye gideceğiz. Ta ki Hamza yoldaşa ulaşana dek.

Sanem

Savaşımımızda yaşatacağız

Yoldaşlar,
Onu üç ay önce vurulduğu günün 4. günü tanımıştım. Daha önce onu hiç görmemiş ama adını çok duymuştum. Hastahanede kendini bilmez bir durumda, komada yatıyordu.

Hastahaneye her uğradığımda, onun biraz daha iyileştiğini görüyordum. Sanki biz yeni tanışan iki insan değil, yıllar önce tanışmış, konuşmuş, aynı heyecanı yüreğimizde duymuş yani bir hamurdan yoğrulmuş gibiydik.

Neydi bizi bağlayan bu duygu, neydi bizi bir anda kaynaştıran? Gözlerindeki ışık öylesine güzel yanıtlıyordu ki bu soruyu: Davamız, inancımız.

Son olarak onu biraz daha solmuş ama kararlılığından, devrimci onurundan hiçbirşey kaybetmemiş halde gördüm. Bana, "ah bir iyileşsem bak o zaman faşistlere ve onların her türlü yardakçılarına karşı nasıl savaşacağım" diyordu. Yüreği o kadar yangındı ki devrimci marşlar, Kürtçe türküler söyleyerek onu serinletmeye çalışıyordu. 3 gün önce durumu ağırlaşmış, son nefesinde "arkadaşlarıma söyleyin ben devrimci savaşıma yardımcı olamadım, bunun için çok üzülüyorum" demiş ve ölmüş.

Nasıl savaşmadın Hamza? Korsanlarda en önde olan sendin, faşist sürülerin saldırılarını en önde püskürten sendin. Sendin emekçi halkımızın, işçi sınıfımızın kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandıran, sendin oportünistlerin yüreğine korku salan. Bunun için varlığından rahatsız oldular. Bunun için vurdular seni.

Bütün arkadaşlarım, tüm yoldaşlarım adına sana söz veriyorum yoldaşım: Kızıl bayrağını yükselttiğin yerden daha yukarılara, ta ki yerimiz senin yanın olana dek yükselteceğiz!

F.M

İşçinin Sesi'nde bu konuda herhangi bir netliğin gözlenemediği de yaptığımız uyarıların içinde yer almaktaydı. Şahin Vural arkadaşın karakteri gereği bu tür konularda da oldukça hassas ve samimi görünümü — tabii ki bu takınılmış bir sahte görünüm değil, arkadaşın kişiliğinin yansıması idi — bu duyarlık ve samimiyet olgusunun *İşçinin Sesi*'nin kollektifçe belirlenen bir yanı olduğu intibaını bizde uyandırdı. Ve *İşçinin Sesi* olgusunu Türkiye'de işçi sınıfının ve emekçi halkların önder partisini sentez olarak oluşturacak tepki güçlerinden bir tanesi olarak değerlendirmeye başladık.

Ancak daha sonraki günlerde, bazı kanallardan aldığımız bilgiler çerçevesinde Şahin Vural arkadaşın likidatörlük (ve ihanet) iddiası ile örgütlenmenizden ihraç edildiğini duyduk. Bu iddiaya gerekçe teşkil eden olayın Şahin Vural'ın bizlerle ve bizim gibi tepki unsurlarıyla samimice, nihai senteze varacak bir asgari beraberliği ciddi ve niyetli olarak yaratma çabalarından başkası olmadığı tarafımızdan çok açıkça kavranmıştır. Elbette Türkiye'de hemen hergün bu tür olayları yaşayan, gören bizler için bu durum sürpriz olmadı. Ama netice olarak *İşçinin Sesi*'nin kimi yayınlarında Türkiye'deki muharip guruplarıyla ilgili olarak yayınladığı sempati satırlarının TKP familyasından bir örgütlenmenin inşası için atılmış bir olta olduğu netçe ortaya çıkmış oldu. Bu ihraç başlangıçta bizde gerek teorik gerekse pratik tecrübelerimizin ışığında bir ön yargı olarak belirlenmiş bir tesbite gerçeklik kazandırdı: Yani, *İşçinin Sesi* bizce bilinçli ya da bilinçsiz olarak, Türkiye'de keskinleşen sınıf mücadelesi sayesinde giderek ipliği pazara çıkan TKP'nin — Türkiye solundaki mevcut örgütlenmelerin içinde doğan bunalımları da kendisine kanalize ederek — yeniden örgütlenmesi için ortaya sürülmüş şike bir örgütlenme olarak belirlendi.

Bu sözlerimiz tüm *İşçinin Sesi* taraftarlarına değildir. Çünkü biz inanıyoruz ve biliyoruz ki *İşçinin Sesi* içinde başka Şahin Vurallar vardır ve çıkacaktır. Bugün *İşçinin Sesi* taraftarı olan herkim ki bu satırlarımızdan en küçük bir alınma duygusunu kendi içinde rahatsız edici tarzda duyuyorsa, mevcut potansiyelini bize karşı kızarak harcamayla değil, Türkiye'deki siyasi mücadelenin somut durumunun ve buna bağlı olarak kendi mevcut durumunun derinliğine otokritiğini yapmayla değerlendirsin. Ancak o sayededir ki kendilerindeki tepki potansiyellerinin Reha Yürükoğlu vs. gibi siyaset bezirganlarına ve İ. Bilen kopyalarına yol açıcı ve altlık olmasına engel olabilirler. Ve ancak o sayededir ki, Türkiye proletaryasının militan mücadele örgütünün kuruluşmasına yardımcı olabilirler.

Satırlarımıza burada son verirken, bu düşüncelerimizin *İşçinin Sesi* gazetesinde yayınlanması isteğiyle Reha Yürükoğlu ve arkadaşlarını İ. Bilenlik yolunda uğurlar, Şahin Vurallara başarılar dileriz.

Sungurlardan
bir gurup işçi

Katliamlar bizi durduramaz

Üniversite seçme sınavına girmek için İzmir İnciraltı yurtlarında bulunan öğrenci kitlesine jandarma ve polis ateş açtı, birçok öğrenci yaralandı, beş kişi öldü.

Karşı devrim cephesi, devlet, alışılmamış boyutlarda saldırıyor. Burjuvazi orduyu hem halkın üzerine sürüyor, hem de halkla yüzyüze gelmemesi için çabalıyor. İstiyorlar ki askerler düşman diye gösterilenlerle yüzyüze bile gelmeden onlara ateş açsın. Çünkü devrimci durum koşullarında askerlerin çözülüp, halktan yana saf tutmasından korkuyorlar.

Yığınlardaki hoşnutsuzluk arttıkça, CHP gene tarihsel rolünü oynuyor. Sol lafazanlık yaparken yığınların devrimci enerjisini köreltmeye çalışıyor. Lenin, "Gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız" diyor (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.11, s.156). Faşist tehlikeye karşı savaşta Leninci yöntem burjuva reformizminin soysuzluğunu yığınlara kavratmaktır.

Katliamlar mücadelemizi durduramadı, durduramayacak! İnciraltı katliamının hesabını soracağız!

F.B.
Ankara

İdeolojimize güveniyoruz

Selam Yoldaşlar,

Ben Konya İKD Yönetim Kurulu'nda çalışmaktayım. İki hafta önce bir takım sorular getirdiğim için atıldım. Fakat bir türlü yüzüme söylemediler. Arkamdan birçok karalamalar getirdiler.

Bizi şimdiye kadar koyun gibi güttüler. Kafamda birçok soruların olduğunu söylediğimde bana büyük suçlamalar getirdiler, maceracılıkla suçladılar. Kendileriyle ideolojik olarak tartışmak istediğimde, sen partiyi eleştiremezsin haddini bil diye yanıt verdiler. Birçok kişiyle devrimci durum konusunu tartışırken değişik kişilerden değişik yanıtlar aldım. Kimisi var, kimisi yok diyor. Bu da kendi içlerindeki çelişkiyi gösteriyor. Sanki aynı örgütün insanları değiller!

Devrimciler arasındaki tartışmalar ideolojik olmalı. İdeolojimize güveniyoruz, Leninci çizgide yürüyoruz.

A.K.
Konya

Kanın yerde kalmayacak

İşçinin Sesi gazetesini düzenli olarak okuyan, LENİNCİLİK YOLUNDA çaba sarfeden bir işçiyim. Şunu açıkça söyleyeyim ki bana bugüne kadar *İşçinin Sesi* gazetesi kadar yakın ve samimi bir gazete gelmedi. Gazeteyi düzenli okumak, okutmak ve haber göndermek görevimi gücüm kadar yapmaya çalışacağım. İlk olarak zamanı geçen fakat unutamadığım bir olayı aktarıyorum.

Yıl 1976, tarih 8 Kasım Salı. Sekiz Kasım Salı günü efendiliğiyle, terbiyesiyle, çalışkanlığıyla tanınan arkadaşımız İBRAHİM DAĞLICAN iş cinayetine kurban gitti. Kanının üzerine bir kova su döküp kanına basa basa biz arkadaşlarını çalışmaya zorladılar. Tabii biz de işe devam ettik. O zaman devrimci olmadığımız için boyun eğdik.

Sendika başkanı ise, işyerine gelmeyi ve işçilerin acısını paylaşmayı bile çok gördü. Bırakın acımızı paylaşmayı, iş cinayetine kurban giden arkadaşımız için patronla işbirliği yaparak arkadaşımızı suçlu çıkardı.

Arkadaşım İbrahim kemiklerin sızlamasın rahat uyu. Kanın yerde kalmayacak. Bıraktığın yerden savaşı sürdüreceğiz.

Kiremit fabrikasından
Leninci bir işçi
Turgutlu

Oportünistlerle TİP arasından su sızmıyor

TKP üst yönetimi, "Leninciler Konferansı" duyurusunda belirtildiği gibi oportünizme battı. Ama bununla kalmıyorlar. Hak etmedikleri komünist adını kullanarak, komünizme, TKP'ye sempati duyan militanları kendi kullandıkları oportünist yöntemlerle eğitiyorlar, dürüst devrimci insanlar yetiştirecekleri yerde hafiye, ispiyoncu, dedikoducu yetiştiriyorlar. Bir yandan da yığınların gerisinden nal topluyorlar. 1 Mayıs öncesi Bahçelievler İzzet Ünver Lisesi'ne devrimci öğrenciler orakçekiçli kızıl bayrak çektiler. Bizim oportünist öğretmenlerimiz durur mu? Hemen bir tutanak tutarak sıkıyönetime ihbarcılık yaptılar. Ama bu arada erlerin suç delilini yok etmeye çalışmaları bizim oportünistlerimizin yığınların, kitlelerin ne kadar gerisinde kaldıklarını gösterdi.

TKP'nin oportünist kanadı ile TİP'liler arasından su sızmıyor. Birimlerde Lenincilere karşı birlikte tavır alıyorlar. İzzet Ünver Lisesi'nde Leninci öğrencilerin kayıtlarını silmek istediler. Gerekçe olarak da burjuva yasalarını gösterdiler. Ama Leninci gençler bu oyunları bozdular ve öğretmenlerle birlikte idare (reformistlere) karşı kararlı bir savaşım verdiler.

Oportünizmin pisliklerini okul kitlesi önünde açığa çıkaracağız.

H.M.
Aksaray-İstanbul

İşçinin Sesi gerçek öncüdür

Yoldaşlar,

Ben Londra'ya, Türkiye'den büyük ümitlerle gelen işçilerden birisiyim. Türkiye'de aç ve işsiz kaldım. Londra'ya geldim. Terzi fabrikalarında çalışarak geçimimi sağlamaya başladım. İşte bu dömende *İşçinin Sesi* elime geçti. İlk okuyuşta fazla birşey anlamadım ama yazıların anlatımı, dilinin duruluğu hoşuma gitti. O günden sonra gazeteyi devamlı aldım, okudum.

Burjuvaziyi, işçi sınıfını, emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi, sınıf savaşımını, önümüzde duran görevleri öğrendim. Artık ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bugün görevim, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için, işçi sınıfını yurt çapında merkezi organ etrafında örgütlemek için çalışmaktır. Devrimin önünde duran engel oportünizme karşı savaşmaktır. Devrimci durumun giderek olgunlaştığı ülkemizde günün koşullarına göre hazırlık yaparak, işçi sınıfını örgütleyip ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir. Bunun için çalışmaktır.

Bana bu yolda Marksizm-Leninizm temelinde yol gösteren, ışık tutan, karanlık günlerimin rehberi olan *İşçinin Sesi*'nin Türkiye işçi sınıfının gerçek öncüsü olduğuna inancım sonsuz.

Londra'dan bir işçi
K.V.
Londra

Haber göndereceğim

Değerli Yoldaşlar,

Yayınlarınızı sürekli okuyorum çok yararlı oluyor. Ayrıca, bana gelen yayınlardan bir tanesini Türkiye'ye gönderiyorum.

Dostlar üzülerek belirtmek isterim sizlere (örgütümüze) maddi olarak yardım edemiyorum. Bu yüzden çok üzgünüm, ama maddi olarak güç durumdayım.

(...)

Dostlar şimdilik bu kadar sonra haber göndereceğim.

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Heinsberg-Almanya

Oportünistlerin "legal işçi partisi" aldatmacaları TKP'yi likide etmektedir

Nermin Gündoğan, Ankara

TKP'nin güçlendirilmesi konusundaki tutum, oportünizmi ve Leninci çizgiyi birbirinden kesin bir biçimde ayırıyor.

Devrimci durumun hızla derinleştiği ülkemizde, partinin gizli aygıtını koruma, illegal örgütlenmeyi güçlendirme can alıcı bir öneme sahiptir. Komünistler için başta gelen görev budur. "... Yasal ve yasa-dışı çalışmaları, belli bir yöntem çerçevesinde, birbirleriyle akıllıca *bağdaştirmaksizin*" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, Sol Yayınları, s.40). TKP'yi korumak ve güçlendirmek olanaksızdır.

Mayıs ayı içinde toplanan TKP MK Plenumunda, TKP oportünist yönetici kliği, TKP-TİP ve TSİP'in katılmasıyla "legal(!) bir Birleşik İşçi Partisi" kurma kararı aldı. Bu, partinin likidasyonu yolunda önemli bir adımdır.

Oportünistlerin partiyi legalize etme çabaları yeni değildir. Bunun "alt yapısı" çok uzun zamandır el altından hazırlanıyordu. Leninciler bu durumu daha önceden gördüler, belirttiler. O zaman "hayır, biz bu partilerle yalnızca eylem birliğini savunuyoruz" diyenler şimdi bir kez daha düşünmelidirler.

Bu legal "Birleşik İşçi Partisi"nin anlamı nedir? Ülkemiz gittikçe derinleşen devrimci durum yaşıyor: Bir yandan devrimci hareket yükseliyor öte yandan karşıdevrim devlet güçleri saldırılarını artırıyor. Devrim hareketi, işçi sınıfımız henüz yenilmedi. Bu koşullar altında burjuvazinin tanıyacağı sınırlı legal olanaklara sığınma, yığınlarda bu sınırlı legal çalışma ve örgütlenme olanaklarıyla ilgili hayaller yaratmak işçi sınıfına ihanettir. Partiyi tasfiye etmektir.

Oportünistlerin amacı, illegal örgüt ve çalışmadan vazgeçme, tüm çalışma ve örgütlenmeyi burjuvazinin sınırlı legal olanakları düzeyinde yürütmektir. 1970 öncesinde olduğu gibi TKP'yi "ismi var, cismi yok" bir parti durumuna getirmektir.

TKP'nin oportünist yönetici kliği, yıllardır izledikleri oportünist siyasetleri ile işçi sınıfını Leninci bir önderden yoksun bıraktılar. Şimdi de "TSİP-TİP-TKP birliği — Birleşik İşçi Partisi" kurma girişimleri ile partiyi tasfiye ediyor, pasifist küçük-burjuva sosyalistlerine satıyorlar. Lenin, "... işçilerin partisinin oportünist kanadı, bunalım zamanlarında, dağılma ve çökme günlerinde, ya tümden tasfiyeci olmaya ya da tasfiyeciliğin tutsaklığına mahkumdur" diyor (agy, s.51).

TKP'den kopmalar, siyaseti bırakmalar olağanüstü boyutlara ulaşmıştır. "Partinin yalpalayan aydın ve küçük burjuva öğeleri" ya eylem alanı olarak yasal örgütleri seçiyor ya da partiden kopup siyaseti bırakıyorlar. Oportünistlerin üst düzeydeki yöneticileri ise bir süredir ortalıkta görünmüyorlar. Lenin, "kaçışlar, partinin arınması demektir, partinin, en az kararlı öğelerden, güvenilmez dostlarından, her zaman, belirli bir süre için proletaryaya katılan veya küçük burjuvaziden ya da belirli bir sınıfın yörüngesi dışına atılmış 'sınıfsız'lar arasından gelen 'Abbas Yolcular'dan' (...) kurtulması demektir" diyor (agy, s.36).

Bugün menşevik örgütlerde çözülme tamdır. Savaş alanları, semtler, fabrikalar, okullar bir bir terk ediliyor. Menşevikler büyük bir moral bozukluğu ve dağılış içindedirler. TKP oportünist kliğinin TİP-TSİP ile birlikte "Birleşik İşçi Partisi" yaratma girişimleri de aslında oportünistler arasında bir pazarlık sorunudur. Örgütlerine bir canlanış, dirilme getirme girişimleridir.

Bugün ana görev TKP'yi güçlendirmektir. Bunun için illegal örgütlenmeyi başa almak gerekir. Yığınlardaki her türlü legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansız savaşılmalıdır. Legal olanakları parti yararına kullanabilmemiz, ancak partimizin illegal örgütlenmesini sağlamlaştırmak ile olanaklıdır. Lenin'in şu sözleri bu konuda bize yol gösteriyor. "Yasadışı parti örgütünü güçlendirmek, her çalışma alanında parti hücreleri yaratmak, 'sayıları az bile olsa her sınai girişiminde işçilerden oluşan parti kurulları' kurmak, önderlik görevlerini işçilerin arasından çıkan sosyal-demokrat (komünist—İ.S.) hareketin önderleri elinde yoğunlaştırma — işte bugünün ödevleri bunlar, söylemeye gerek yok, bu hücrelerin ve kurulların görevi, bütün yarı-yasal ve olabildiği ölçüde yasal örgütlerden yararlanmak, 'yığınlarla yakın ilişkiyi' sürdürmek ve işçileri, yığınların bütün gereksinmelerine sosyal-demokrasinin (komünizmin—İ.S.) yanıt olabileceği biçimde yönetmektir" (agy, s.36).

Her çalışma alanında özellikle fabrikalarda sağlam illegal parti çekirdekleri kurmak, partinin kapılarını işçi sınıfına açmak parti komitelerine önder olacak yetenekte işçi-devrimcileri eğitmek; bizim de bugünkü görevlerimiz bunlardır. TKP'yi güçlendirip, sağlamlaştırmak ancak bu temel üzerinde olanaklıdır.

Leninciler likidasyona izin vermiyeceklerdir. TKP'mizi ideolojisiyle, örgüt yapısıyla, herşeyiyle Leninci kılacağız. Parti yanlısı öğeleri eğitmek, onları bir örgüt içinde birleştirmek, gerçekten güçlü ve birleşik bir proletarya partisini geliştirmek görevimizi yerine getirececeğiz.

İşçi sınıfımız ve Leninciler, oportünistlerin bu ihanetinin hesabını mutlak soracaklardır. Lenincilere katılmamış TKP üye ve sempatizanları, oportünist yönetici kliğinin ihanetine ortak olmayın! TKP'nin likidasyonuna karşı savaşmak için Leninci saflara katılın! Partimizin 5. Kongresi'nin toplanması için Lenincilerle birlikte savaş verin. Partimizdeki "tasfiyecilerin tasfiyesi" ancak Kongre ile olanaklıdır.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

TKP'yi likide ettirmeyeceğiz.

Oportünistler likidasyona hız verdi

Süleyman Şahin, İzmir

TKP oportünist kanadı *TKP'nin Sesi* radyosuyla ve çeşitli yayın organlarıyla plenumlarını duyurdu. Yaptıkları plenumda çeşitli kararlar almışlar. Hepsi de oportünizmin yeni incileri. Bunlardan biri, TİP-TSİP ve TKP oportünist kanadının "Birleşik İşçi Partisi"ni kurma kararı, oportünizmin üst aşamalara vardığını gösteriyor.

Şimdiye kadar TİP ve TSİP'le eylem birliği yapacaklarını, onu zorladıklarını iddia ediyorlardı. Ancak bu süre içinde sürekli ideolojik tavizlerle birbirlerine "yaklaştıkları" gözden kaçmıyordu. Örneğin, TKP oportünist kanadı önceleri "cep partileri" dediği TİP ve TSİP için son zamanlarda "Sosyalist İşçi Partileri" demeye başlamıştı. TİP de sosyalist hareketi "bir"den üçe çıkarırken demokratik aşamanın olabilirliğinden de söz etmeye başlamıştı

Bu gelişmeler olurken TKP oportünist kanadı, "TİP ve TSİP'le eylem birliği gelişiyor" diyordu. Fakat Leninciler bu gelişmelerin oportünistlerin birleşmesine doğru bir ilerleme olduğunu, oportünistlerin "tek parti-tek cehpe"de birleşme hazırlığı yaptıklarını gördüler ve söylediler. Ve nihayet TİP, TSİP ve TKP oportünist kanadının "Birleşik İşçi Partisi"ni kuracağı radyodan ilan ediliverdi.

Bunların birleşme hazırlığı yaptıkları belliydi, ama insanın aklına "acaba TKP'nin oportünist kanadında mı birleşirler" diye geliyordu. Fakat bu oportünistler yanılttılar çok kişiyi. Madem birleşecekler herhalde TKP'yiz diye çalışırlar diye düşünenler yanıldı. Legal bir partide birleşmeyi uygun görmüşler. Legalizm hastalığı iliklerine işlemiş. Yıllardır "TKP'ye özgürlük" diye liberal burjuvazinin kuyruğunda el ovuşturmaları sonuç vermeyince, "biz de legal parti kurarız" dediler.

Bu "yoldaşlarımız" TİP ve TSİP'le birliği sağlarken TKP'yi de bütünüyle likide etmeye çalışıyorlar. Legal parti kurduklarında kadroların çoğu bu partide çalışacak.

Ama onlar ancak kendi bağlarını likide edebilirler. Çünkü biz Leninciler TKP'yi onlara likide ettirmeyeceğiz!

Yaşasın TKP!

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Oportünizmi yeneceğiz!

Türkiye'nin tüm oportünistleri, Birleşik İşçi Partisi'nde birleşin!

Yaşasın oportünistlerin birliği: birleşik legal işçi sınıfı partisi

Tahsin Mert, İzmir

Partimiz TKP, oportünistlerin elinde oyuncak oldu. Yönetimi tutan menşevikler, partimizin saygınlığını yerle bir ettiler. Devrimci durumun TKP'ye yüklediği görevleri yapmaktan kaçıyorlar. Bunlar, Lenincilerin konferansına karşılık, Mayıs ayında bir plenum topladılar. (Kongre yerine bu tür toplantılarla işi idare ediyorlar). Plenumda alınan en önemli karar, "birleşik legal işçi sınıfı partisi" kurma kararıdır.

Bu konuyu biraz gerilere gidip inceleyelim.

TSİP ve TİP'in, kuruldukları yıllarda (1974-1975) TKP bu partilere ateş püskürüyordu. Bu partileri "likidasyon partileri" diye damgaladı. Hatta İ. Bilen 1975' de o kadar ileri gitti ki TSİP'i "holdinglerin partisi" ilân etti. *Çetin Savaş* broşüründe şöyle yazıyor:

"*Katkı* dergisi, Aralık 1974 sayısında, TSİP üstüne bir açıklama .yaptı. Bu partinin sözcülüğünü yapan *Kitle* gazetesinin: *Hürriyet Holdingin koltuğu altında* icra-i sanat ettiğini yazdı. Fotoğraflar, belgeler bastı. TSİP'in merkezi New York'da olan ve *CIA'nın emrinde bulunan* 'Uluslararası İşçi Birliği'ne bunun bir alt kolu olan ve "Orta Doğu İşçi Birliği'ne *bağlı olduğunu* somut verilerle göstermeye çalıştı. ATEŞ OLMAYAN YERDEN DUMAN ÇIKMAZ DERLER" (İ. Bilen, *Çetin Savaş*, s.31).

TİP, TSİP'e yapılan eleştiri, bu düzeyde başladı ama bu düzeyde sürmedi. Daha "bilimsel" eleştirmek zorunda olduklarını anladıklarında şöyle yazdılar:

"Bu partilerin *tümünün* kuruluşunda şu ya da bu ölçüde, gizli ya da açık bir *anti-Sovyetizm* varolmuştur.

"Ancak bunun nesnel temeli, bu parti yöneticilerinin *sınıfsal yapısıdır. Böylesi sınıfsal bir temel, teoride kendini revizyonizm, uygulamada ise oportünizm biçiminde* gösterir.

"Sonunda ortaya gerek parti yapısı (tüzük), gerek strateji (program) ve gerekse çalışma tarz ve biçimleri bakımından seçmece (eklektik) bir görünüm, dar ve sığ bir küçük burjuva sosyalizmi çıkmıştır" (*Ürün*, sayı:42, s.77, 1977).

1977'de TİP ve TSİP, küçük burjuva sosyalizmini savunan, legalizm batağına batmış, oportünist partiler olarak görülüyordu. O zaman öyleydi. Ya bugün nasıl?

"TİP ve TSİP, sosyalizmi amaçlayan, işçi sınıfıyla belli ölçüde bağları olan, giderek bilimsel sosyalizmden esinlenen görüşleri benimseyen *işçi partileridir*. İşçi sınıfının politik öncüsü bu partilerle eylem birliğini, işçi sınıfının politik eylem birliği çerçevesinde ele alıyor. Bu eylem birliği politikası, işçi sınıfının birliği perspektifine yöneliktir" (*Çağ*, sayı:2, s.12).

Menşevik TKP'nin yayınlarında, artık TİP, TSİP'e "oportünist" demek yasaklanmıştır. Bu partilere hiçbir eleştiri yöneltilmez olmuştur. Parti görüşmelerinde, TİP, TSİP için "pek ayrılığımız kalmadı" denilebiliyor.

İşte oportünistlerin geldiği nokta budur.

TİP ve TSİP oportünistleri de belli evrimler geçirdiler. TSİP, önce TKP-B'yi kurmayı denedi. TİP, uzun süre "işçi sınıfının partisi" benim diye tutturdu. TKP'yi tanımadı bile. Ama bugün "tek parti, tek cephe" broşürüyle birlikte çarkettiler. TKP ile birleşmek için "sosyalist devrim" fikrinden bile vazgeçtiler. TİP, kongre topladı (Bizim menşeviklerin plenumuna paralel). TİP'in son kongresi için yapılan, İzmir merkez ilçe kongresinde, TKP-TİP-TSİP birleşmesinin maddi hazırlığı yapıldı.

TİP İzmir merkez ilçe yönetim kurulunun çalışma raporunda (18.6.1980) aynen şöyle yazıyor:

"Tek güçlü, çelik disiplinli bir merkezi otoriteye ulaşabilmek için, bilimsel sosyalist platformdaki üç hareketin, *birleşmeleri vazgeçilmez bir hedef olmaktadır*.

"Üstüste çakışan tam bir ideolojik birliktelik henüz yoksa, *uzlaşmaz karşıtlıklar* da yoktur. Herşeyden önce bu üç hareket karşıt sınıfların örgütlenme ifadesi değildir. Tıpatıp aynılıklar aramak *birliğin önüne dikilmiş subjektif* engellerdir, "bilimsel sosyalist platformdaki üç hareketten ikisinin, üçüncüye olduğu gibi katılması halinde de tam ve gerçek çözüm kanımızca olmayacaktır. Geçerli ve gerekli olan, bilimsel sosyalist parti normları ve eylem anlayışıyla, kitle bağları ve öncü rolüyle yeni *bir niteliksel sıçramadır. Yeni Parti'dir*" (TİP İzmir Merkez İlçe Çalışma Raporu, 18.6.1980).

Lenin oportünizme karşı savaşarak "birlik" oluşur diyor. TKP'nin menşevik yöneticileri, oportünizmle uzlaşarak "birlik" olur diyorlar.

Oportünistlerin, son günahı olan "legal birleşik işçi sınıfı partisi" açıkça, TKP'nin *likidasyonudur*. TKP'nin menşevik yöneticileri işe TİP, TSİP'le eylem birliğiyle başladılar ama, işi, politik birlikle, hem de "ilkesiz" birlikle noktalamak istiyorlar. İşçi sınıfının "birliği", kuşkusuz Marksist-Leninist işçi sınıfı partisinde sağlanır. Bu birlik, her türlü oportünizme karşı, acımasız bir savaş içinde, Leninci bir ideoloji temelinde kurulur.

Lenin, "Birlik, aydın *gurupçukların anlaşması, ittifakı, üzerine kurulamaz*. Bu çok üzücü, çok bönce girişim, hataların en büyüğü olur. Birlik *vadedilemez*, olsa olsa bu boş bir hayal palavra olacaktır.

Birlik, bilinçli işçilerin, dirençli ve azimli bir çalışmayla ulaşmak durumunda oldukları ve sadece bilinçli işçilerin yaratmaları gereken birşeydir" diyor (Lenin, *Hareketin Birliği*, s.22)

Lenin, oportünizme karşı savaşarak "birlik" oluşur diyor. TKP'nin menşevik yöneticileri, oportünizmle uzlaşarak "birlik" olur diyorlar.

TKP'nin oportünist yönetlcilerinin legalizm hastalığı yeni değildir. Onlar "TKP'ye Özgürlük" belgisini de legalizm batağından çıkarmışlardı. Onlar her zaman "illegaliteyi" boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıdılar. İllegaliteyi, kendilerine burjuvazinin yaptığı bir haksızlık olarak gördüler. Oportünistler "legaliteyi" amaç haline getirdiler.

TKP'nin oportünist yöneticilerinin legalizm hastalığı yeni değildir. Onlar "TKP'ye özgürlük" belgisini de legalizm batağından çıkarmışlardı. Onlar her zaman "illegaliteyi" boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıdılar. İllegaliteyi kendilerine burjuvazinin yaptığı bir haksızlık olarak gördüler.

Oportünistler, partimizi yok etmeye çalışıyorlar. Kendileri gibi olan TİP'li TSİP'li oportünistleri aralarına alarak, *sayılarını* fazlalaştırmayı amaçlıyorlar. "Legalite" hayalleri yayarak, işçi sınıfının bilincini bulandırıp, burjuvaziyle uzlaşıyorlar. Leninciler, ise partimize sahip çıkıyorlar. Partimize yeni oportünistlerin girmesine karşı savaş açıyorlar. "Legalite hayallerini" oportünistlerin kafalarına çarparak, ters çeviriyorlar. Uzun bir savaşımın ürünü olacak olan, Leninci bir TKP için savaş bayrağını yükseltiyorlar.

Kahrolsun oportünistlerin legal birleşik işçi partisi!

Yaşasın TKP!

İşçi sınıfının birliği

A. Yılmaz, İstanbul

TİP, TSİP, TKP, CHP solu, bazı sendikacılar ..."politik birlik" peşindeler. CHP'nin "boşalttığı" alanda, yeni bir "sol" alternatif kovalıyorlar.

Yığınla "kongre" hazırlıkları, afur-tafurlar, "görüşmeler", "yığınsal" ortak "çıkış"lar ... türlü türlü oyun aldı-yürüdü.

Çağ 3'de H. Engin bastı feryadı: "Eylem birliği ve politik birlik" (s.36).

"Birlik-Dayanışma, TİP, TSİP, devrimci demokratlar ve kimi yerde CHP'liler omuz omuza savaşım verdiler (agy, s.38)"... "İşçi sınıfının politik birliğinin parçalanmışlığına son vermeyi gerektiriyor..." (agy, s.40). "...*İşçinin Sesi, Kurtuluş* gibi kimi 'sol' serüvenci görüşler işçi sınıfının bağlaşıklığını, küçük burjuvazinin devrimci kanadıyla" sınırlıyorlar. *İşçinin Sesi*'ne göre, TİP, TSİP ile eylem birliği yanlıştır. CHP'nin sol kanadıyla da düşünülemez. Geriye üçyüz, beşyüz dar, serüvenci gurup kalıyor (agy, s.41).

Bu kadar düzeysizlik bıktırıyor. Oportünistte yüz yok ki atarken kızarsın. Her zamanki "tepeden" "bilgiç" ama "boş" havalar.

H. Engin "işçi sınıfının birliği"'ni anlatırken birden bire *İşçinin Sesi*'nin "eylem birliği"'ne karşı olduğunu söyleyiveriyor. Bu demagoji örneği de az bulunur doğrusu. Yazının başlığı "Eylem Birliği ve Politik Birlik" olunca insan iki ayrı konunun işleneceğini ve bu yapıda yaklaşımlar getirileceğini bekliyor. Ama H. Engin "ustalıkla" ve tam da *İşçinin Sesi*'ni öne çıkartarak oportünizmin üstünü örtmeye çalışıyor. Eylem birliği... eylem birliği... diye yazmadan önce politik birlik... politik birlik... diye yaza yaza geliyor, hemen ardından bakıyorsunuz politik birlik gitmiş, eylem birliği onun yerini alıvermiş. Arada da "köprü" olarak *İşçinin Sesi*'nin "sol"culuğu öne itilivermiş.

"TKP'nin oportünist yönetimi TKP-TİP-TSİP birliğini savunuyor. Üstelik bu birliği işçi sınıfının *siyasal* birliği olarak niteleyerek, derin oportünizmini, kendi küçük burjuva özünü açığa vuruyor... (*TKP Leninciler Konferansı Kararları*, s.40).

Küçük burjuva sosyalizmiyle "birlik" kovalayanlar, bir zamanlar "*İşçinin Sesi* okuyucu mektuplarını kendileri yazıyor", "Bir avuç adam, üstlerinde durmaya değmez" diye koltuklarını kabarta kabarta geziniyorlardı. İşçi sınıfı ve yanında saf tutan yığınlar açık savaş alanlarında döğüşmeye dalınca, tabanları neyin ne olduğunu militanca sormaya başlayınca, bu kez her ağızlarını açışta *İşçinin Sesi*... demeye başladılar. Ve dikkat. Oportünizmlerini *İşçinin Sesi* eleştirisi" maskesiyle yutturmaya çalışıyorlar. Açın bütün yayınlarını. Nerde "*İşçinin Sesi*..." diye başlayan "eleştiri" varsa, orada mutlaka "oportünizmlerini gizleme kaygusu vardır.

Onlar küçük burjuva sosyalizmiyle "birlik" kovalıyor, yığınları uyutmaya çalışıyor, Leninciler Leninci TKP bayrağını daha da yukarılara yükseltiyor.

Leninci TKP savaşı, devrim için savaştan ayrılmaz.

"İşçi sınıfının siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

Bununla bağlı olarak, işçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden bir milim ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır" (agy, s.40-41).

İşçi sınıfı oportünistlere karşı birleşecektir

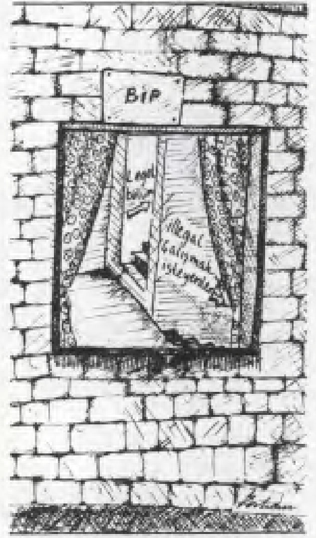
Nermin Gündoğan, Ankara

İşçi sınıfının birliği, işçi yığınlarına devrimci bilinç veren, işçi sınıfının ideolojik, siyasal, örgütsel bağımsızlığını koruyan, işçi yığınlarının sosyalist bilincini bulandıracak her türlü oportünizme karşı amansızca savaşan Leninci parti ile gerçekleşir. Lenin, "parti kurmak ve güçlendirmek demek, bütün Rus sosyal-demokratları arasında birlik kurmak ve güçlendirmek demektir..." (Lenin, *Partileşme Süreci*, Yar Yayınları, s.66) diyor.

İşçi sınıfının birliği, ideolojik birliği sağlamakla gerçekleşir. İdeolojik birliği sağlamak ise Marksizm-Leninizm ışığında, devrimci hareketin temel ilke ve taktik sorunlarının açık ve tüm siyasi görüşleri kapsayacak şekilde tartışmasının yapılması ile mümkündür. Lenin, "Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, herşeyden önce kesin ve belirli ayrım çizgilerini çekmeliyiz" (agy, s.67) diyerek, proleter ideolojinin arılığını sağlayabilmek için tüm öteki ideolojilere karşı savaşım yürütmenin gerekliliğini belirtiyor.

TKP, TİP, TSİP birliğini "işçi sınıfı birliği" olarak savunan TKP oportünist yönetimi ise bu iki partiyi ürkütmemek için ideolojik mücadeleyi kesiyor. Yanlış bulduğu görüşleri "Bilimsel sosyalizm ilkeleri temelinde arkadaşça eleştirmek"ten söz ediyor (*Güneşli Dünya*, sayı:1, s.12). Lenin, "Menşeviklerde burjuva partilerin sosyalist eleştiriden geçirilmesi yoktur ... Önümüzde bulunan konuda (Burjuva partilerine karşı tutum—İ.S.) menşeviklerin tutumunun ilk büyük yanlışının, menşevikliğin gerçekte proleter olmayan partileri sosyalist eleştiriden geçirmemesi olduğu anlaşılıyor" diyor. (*İşçi Partisi Üzerine*, Sol Yayınları, s.274-276).

TKP oportünist yönetimi, re-

formcu eğilimli küçük burjuva partileri olan TİP ve TSİP'i "bilimsel sosyalizmden esinlenen konumlara yönelen işçi partileri" (*Güneşli Dünya*, sayı:1, s.12) diye nitelendirerek, bilinç bulandırmaya, işçi sınıfını bunların kuyruğuna takmaya çalışıyor. Böylelikle kendi oportünizmini, küçük burjuva özünü sergiliyor.

"Liberal işçi politikacıları ile, işçi hareketini parçalayan ve çoğunluğun iradesini çiğneyenlerle birlik olmaz ... işçi davasının gereksinmesi, Marksistlerin, Marksizm karşıtlarıyla ve bozguncuları ile birlik değil, Marksistler arasındaki birliktir" (agy, s.318-319) diyor Lenin. TKP, TİP, TSİP birliği, işçi sınıfının birliği yolunda atılmış bir adım değil, devrimci saflara burjuva ideolojisinin zehirini akıtmakla görevli oportünistlerin birliği yolunda atılmış bir adımdır.

İşçinin Sesi, Marksizm-Leninizm ilkelerine olan sımsıkı bağlılığı ve ülkemizde uygulamada gösterdiği başarı, TKP yönetimine egemen olan likidatör-oportünist akıma ve yurt çapında sağ ve "sol" oportünizmin her belirtisine karşı yürüttüğü amansız savaşı ile Türkiye işçi sınıfının birliğinin gerçek savunucusudur.

Daha hızlı örgütlenme için eksiklerimizi aşalım

TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, *savaşarak örgütlenmektir.*

Davut Çelik, Ankara

R. Yürükoğlu yoldaşın *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* kitapçığı, tam zamanında ve yerinde Türkiye devrimci hareketine sunuldu. Tüm devrimci gurupların aradıkları bir yapıt oldu. Gerek Türkiye'nin siyasal ortamına, gerek TKP'ye ve tüm devrimci harekete ve gerekse de Leninci hareketimize ilişkin değerlendirmeler, bu kitapçığın, ülke gerçeklerini cesur ve doğru bir şekilde ele alıp inceleyebilen, değerli ve aynı zamanda ender bir yapıt olduğunu herkese kabul ettiriyor.

Biz gene kendi görevlerimiz üzerinde durmak istiyoruz. Kitapçığın bir bölümü Leninci hareketin durumu ve görevleri üzerine ayrılmış. Yürükoğlu yoldaş şöyle diyor: "Çok karmaşık bir süreçten geçiyoruz. Nesnel süreçler bizi de etkiliyor. Ve daha işin başındayız. Onun için çok dikkatli ve soğukkanlı olmalıyız. İnsan sayısı iyidir, saptanmış taktiklerin yaşama daha etkin geçirilebilmesini sağlar. Ama kuru kalabalık, ya da döneme uymayan yapı iyi değildir. Ortamı ve ortamın yüklediği görevleri anlamayan yapı iyi değildir. Konferansımız, bu zor dönemden her dişlisi yağlı, iyi işleyen bir mekanizma ile çıkmak kararı almıştır. Bunu yapabilmek için bir yandan ideolojik eğitimi, disiplini ve savaşkanlığı yükselteceğiz, bir yandan ne denli küçülmek gerekiyorsa o denli küçüleceğiz.

"Bunun yanında, ülkemizin yaşadığı devrimci durumun partimize yüklediği ve yukarda belirlediğimiz yönle çelişen bir başka görev daha vardır. Devrimci durum, kesin hesaplaşmaya hazırlık dönemidir. Böyle dönemlerde partinin kapısının, olağan dönemlerden daha fazla açılması, her olanaktan yararlanarak daha geniş kesimlerin kapsanması gerekir" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*, İşçinin Sesi Yayınları, s.74).

Bu görevlerden birincisi, içinde bulunduğumuz bu dönemden işleyen bir parti mekanizması ile çıkma görevi, adına layık bir yığın partisinin inşasına başlama görevi olarak da adlandırılabilir. Eksikliklerimizi kapatma surecinden, her türlü olumsuzluğa ve eksikliğe karşın, "her dişlisi yağlı, tıkır tıkır işleyen" bir parti mekanizması ile çıkamazsak, daha ilerdeki görevler karşısında aciz kalacağız. Bazı yoldaşlarda, "atı alan Üsküdar'ı geçmiş, biz daha yeni başlıyoruz" yollu yakınmalara rastlanıyor. Doğrudur, biz daha işin başındayız. Bu göreve, geç bir dönemde başladığımız açıktır.

Fakat yoldaşlar, her olguyu kendi nesnel iç mantığı içinde ele almak, gelişimi nesnel olarak incelemek zorundayız. Bu gecikmeyi engellemek bizim elimizde miydi? Bu gecikme, Lenincilerin, bugün TKP'nin Leninci güçleri içinde yer alan yoldaşların isteğine bağlı bir olay mıydı, yoksa ülkenin durumunun, TKP'nin ve Türkiye devrimci hareketinin gelişiminin ve kendi nesnel gelişiminin bir sonucu muydu? Eğer ikincisi ise, o zaman yapmamız gereken, geç kaldığımız yollu yakınmalarla zaman harcamak değil, bu gecikmeyi kapatmak için görevlere dört elle sarılmak, en kısa zamana en fazla görevi sığdırmak için bin kat fazla şevk ve güçle işe girişmektir. Ve bunu yapabileceğimizi, bu gecikmeyi kapatmanın olanaklı olduğunu şimdiden göstermiş olduğumuz açık değil midir? Unutmamalıyız ki, "örgütlenmek için asla geç değildir".

Çelişik görevimizin ikinci yönü ise, ülkemizin içinde bulunduğu devrimci durumun yüklediği bir görevdir. "Ülkenin siyasal gelişimine yön verebilmek için, olaylara etkili olabilmek için" daha geniş kesimleri kapsamak zorundayız. Gerek bunu, gerek bir önceki görevi ele alırken, Yürükoğlu yoldaşın şu sözlerini bir an bile akıldan çıkarmamalıyız: "TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, *savaşarak örgütlenmektir*" (agy s. 73-74). İşleyen parti mekanizması yaratmak için de, üye artırımını gerçekleştirebilmek için de bu şarttır. Kesin hesaplaşmaya hazırlık dönemindeyiz diyoruz. Kesin hesaplaşma, yığın liderliği yapabilecek, bağımsız askersel eyleme çıkabilecek, yetiştirilmiş, hazırlanmış kadrolar ister. Bu ise eylem içinde, savaş içinde gerçekleştirilebilir. Lenin 1905'de şöyle diyor, "...işler, hiçbir zaman genel bir ayaklanma zamanına ertelenmemelidir, çünkü, ayaklanma için gerekli yetenek, *ateş altında* eğitilmeksizin kazanılamaz" (Lenin, c.9 s.422).

Gerçek şudur ki, bugüne kadarki süreç, oportünizme başkaldırmamızdan önceki dönem, kadrolarımız üzerinde bu alanda hiç de azımsanmayacak olumsuz izler bırakmıştır. Tıkız barışçıl mitingler, davullu-zurnalı göbek atma şenlikleri, polisin hiçbir saldırında bulunmadığı ve danışıklı döğüş içinde gerçekleştirilen dar korsan eylemler, kadrolardaki devrimci insiyatifi ve yaratıcılığı kırmıştır. Onların savaş deneyimi elde etmelerini, eylemler içinde yeterli kararlılıkta davranabilmelerini, girişken ve insiyatifli tavır alabilmelerini önlemiştir. Bu alanda, yoldaşlarımızda zaman zaman görülen eksikliğin temellerini buralarda aramak gerekir.

Yaşama bakalım. İzmir'de, Tarsus'ta, Çorum'da küçük çaplı ayaklanmalar, barikat savaşları yaşandı. Hemen hemen her gün, büyük şehirlerin en az bir gecekondu mahallesinde halk polisle, jandarmayla, faşistlerle çarpışıyor. Eyleme geçen yığınlar çıkış noktaları arıyor. Bunları örgütlemek bizim görevimizdir. "Unutmamalıyız ki, bu görevde bir anlık gecikme Sosyal-Demokrasi (komünizm — İ.S.) düşmanlarının yararına olacaktır; çünkü yeni akımlar acil bir çıkış noktası aramaktadır ve eğer bunlar Sosyal-Demokratik (komünist —İ.S.) bir kanal bulamazlarsa, Sosyal-Demokratik (komünist — İ.S.) olmayan bir kanala akacaktır" (Lenin, c.8, s.218). Bunları örgütlemek için ise, devrimci insiyatife gereksinme vardır. Burada iki sorun özellikle önem kazanmaktadır: Yığın liderliği ve bağımsız askersel eylem. Bunlar olmadan, daha geniş yığınları kapsama hedefimizin hiçbir anlamı kalmaz.

Yanlış anlaşılmasın. Bugün bizim görevlerimizin başında ideolojik eğitim ve yayın dağıtımı geliyor. Bu ikisini olağanüstü bir titizlikle yerine getirmeden kuracağımız şatolar kartondan şatolar olacaktır ve yıkılmaya mahkumdur. Ama "hızlı örgütlenme" diyoruz. Savaşa çıkan, polisin, ordunun, faşistlerin saldırılarına karşı sokaklara dökülen yığınların içine dalmadan, onlara yol göstermeden, onların savaşını bağımsız askersel eylemlerle güçlendirmeden, "hızlı örgütlenme" lafta kalır. Bunları yapmak ise kadro sorunudur. Yığınların arasında eriyip giden, yeterli insiyatife, savaş deneyimine, kararlılığa sahip kadrolar olmaksızın daha geniş yığınlar kapsanamaz.

Soruna bir başka açıdan baktığımızda da durum aynıdır. Ülkede gelişen devrimci yığın eylemlerinde, yığınların kendiliğinden patlamalarında oportünizm baştan teslim bayrağını çekiyor. Eylemi yozlaştırmaya, burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışıyor. Meydan "solcu"lara kalıyor. Eylemi "solcu"lara teslim etmek, baştan eylemin başarısızlığını kabullenmek, onun yığınlarla devrimciler arasındaki bağların daha da kopmasına yolaçmasına baştan razı olmak demektir. Şimdiye kadarki bütün olaylar bunu kanıtlamıştır. Küçük burjuva devrimcileri yığınların devrimci enerjisini en şiddetli ve kararlı eyleme dönüştürmeyi, eylemi genişletmeyi ve yaygınlaştırmayı değil, savunma sınırında tutmayı başa alıyorlar. Devrimci ajitasyon - propaganda açısından, yığınlara devrimci bilinç götürme açısından, en ufak bir çaba harcamıyorlar. Teknik yönden, eylemin en yüksek başarısı için gerekli önhazırlık yönünden, çalışma yapmak diye birşey bilmiyorlar. Bunları savaş içinde, yığınların gözünde demaske etmek gerekir. Bu yolla, hem eylemlerin başarısını sağlamak, hem daha geniş yığınlara açılmak ve hem de "sol" gurupların etkinliğindeki devrimci unsurları kazanmak önemli bir görevdir.

Binbir türlü zorluğumuz var diyoruz. Bu zorlukların bir kısmı da parasal, teknik, v.b. zorluklardır. Her türden irili-ufaklı zorluğun çözülmesini yöneticilerden beklemek, aşılması gereken bir davranış biçimidir. Ülkenin durumu belli. Bu ortamda, devrimci yaratıcılık büyük öneme sahiptir. İyi düşünerek kadroların bağımsız askersel eylem yeteneğini geliştirici yönde her fırsattan anında yararlanmak, *her devrimcinin yalnızca hakkı değil, sıradan görevidir.* Bu, devrimci insiyatifi, kararlılığı geliştirmede, *kadroları yarın icin eğitmede* zorunludur. "Ayaklanma, kaçınılmaz olarak, örgütsüz unsurların örgütlü binlere göre defalarca üstün olacağı koşullarda meydana gelecektir. Kaçınılmaz olarak, hemen o anda ve orada, ikişer ikişer ve hatta tek olarak ani eylem koymanın gerekli olacağı durumlar olacaktır. Ve herkes kendi insiyatifiyle, riskini kendisi göze alarak hareket etmeye hazırlanmalıdır" (Lenin, c.9, s.424). Bu, her türlü iş için geçerlidir. Gazete çoğaltma görevinde de, parasal sorunları çözme görevinde de, ölen bir arkadaşımızla ilgili işler alanında da geçerlidir. Bütün yoldaşlarımızı ve arkadaşlarımızı bu düzeye yükseltmeliyiz. Bu arada Lenin'in öğüdünü de unutmamalıyız: "Şüphesiz tüm aşırılıklar kötüdür. İyi ve yararlı olan herşey, eğer aşırılığa götürülürse, kötü ve zararlı olabilir — ve belirli bir sınırın ötesinde öyle olmaya mahkumdur" (Lenin, c.9, s.422).

portünizmin günümüz k şullarındaki grev anlayışı

Kemal Batmaz, Bandırma

Toplu sözleşmelerin başladığı, grevlerin barikat savaşlarına dönüşeceğinin belli olduğu bir dönemde ve *İşçinin Sesi*'nin, gelişmekte olan grevlerin, fabrika işgaline dönüşmesinin bir gereklilik olduğunu açıklamasından hemen sonra, menşeviklerle sosyal-demokratların ortaklık halinde olduğu bir sendikanın eğitim bürosu grev konusunda bir broşür çıkardı. (Petrol-İş, Eğitim Dizisi 22, İşçi Sınıfının Eğitimi Başkadır.) Broşür oportünistlerin günümüz koşullarında grevi nasıl gördüklerini çok güzel yansıtıyor.

Broşür, greve giden bir fabrikadaki olayları anlatıyor. İşçilerin arasında Kara Kemal gibi sendika "eğitimi" görmüş "bilinçli" işçiler ve Tüysüz gibi "deli-dolu" bilinçsiz işçiler vardır. Grevin 15. günü Tüysüz, Kara Kemal'in yanına gelir:

"Daha ne kadar bekleyeceğiz Kemal abi, girelim fabrikaya, işgal edelim" der. "Böyle durup beklemekle ne geçecek elimize?"

Kara Kemal başını yerden kaldırır:

"Kırdırmak mı istiyorsun herkesi, görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa dışı hareketimizi bekliyor. Maceracılığın, gereksiz babayiğitliğin yeri yok işçi sınıfı mücadelesinde. Aklımızı, gücümüzü en iyi biçimde kullanmamız lazım..."

Tüysüz şaşırmıştı:

"Neler diyorsun abi?" dedi. "Sen değil miydin, direnelim, korkmayalım, kendi gücümüze inanalım diyen? Ne oldu şimdi sana?"

Kemal başladı gülmeye:

"A deli oğlan, a tüysüz..." dedi. "Gene aynı şeyleri söylüyorum. Şunu hiçbir zaman unutma. Korkmayacağız, kendi gücümüzden başka hiçbir şeye güvenmeyeceğiz ama bunu da akıllıca yapacağız. Aptalca yapılan bir davranış belki seni yiğit kılar ama davayı yitirtir. Özellikle bireysel ve maceracı hareketlere yer yok işçi sınıfının kavgasında..." (s.18-19).

Sonunda grev sanki Türkiye' de değil, "Cennet Adası"nda oluyormuş gibi işçiler polisle, orduyla, faşistlerle karşı karşıya gelmeden ve patronun tüm istekleri kabul etmesiyle mutlu bir şekilde sona erer. Tatlı bir masal değil mi? Neyse, onlar ermiş muradına biz gelelim işin özüne.

Broşürün vermek istediği ana fikir, Kara Kemal'in fabrika işgali isteyen Tüysüz'e verdiği cevapta yatıyor:

"Kırdırmak mı istiyorsun herkesi, görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa dışı hareketimizi bekliyor. Maceracılığın ..... yeri yok işçi sınıfı mücadelesinde..."

Burada oportünistler Kara Kemal'in ağzıyla, işçilere şu oportünist bilinci vermeye çalışıyorlar:

1. Yasa dışı hareketler maceracılıktır. (Fabrika işgali gibi) Maceracılığın işçi sınıfı hareketinde yeri yoktur. Sonuç olarak burjuva yasaları dışında eylem koymamak gerekir.

Burada uluslararası oportünizmin tipik özelliğini, legalizmi (burjuva yasalcılığını) görüyoruz. Menşevikler işçilere burjuva yasaları çerçevesinde yasal eylemler vaaz edip, devrimci eylemi maceracılık lafı altında yadsıyorlar.

Emine Engin yoldaşımız, "devrimci durum koşullarında reformizm maceracılıktır" diyor. Bu çok güzel değerlendirme grev eylemleri için de geçerlidir. Bugün Türkiye'de grevleri zaten iyice budanmış burjuva yasaları çerçevesinde tutmak işçi haklarını seriivene atmaktır. Esas maceracılık budur.

2. Lenin, *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky* adlı eserinde Kautsky gibi oportünistleri "devrim uyarıcılığı, devrim propagandası ve yığınların hareketsizliğini gidermek için onlar arasında devrimci çalışma yapmama" ile suçluyor ve oportünistlerin "yığınlar arasında her zaman tüm gücüyle var olan devrimci güdülere ve dürtülere karşı çıktıklarını" söylüyor (*Bilim ve Sosyalizm Yayınları*, s.142).

Uluslararası oportünizmin en önemli ideologlarından Kautsky' nin izinden yürüyen Türkiyeli menşevikler, devrimci güdüleri ile çıkış yapan işçilere "Tüysüz" adını takarak onları aşağılıyorlar ve onlara akıl (pasiflik anlayın) vaaz ediyorlar.

3. Broşür, işçileri pasifliğe itebilmek için çok aşağılık bir yöntem izliyor. İşçileri burjuvazinin yumruğu ile korkutmaya çalışıyor. "...görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa dışı hareketimizi bekliyor" diyor. Tariş olayları işçi sınıfımızın, burjuvazinin ne polisinden ve ne de ordusundan korktuğunu gösterdi. Oportünistler kendi korkaklıklarını işçi sınıfına aşılamaya çalışıyorlar.

Pasiflik öneren böyle bir broşür, burjuvazinin işçilerin savaşını durdurmakta güçlük çektiği bir dönemde çıktı. Bu gerçek, Lenin'in oportünizmi burjuva uşaklığı olarak değerlendirdiği ve oportünizmle burjuvazinin işçi sınıfına karşı bağlaşıklık kurduğunu söylediği *Dönek Kautsky* kitabıyla ne güzel uyuşuyor.

Gene aynı kitapta Lenin sınıf savaşımında reformizmin ve oportünizmin işlevini şöyle anlatıyor: "Bütün ezen sınıflar egemenliklerini güvence altına almak için iki işleve gereksinme duyarlar: Cellatın ve papazın işlevi. Cellat, ezilenlerin protestolarını ve öfkesini bastırmak; papaz da ezileni yatıştırmak, onlara sıkıntılarının ve özverilerinin azalacağı umudunu vermek için gereklidir. Böylece, sınıf egemenliği sürdürülürken, onların ... devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına çalışılır" (agy, s.33).

Broşür, günümüz koşullarında kavgasız, gürültüsüz, tüm isteklerin kabul edilmesiyle son bulan bir grev hayali yayarak işçi sınıfını yatıştırmayı planlıyor ve papazlık görevini hakkıyla yerine getiriyor.

Acil görevimiz

Salih Bayram, Ankara

Türkiye'nin her yanından Leninci sesler yükseliyor. Manisa'dan Kars' tan, Ankara'dan, Antakya'dan, İzmir'den Afyon'dan, İstanbul'dan, Çorum'dan, Fatsa'dan. Hergün yeni yeni güçler hareketimize katılıyor. Savaş tüm biçimleriyle her alanda sürüyor. Leninci kadrolar gecesini gündüze katarak savaşıyor ama savaş bizim dışımızda da sürüyor. Hergün yüzlerce, binlerce çevre bizim dışımızda savaşa giriyor. Fabrikalarda, okullarda, yığınların olduğu her yerde hızla örgütlenmenin gereği hergün daha fazla kendini dayatıyor. Bu göreve bir anlık gecikmeye yer yoktur. Bugün değişik alanlardan yoldaşlarımız çok çeşitli zorluklarla karşıkarşıya bulunuyor. Örgütlenmenin, yığınların içinde yığınlarla beraber bir güç olmanın yolu kimi zaman dar pratikçiliğin içinde deneye deneye aranıyor. Bu da Leninci militanları yoruyor, onlara kavgada gereksiz zaman ve güç kaybettiriyor. Mahallerde, sanayilerde, fabrikada çalışan bazı yoldaşlar, maddi yoksunluklardan dolayı moral bozukluğuna düşüyor, günlük pratik çalışmanın içinde kayboluyor. Karanlıkta el yordamıyla yolunu arayanlar gibi bocalıyorlar.

"Pratik eğitimden, örgütsel çalışmalarını yürütme yeteneğinden yoksunluk, hiç kuşku yok ki, daha başından beri, her zaman, devrimci Markizmi savunanlar dahil, hepimizin ortak noksanlığıdır. Eğer sorun sadece pratik eğitimden yoksunluk olsaydı, kimse pratik içinde çalışanları suçlayamazdı. Ama ilkellik terimi eğitim yoksunluğundan daha fazla birşeyi kapsar; bu terim, genel olarak, devrimci çalışmada dar kapsamlılığı, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayacağını anlayamamayı, ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu darlığı haklı gösterme ve onu özel bir teori durumuna yükseltmeyi, yani bu sorunda da kendiliğindenliğe böylece boyun eğmeyi ifade eder. ... bunlar amatörlükten kurtulunabileceğine inanmamakta ve ilk ve zorunlu pratik görevimizin, siyasal mücadeleye gerekli enerjiyi, oturmuşluğu ve sürekliliği sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütünün yaratılması olduğunu görememektedirler" (Lenin, *Ne Yapmalı*, Sol Yayınları, s.130).

Yığınlara doğru önderlik etmek, halkın barışçı döneme göre yüz misli gelişen hareketini yönlendirmek ancak proletaryanın devrimci örgütü ile mümkündür. En ufak pratik çalışmayı, işçi sınıfının emekçilerin her protestosunu, eylemini, kendiliğinden hareketle komünist çalışmayı birleştirmek ancak ve ancak devrimci partinin görevidir. Bu görevi yapacak olan komünist partisidir. Leninci TKP'mizdir.

Acil görevimiz her yerde, fabrikada, köyde, mahallede, üniversitede örgütü yaratmaktır. Marksist-Leninist teori temelinde yaratılan parti, işçi sınıfının örgütlü ordusudur. Proletaryanın öncüsü rolünü ancak arzuda, eylemde birlik ve kesin bir disiplinle sımsıkı yerine getirebilir. İşçi sınıfının öncü örgütü, komünist partisi, öncülük görevini ancak demir disiplin temelinde, demokratik merkeziyetçilik ve parti içi demokrasi ilkelerinin sistemli biçimde yaşama geçirilmesiyle ve kollektif yönetimle yerine getirebilir.

"Belli parti üyelerinin ciddi saydıkları fikir ayrılıklarından veya kişisel kinlerden dolayı olsun, merkez kuruluşlarının kişisel oluşumundaki tatminsizlik, kanun dışı (parti disiplin ilkelerine aykırı —İ.S) tutumlara yol açmamalıdır ve açamaz. Herhangi bir kişiye göre merkez kuruluşlar hata yapıyorsa, bütün parti üyelerinin önünde, hatta merkez kuruluşların kendilerine bu yalnışları göstermek, bir parti üyesi olarak, onun görevidir. Bunun gibi kimden gelirse gelsin, bütün böyle haberleri büyük bir dikkatle incelemek de, merkez komitesinin ve merkez organın yazı kurulunun parti görevidir..." (Lenin, *RSDİP'nin Kuruluşu*, Günce Yayınları, s.76-77)

Acil görev güçlü bir devrimciler örgütünü yaratmaktır. Leninci disiplin, kollektif yönetim, eleştiri-özeleştiri.

Menşeviklerin "Politik Güç Denge"sizliği

Kemal Aydın, Mersin

1968'den beri gelişen devrimci durumun ulus çapında bunalıma yükselme sürecinde burjuvazi, çürümeyi örgütlemeye çalışıyor, faşizmi tırmandırıyor. İşçi sınıfımızın savaşları ise güçleniyor, içinde bulunduğumuz aşamayı devrimle noktalamaya çalışıyor.

Finans-kapitalin faşizm öncesi hükümet türlerinden biri olan "geniş tabanlı", "Milli Birlik Hükümeti" fikri ikinci MC zamanından beri işlenmeye başlanmıştı. Böyle bir hükümetin özellikle iki görevi (ki günümüzde yapılan budur) olacaktı. Birincisi, yığın çıkışlarını durdurmak, ikincisi, faşizme tırmanışta doruğa varıncaya kadarki zaman içinde en azından yasaları ve bu yasalarla yığınları, faşizme uygun duruma getirebilmektir. Devrimci durumun vardığı boyut, buna bir de sıkıyönetimi ekledi. S. Havran yoldaşın, "...parlamento dışında sıkıyönetimin, parlamentoda MHP ve MSP'nin açık, CHP'nin kapalı desteği..." olan diye belirttiği hükümet koşullarında CHP, AP'ye, MSP'nin de katılabileceği bir koalisyon çağrısı yaptı. Bu durum en başta, devrimci durumda bir hükümetin daha tükendiğini, yönetemediğini gösterdi.

Burjuvazinin en ağırlıklı alternatifi olan AP-CHP koalisyonu, hem de CHP eliyle yaratılmaya çalışılırken, yığınları devrime hazırlaması derken, TKP yönetimi hâlâ, "...bu parti bütünsel olarak aşırı gericiliğe karşı çıktığı, parti içindeki sol kanat ise demokratik görüşlere yakınlık gösterdiği için çeşitli somut sorunlarda *CHP'yi eylem birliğine çekmenin nesnel olanakları* vardır" (*BSS*, Şubat 1980, s.11) diyor. Ama CHP bu "nesnel olanakları" göremiyor, kalkıyor AP ile koalisyonun nesnel olanaklarından söz ediyor!

Kuyrukçuluk ve reformizm, menşeviklerin ruhuna öyle sinmiş ki, her ağızlarını açışta bir önce söyledikleriyle çelişkilere düşüyorlar. Bunun nedenlerinden biri, menşeviklerin CHP'nin taktik tavırlarına uygun tavır geliştirmeleri ve bunlara Lenin'den kılıf aramalarıdır.

Örneğin, CHP, "bu gidişin" bir toplumsal patlamaya neden olacağı şantajıyla CHP-AP-MSP koalisyonunu bağlamaya çalışıyor. *Yeni Çağ*, sayı 16'da, "Burjuvazi yığınların patlamasını önleyebilmek için 'baskı paketi' hazırlamıştır" diyor. Hem de, "devrimci durum var diyebilmek için erken" dediği sırada! Lenin, "devrimci durum olmadan devrim olanaksızdır"der. Ama menşevikler bunun yerine, "eğer liberal burjuvazi toplumsal patlamadan söz ediyorsa, devrimci durum olmadan da böyle bir patlama (devrim) olabilir" görüşünü getiriyor. Lafı çevirmesinler diye hemen belirtelim, sözünü ettikleri patlama kesimsel bir patlama değil. Çünkü yine kendi sözleriyle, "Burjuvazi mevzi patlamalardan korkmuyor, tersine kışkırtmayla bunu sağlamaya çalışıyor"(!) (agy, s.21).

Yani baskı paketleriyle engellenmeye çalışılan patlama, örneğin, son İzmir patlaması gibi değil, çünkü o mevzi! O halde devrimci durum olmadan bu nasıl bir patlama?" Ecevit, "faşizme karşı savaş sloganla değil, akılla olur" diyor. Böylece yığın çıkışlarını durdurmaya çalışıyor. Oportünistler bunu açıkça söyleyemeyeceklerinden, mevzi patlamaları burjuvazi kışkırtıyor" diyerek mevzi patlamalar yerine genel patlamayı savunur görünüyorlar. Ama hemen ardından, "...eylemi başarı noktasında sona erdirmek... yığınların geri kesimlerini hareketlendirmek ... *fazla öne çıkanları tutmak...*" (agy, s.21) diyerek Ecevit'le aynı şeyi söylüyorlar.

Finans-kapitali faşizme zorlayan, faşizmi acilleştiren devrimci durumun, ulus çapında bunalıma doğru hızla gelişmesi, devrimci ajitasyon ve propagandanın önemini arttırıyor. Bu doğrultuda, bir zamanlar oportünistlerin de benimsedikleri, "Ya faşizm, ya devrim" belgisinin nesnel temeli daha da belirginleşiyor. Ama menşevikler ne diyor? "...'Sol' oportünistler, işçi sınıfına, emekçilere 'ya faşizm-ya devrim' ikilemini dayatmaya çalışıyorlar" (*Ana Halka*, s.38).

"...İkilemin mantığına göre, faşizm tehlikesi de İleri Demokratik Halk Devrimi de aynı ölçüde reeldir. Oysa günümüzde reel olan faşizm tehlikesidir" (*Platform*).

Oportünistlerin "dün dündü, bugün bugündür" demekte Demirel'den geriye kalmadıklarını görmek için CHP'nin hükümet olduğu döneme bakabiliriz.

Savaş Yolu'nun 9. sayısında şöyle yazıyor: "...ne olursa olsun.. Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Açık faşizm veya sosyalizme açılan İleri Demokratik Devrim". Nasıl da çaktırmadan yön değiştiriyor. CHP hükümette iken, devrim de, faşizm gibi reel bir olguydu ama AP hükümet olunca devrimin reelliği ortadan kalktı, faşizm reel tehlike olarak ön plana çıktı(!)

Devam edelim. Siyasal güçler dengesine hangi amaca ilişkin olarak baktıklarını ustaca gözardı ederek (reform için mi, devrim için mi?) şöyle diyorlar:

"*Seçimlerden önce* politik güçler dengesinde bu ölçüde açık bir farktan söz edilemezdi. İlerici güçler konumlarını koruyorlardı. Ancak burjuva reformizminin rolü, *boş umutların yıkılışı*, buna eşlik eden faşist terör, demokrasi güçlerinin dağınıklığı politik gelişmeyi olumsuz yönde etkiledi". "Son seçimler bunun göstergesi oldu. Gerici güçler başarı kazandı. Seçimler bu olumsuz gelişmeyi yalnızca yansıtmakla kalmadı aynı zamanda onu hızlandırdı da" (agy, s.18) (abç). Haydi bakalım! Biz de sanıyorduk ki, son seçimlerde "Halkımız tekellere, NATO'ya ve İMF'ye hayır" demişti (*Politika*, 16 Ekim).

Ayrıca, siyasal güçler dengesini olumsuz yönde etkileyen bir neden de "boş umutların yıkılması" imiş. *Savaş Yolu* sayı 6'da ise şöyle yazıyorlardı: "Sosyal-demokrasinin *umut olmaktan çıkma* sürecinin hızlanması, Türkiye'nin önündeki yol ayrımını yaklaştırıyor. O yol ayrımına gelindiğinde iki yol olacak: Faşizm veya ... ileri demokratik iktidar". Biz de boş umutların yıkılmasının giderek komünistlerin alternatif olmasının nesnel koşullarını yaratır sanıyorduk. Ama oportünistler ille de CHP anlayışıyla gittiklerinden, CHP gözden düştü mü hemen güçler dengesi döndü diyorlar. Fakat bir yandan da militanlara "gaz" vermek için aynı olguyu "TKP'nin, yığınların gözünde devrimci bir alternatif durumuna yükselme sürecinin belirtisidir" diye yorumluyorlar. Hangisine inanalım?

Lenin şöyle diyor:

"Bizim Sosyal-Demokratlar (komünistler—İ.S.) olarak proletarya yığınları üzerindeki devrimci etkimizin yetersiz, hem de çok yetersiz olduğu doğrudur, köylü yığınları üzerindeki devrimci etkimizse büsbütün yetersizdir. Proletaryanın ve hele köylülerin dağınıklığı, bilgisizliği korkunç derecededir. Ama devrim onları hızla toplar, birleştirir ve hızla aydınlatır... çıkarlarını, tam ardıcıl yansıtan biricik programın bayrağı altında toplar" (Lenin, *İki Taktik*).

"Henüz 12'ye 5 var. Mevzi patlamalar burjuvazinin işine geliyor" tekerlemesine de yine Lenin şöyle diyor: "O dar kafalı baylar... herhalde tüm yığınların bir anda, tam bir örgütlülük içinde ayaklanacağı bir devrim (eğer devrim fikri akıllarına geliyorsa) düşlüyorlar" (Lenin, Akt., R. Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.123).

Bunların ışığında, sınıf savaşımının geliştiği boyutta devrimci duruma uygun çalışmalarla bütünleştirilmesi gereken ve her biri kendi içinde birbirini etkileyen ve bütünleyen görevlerimizi sıralarsak:

1. Liberal burjuvazinin (CHP) ve bağlı olarak oportünizmin (TKP yönetimi) nefessizliğini yoğun ideolojik savaşım ve pratik sergileme yoluyla yığınlara kavratmalı, "...artan yığın hoşnutsuzluğunun her türlü devrimci belirtilerine ... en içten ve tutkulu destek" vermeliyiz.

2. Özellikle TKP'deki militanlara yönelik olarak, kuyrukçu ve reformist TKP yönetimini sergilemeli ve bunu Kongre savaşımıyla bağlamalıyız. Baş engel, sınıf bilinçli işçilerin bir kesiminin ... sosyal-pasifistlere olan inancıdır. Bugünün ana görevi bu eğilimlere, fikirlere, siyaset yöntemlerine olan inancı yok etmektir".

3. Devrimci ruha sahip, devrimci duruma uygun çalışmaya niyetli guruplara yaklaşımda, "...tabanı gerçekten temsil yeteneği olan, tabanda gücü oranında tüm devrimci akımları kapsayan disiplinli, gerçek eylem birliği odakları yaratılmalıdır" (Emine Engin, *İşçinin Sesi*, "Oyunları Bozacağız".)

Oportünizmi tanımak, yenmek ve bunu devrimle bağlamak için ileri!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Ya faşizm ya il ri d mokratik halk devrimi

Tahsin Mert, İzmir

Her konuda olduğu gibi, bu konuda da menşevikler ters döndüler. Uzun bir süre bu ikilem doğrudur diye savundular. Başka yol yok dediler. Yol ayrımına yaklaşıldığını belirttiler. Hatta bu konuda TİP'le *Savaş Yolu*'nda polemiğe bile girdiler.

Savaş Yolu o zamanlar şöyle yazdı:

"Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Açık faşizm veya sosyalizme açılan ileri demokratik devrim" (*Savaş Yolu*, s.9).

"Türkiye halkının eninde sonunda faşizm ve ileri demokratik devrim çatalı arasında bulunduğu her gün biraz daha ortaya çıkmaktadır" (agy, s.11).

O halde o zamanlar, Lenincilerin görüşlerinin etkisi altında kalmış olacaklar(!)

Bugün ne diyorlar?

"Yapısal ikilem olarak ileri sürülen 'ya faşizm, ya ileri demokratik devrim' sloganı yanlıştır" (Tarihsiz MK Bildirisi).

"Yapısal ikilem olarak ileri sürülen 'ya faşizm ya devrim' belgisi yanlıştır. Faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi görevleri gözardı ediliyor" (Platform).

"Diğer bir yanlış ise emperyalizmin söz konusu ettiğimiz çok yönlü stratejisini hiç hesaba katmayarak, yalnızca iç faktörleri hesaba katarak sonuç çıkaranlarınkidir. Bunlar kapitalizmin gelişimini abartanlardır. 'Ya faşizm, ya devrim' ikilemine saplanıp kalanlardan, silahlı eylem çağrısı yapanlara dek görüşleri kapsar bu yanılgı" (*Çağ*, Nisan 1980, s.17).

Görüldüğü gibi 180 derece bir dönüş var. CHP'nin sosyal demokrat olduğu konusunda da öyle yaptılar. Devrimci durum konusunda da. (Bak *Atılım*, Ocak 1977). Finans-oligarşisi, devlet tekelci kapitalizmi konularında da... vs.

Hepsinde de aynı yöntemi kullandılar: *Çaktırmadan yön değiştirme yöntemi*. Ne diyelim. TKP

dan, böyle yapmak zorundalar. Lenin oportünistler için şunları boşuna dememiş:

"Bir oportünist, yapısı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum takınmaktan kaçınacaktır, her zaman orta yolu arayacaktır, karşılıklı olarak birbirini dıştalayan iki görüş noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvrılacak ve her iki görüşle de uzlaşmaya çalışacaktır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.7, s.402).

"Özeleştiri" dışında, her türlü geleneğe sahip olan bu oportünistlerin çelişkilerini bir yana bırakıp, doğru olan bu ikilem üzerinde duralım.

Bu ikilem neyi anlatıyor?

Zayıf Halka'da, Yürükoğlu yoldaş şöyle demişti:

"Yurdumuzda giderek olgunlaşan devrimci durum. Giderek artan faşizm tehlikesi. Bu tehlikeyle devrimci durumun birbirinden ayrılmazlığı. Geçici almaşıklar dışında ya otoriter bir düzen (açık ya da örtülü faşizm) ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi dışında bir orta yol olmayışı"

Yani daha açık söylersek, Türkiye'de devrimci durum, öznel etkene devrim yapma olanağı veriyor. Burjuvaziye ise, faşizmi getirme zorunluğunu dayatıyor. İkisinin kaynağı da Türkiye'nin ekonomik yapısından, bunalımdan kaynaklanıyor. Aksini düşünürsek, faşizmi burjuvazi neye karşı dayatıyor? O halde son karşılaşma anlamında, neden bu ikilem yanlış olsun?

Devrimci durumda burjuvazinin faşizm tercihi ile, öznel etkenin devrim tercihi çakışmaz mı?

Biz şunu da söylüyoruz: Geçici dönemler olabilir. Fakat hiçbiri bu ikilemi ortadan kaldırmayacaktır. Çünkü bu geçici almaşıklar, burjuvazinin bunalımını çözmekten uzak olacaktır.

Aslında "bunalım kalıcıdır" sözcüğünün anlamı da bu değil mi?

Oportünistler, *İşçinin Sesi*'nin "devrim-karşı-devrim anında" olduğumuzu söylediğini yaymaya çalışıyorlar. Burjuvaziyle son hesaplaşma anına doğru gittiğimizi, "son hesaplaşma anındayız", "devrim anındayız" diye çarpıtıyorlar. Yani basit bir kelime oyununa başvuruyorlar.

Oportünistler bu ikilemi neden reddediyorlar?

Bu ikilem, komünistlere önemli görevler yükler. Devrimci durumda, öznel etkenin işlevi, barışçıl döneme göre, doğal olarak değişir. Artık yalnızca savunma değil, saldırı da gündemdedir. Propaganda, ajitasyon ona göre yöntem ister. Ona göre örgüt ister. Ona göre psikoloji ister.

Kısacası bu ikilem, öznel etkene devrime hazırlanma görevi yükler. Devrimin biçimi konusunda, net bir yaklaşım saptanması gerektiğini hatırlatır. (Her iki yoldan devrim olabilir genellemesi, artık özele indirilmek ister). Demek ki oportünistler devrim yapmak istemediklerinden bu ikilemden kaçıyorlar.

Onun için olsa gerek, önce faşizmi geriletecekler, sonra devrim yapacaklar. Anti-faşist savaşımı, devrim savaşımına bağlamak yerine, onu getirip devrimin önüne aşama olarak koyuyorlar. Onlara göre bu ikilem "faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi görevlerini gözardı ediyor" (Platform).

İ. Bilen, son yazısında, komünistlerin görevini şöyle belirtiyor: "Bugünkü somut politik görevimiz demokratik konumları gericiliğe karşı savunmak ve bunları daha da genişletmektir" (İ. Bilen, *BSS*, Şubat 1980).

İ. Bilen böyle deyince akan sular durur. Onun sözlerini, daha açıkça, cesaretle yazan sağ oportünistler de şunu buyururlar: "İşçi sınıfımızın politik öncüsü faşizm tehlikesini geriletebilmek için ulusal çapta genel direnişin, genel grevin zorunlu olduğunu belirtiyor. Ama bu hedefi herşeyi bir çırpıda çözebilecek bir sihirli değnek olarak görmüyor. Öyle değildir".

"Birincisi, bu savaşım bugün için erki hedeflemiyor, ikincisi bugün her bir konum için savaşmamız, mevzi direnişimiz, genel direnişin olanaklarını hazırlayacaktır. Yani onun hazırlığı görevi duruyor önde" (*Çağ*, 1980, Nisan, s.18-19).

Ne kadar açık yazmışlar! Yorumlamaya gerek bile yok. Görüldüğü gibi, TKP'nin Leninci komünistleriyle, CHP'li menşevik komünistlerin ayrımı burdadır. Lenin'ciler devrim hedefini gösteriyorlar. Menşevikler göstermiyorlar. (İki diş arasında bazan söylenen, devrim sözcüğüne kanmamak gerek.)

Bu konuda son sözü Yürükoğlu yoldaşımız söylesin:

"Olayların gelişimi hızlanmıştır. Bunalım derinleştikçe, ya faşizm, ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi ikilemi kendini iyice gösterecektir. Bu ikilemi anlamayanlara belki yardımcı olur diye son birşey söyleyelim: 'Marks'ı okumuş ve kapitalist toplumda her keskin anda, her ciddi sınıf çatışmasında seçeneğin ya burjuvazinin diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü olduğunu anlayamamış kişi, Marks'ın ne ekonomik, ne de siyasal doktrinlerinden hiçbir şey anlamamış demektir' (Lenin)" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, beşinci basım, s.144).

Leninci bir TKP için savaşarak örgütlenelim

Sinan Gürbüz

Devrimci durumun hızla yükselmesi, karşı-devrim güçlerinin baskılarını giderek arttırıyor. En yasal istemler barikat savaşlarına dönüşüyor. Kendiliğinden hareket, yığın çıkışları yükseliyor. Burjuvazi ordusu ve polisi ile en acımasız bir şekilde saldırıyor. Bunun yanında devrimci güçlerde geri çekilme göze çarpıyor. Burjuvazinin beşinci kolu oportünizm kendine özgü olan tasfiyecilik, ihbarcılık, demogojik militanlık pasifleştirme ve liberal burjuvazinin kuyruğunda kene olma ilkesizliğini sürdürüyor. Nesnel olarak herşey hazır, yığınları harekete geçirecek, savaşa sürecek, öncülük yapacak öznel ögenin yetersizliği ortaya çıkıyor.

Devrimci durumun hızla yükselmesi, karşı-devrim güçlerinin baskılarını giderek artırması, devrimci güçlerin geri çekilmesi şu soruyu getirip dayatıyor: "Geç mi kaldık?" Lenin'den alacağımız alıntı ile yanıtlayalım: "...eğitim yöntemlerinde dikkat noktası barışçı öğretimden askeri harekata kaydırılmalıdır. Genç savaşçılar örgütlerimizin tümünün ve her çeşidinin saflarına daha cesaretle, geniş ölçüde ve hızla alınmalıdır. Amacımız için bir an bile gecikmeksizin yüzlerce yeni örgüt kurulmalıdır. Evet yüzlerce, abartmıyorum. Hiç kimse böyle geniş bir örgütsel çalışmanın ele alınması için "geç kalındı" demesin. Hayır, örgütlenmek için asla çok geç kalınmamıştır (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.30). Evet, örgütleneceğiz. Gazetemiz *İşçinin Sesi* etrafında örgütleniyoruz, örgütleneceğiz. Oportünistine de burjuvazisine de Lenincilerin kararlılığını, savaşkanlığını, cesaretini göstereceğiz.

Devrimci durum hızla yükseliyor. Bu kör olası düzenin yerle bir edilmesi için öncünün güçlenmesi gerekiyor. Öncünün güçlenmesi örgütlenmek, illegal örgütlenmektir. "... İllegal parti örgütünü güçlendirmek, bütün çalışma alanlarında parti hücreleri meydana getirmek, hepsinden önce 'her endüstriyel teşebbüste sayıları az da olsa, işçilerden meydana gelen, tamamen partiye bağlı komiteler' kurmak... Bu hücreler ve komiteler bir süre için çok küçük bile olsalar, birbirlerine bağlanacaklardır"(agy. s.96).

Bugünkü savaşımımızın doğrultusu Leninci TKP'nin güçlenmesi, 48 yıldır toplanmayan kongrenin toplanması için savaşmak, yığınlarla birlikte savaşarak örgütlenmektir.

Yaşamın her yönünde
proletarya enternasyonalizmi!

Sendika ağalığına son!
İşçiler sendika yönetimine!

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 7, sayı: 133-134
28 Temmuz 1980

ÇEK-AL SAYFASI

Kıbrıs sorunu

Emine Engin, Yıldırım Girneli

Geçen sayımızda birinci bölümünü yayınladığımız bu yazının, aşağıda ikinci bölümünü veriyoruz. Bu yazı dizisiyle, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline ve sömürgeleştirmesine karşı tüm devrimcileri savaşa çağırıyoruz. İşgalin 6. yıldönümünde, tüm Kıbrıs işçileri, emekçileriyle devrimci dayanışmamızı dile getiriyoruz.

IV

TÜRKİYE FİNANS KAPİTALİ VE KIBRIS'IN İŞGALİ

Burada, Türkiye'de tekelci kapitalizmin finans kapitalin, devlet tekelci kapitalizminin varlığını kanıtlamaya kalkışmayacağız. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı bunu çoktan yaptı.

Türkiye'de tekelci kapitalizm vardır. Finans kapital ülke ekonomisine egemendir. Tekelcilik olgusuyla devlet içiçedir. Devlet tekelci kapitalizmi vardır. Bütün bunların doğal sonucu olarak sermeye ihracı, yani dışa açılma, yani sömürgeler edinme "gereksinimi" gündemdedir. İşte Kıbrıs'ın işgali, bu "gereksinimi" giderme yolunda kanlı bir girişimdir.

İşçinin Sesi bu gerçeği yıllarca önce yazdı: "... Kıbrıs 'barış harekatı'nın Libya'ya, Tunus'a uzanan dostluk elinin altında yatan nedir? Yunanistan'la rekabetin, İran'la 'kardeşliğin' vb. altında neler yatıyor?... Tekelci burjuvazi genişlemek istiyor" (*İşçinin Sesi*, 7.1. 1977).

Türkiye tekelci burjuvazisinin bu siyasetini açık biçimde sergilemek gerekir.

İşgalin özü gizleniyor

Kıbrıs'ın işgalinin özü, daha ilk gününden, finans kapitalin genişleme istemi, sömürgeler edinme özlemiydi. Ancak bu öz, çeşitli "savlar" ardında gizleniyor ya da geçiştiriliyor. Biz burada, işgalin özünü gizlemek için ileri sürülen üç görüşe değineceğiz. Birincisi, Ecevit hükümeti gerçekleştirdiği için işgalin finans kapitalle bağı olamayacağı görüşü. İkincisi, küçücük adayı finans kapital ne yapsın görüşü. Üçüncüsü de, Amerikan emperyalizmi varken, Türkiye finans kapitali bunu yapamaz diyen görüş.

Bu üç görüşün de ortak bir yönü vardır. Bunlar önce Türkiye'de finans kapitalin varlığını reddederler. Bu kanıtlandıkça, var ama egemen değil derler. Egemenliği de açığa çıktıkça, bu kez yukarıda saydığımız üç görüşe sığınarak Kıbrıs'ın işgalinin özünü gizlemeye çalışırlar.

Finans-kapitalin hizmetinde Ecevit

Savaş, barış dönemindeki sınıfsal siyasetlerin devamıdır. Barış döneminin sınıfsal siyasetlerini anlayamayan, mutlaka savaşı yorumlamada da batağa saplanacaktır.

Türkiye'de tekelci kapitalizmin varlığını, ülkenin emperyalist sistem içinde tuttuğu yeri, bunlarla bağlı olarak çeşitli sınıf ve tabakaların siyasal konumunu anlayamayanlar, ister istemez Kıbrıs'ın işgalinde finans kapitalin güttüğü çıkarları gizleme, işgali aklama konumlarına düşerler.

Kıbrıs'ın Ecevit eliyle işgali, işgalin finans kapitalin çıkarlarıyla bağlı olmadığını değil, tam tersine artık Türkiye'de tüm burjuva hükümetlerin finans kapitalin dümen suyunda yürümek durumunda olduklarını kanıtlar.

Emperyalizm kitabında Lenin şöyle diyor:

"Bir kez oluştuktan ve binlerce milyonu denetliyor olduktan sonra, bir tekelin, hükümet biçiminden ve tüm öteki 'ayrıntılar' dan bağımsız olarak, kamu yaşamının *her* alanına sızması kaçınılmazdır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.22, s.237).

Lenin, tekelci kapitalizmin varlığı koşullarında hükümet biçimini bir "ayrıntı"olarak değerlendiriyor. Tekellerin ekonomide egemenliği hükümetin önüne ya bir "ayrıntı" olarak tekelci burjuvazinin dümen suyunda gitmeyi, ya da yığınların devrimci gücüne dayanarak tekellerin, finans kapitalin egemenliğini kırmayı zorunlu bir seçim olarak koyuyor. Hangi yolu seçeceğini ise hükümetin kendi sınıfsal yapısı belirliyor.

Türkiye'de finans kapitalin egemenliği olgusunu, CHP'nin sınıfsal yapısı ile birlikte ele aldığımız zaman, bir Ecevit hükümetinden barış ya da savaşta ne beklenebileceğini kolayca anlarız.

CHP genel olarak tekel dışı burjuvazinin sözcülüğünü yapan sosyal-demokrat bir partidir. Yürükoğlu yoldaşımız tekeldışı burjuvazinin doğasına ilişkin şunları yazdı:

"Bir ülkede kapitalizmin önünde duran engelleri temizlemek gündemdeyse, kapitalizm yeni gelişiyorsa, o ülkede ulusal burjuvaziden söz edilebilir. Oysa bir ülkede kapitalizm egemen üretim biçimi olmuşsa, o ülkede burjuvazi giderek gericileşir. Ekonomiyi tekeller ahtapot gibi sarmışsa, o ülkede burjuvazinin *hiçbir kesiminin*, toplumun nesnel gerekliliklerine yanıt verebilmesi, ana düşmana karşı darbe vurabilmesi beklenemez. Çünkü bu, kapitalizme darbe vurmak, sosyalizme yürümek anlamına gelir.

"Yukarıda değindiğimiz temel yargının, bir de toplumsal-siyasal düzeyde yansıması vardır. Burjuvazinin ya da çeşitli kollarının ilericiliği, devrimciliği, ulusallığı *proletaryanın bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmış olup olmaması* ile belirlenir.

"Bir ülkede işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak toplumsal ve siyasal yaşamda yer almışsa (ki bu ancak fabrika aşamasıyla olabilir) artık burjuvazinin *hiçbir kesiminden* devrimci olması beklenemez. İşçi sınıfının bağımsız olarak siyaset sahnesine çıktığı anda burjuvazi gericileşir. Proletaryanın böyle bir güce eriştiği bir toplumda, burjuvazinin *hiçbir kesimi* ana düşmana (emperyalizme ve tekellere) kararlı darbe vuramaz. Bu, kendi bindiği dalı kesmesi anlamına gelir.

"Ulusal burjuvazi konusuna bu genelleme ışığında bakarsak, görürüz ki, bugün artık ileri kapitalist-emperyalist ve orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde, tanımındaki özelliklere sahip bir ulusal burjuvazi *yoktur*. Tekel dışı sermaye vardır. Ve tekelci sermayeyle belirli bir çelişkisi de vardır. Ne var ki, bu çelişki tekelci sermayenin tekel dışı sermaye üstündeki binlerce ekonomik bağla sağlanmış hegemonyasından doğan bir çelişkidir. Bu nedenle, emperyalist ülkelerde tekel dışı burjuvazi ne ekonomik, ne toplumsal, ne siyasal açıdan özerk bir güç değildir. Geçiş kuşağı ülkelerinde ise hemen hemen özerk bir güç değildir. 'Ulusal burjuvazi' açısından iki ülkeler topluluğu arasındaki fark, niteliksel değil, *nicelik* farkıdır" (R. Yürükoğlu, "Ulusal Burjuvazi Nedir?", *İşçinin Sesi*. Sayı:113-114).

Bu değerlendirmenin Türkiye açısından sonuçları da tekeldışı burjuvazinin ne devrimci ne de demokrat bir güç olmadığıdır. Bu durumda bir CHP hükümetinden ancak tekellerin dümen suyundan giden bir "ayrıntı" olması beklenebilir. CHP doğası gereği yığınların devrimci gücünden ölesiye korkar, nerede kaldı bu güce dayanarak tekellerin egemenliğine karşı yürüsün. CHP'nin halktan yana sözleri, yığınları tekellerin kuyruğuna daha iyi takmaktan başka bir işlev görmez. Kıbrıs'ın işgalinde de öyle oldu.

Kıbrıs'ın işgalini Ecevit şöyle duyuruyordu. "... Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'a indirme ve çıkarma hareketi başlamış bulunuyor. Allah milletimize ve bütün Kıbrıslılara, insanlara hayırlı etsin. Bu şekilde insanlığa ve barışa büyük hizmette bulunacağımıza inanıyoruz.

"... Türkiye'nin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği harekat...

"... Kıbrıs'ı istila için, değil..."

Kıbrıslılara ise şöyle sesleniyordu. "... Biz oraya sizinle dögüşmek için değil, sizin ızdırabınızı dindirmek için geldik".

Ecevit "barış", "kardeşlik", "özgürlük", "insanlık" gibi büyük sözleri bol keseden harcadı. Ama Kıbrıs'a "ızdırap" götürdü. "İnsanlığın" küçük bir azınlığına ve savaş kışkırtıcılığına "hizmette bulundu". 20. yüzyılın üçüncü çeyreğinde, tekelci kapitalizmin egemenliğinde bir Türkiye'de CHP yapılı bir hükümetten başkaca bir sonuç doğamazdı. Ecevit'in "güzel" sözleri ise, Kıbrıs'ın işgalinin tekellerin yayılmacı çıkarlarıyla bağını gizleyen demagojiler olmaktan öteye gidemedi.

Türkiye'nin 1970'lerdeki toplumsal ekonomik yapısı, Ecevit'in bütün "güzel" sözlerine karşın, Kıbrıs olaylarının niteliğini çoktan belirliyordu. Daha işgal öncesinde Türkiye'yi Marksist-Leninist bir gözle doğru değerlendiremeyenler, işgali de gerçek yüzüyle değil, Ecevit'in yalan sözüyle anladılar.

Küçücük ada masalı

Deniyor ki, "Türkiye finans kapitali Kıbrıs gibi küçücük bir adayı işgal etmek için neden milyonlar harcasın?"

Bu soru, finans kapital olgusunu doğru anlamamaktan, ya da küçük burjuva konumlar nedeniyle anlamaya yanaşmamaktan doğuyor.

Kautski'nin emperyalizm anlayışını sergilerken Lenin şöyle diyor:

"Emperyalizmin karakteristik yanı tam da odur ki *yalnızca* tarımsal alanları *değil*, ileri düzeyde endüstrileşmiş bölgeleri de (...) ilhak etmeye çabalar, çünkü 1) dünyanın zaten paylaşılmış olduğu gerçeği, *yeniden paylaşım* tasarlayanları, *her türlü* toprak parçasına uzanmaya zorunlu kılar, 2) emperyalizmin temel bir özelliği, hegemonya için, yani, doğrudan kendilerine olmaktan çok, karşı tarafı zayıflatmak ve *onun* hegemonyasını kırmak için toprak ele geçirmeye çabalayan büyük güçler arasındaki rekabettir (Lenin, c.22, s.268-269).

Yine Lenin, şöyle söylüyor:

"Finans kapital, yalnızca önceden bulunmuş hammadde kaynaklarıyla değil aynı zamanda potansiyel kaynaklarla da ilgilenir. Çünkü bugünkü teknik gelişme aşırı derecede hızlıdır ve bugün işe yaramaz olan toprak, eğer yeni yöntemler geliştirilirse (...) ve eğer büyük sermaye yatırılırsa, yarın geliştirilebilir ... potansiyel hammadde kaynaklarını dikkate alarak ve bağımsız toprakların son kalıntıları ya da zaten paylaşılmış olan toprakların yeniden paylaşımı için verilen çetin savaşımda geride kalmaktan korkarak, finans kapital, genel olarak olabilen en çok miktarda ve her yerde her türlü toprağı, her türlü yöntemle ele geçirmek için çabalar" (Lenin, c.22, s.261).

Lenin'in bu dedikleri, emperyalistleşmeye uğraşan Türkiye finans kapitali için de geçerlidir. Yani, *birincisi*, çoktan, hem de dev rakiplerce paylaşılmış, üstelik sosyalist sistemin "oldukça daraltıldığı" bir dünyada Türkiye finans kapitali olabilen en çok ve her türlü toprak parçasına iştahlanacaktır. Türkiye finans kapitalinin uzantısı KTFD yetkililerinin, "asıl zenginlikler güneyde" diye ağlaşmaları, Güney Kıbrıs'a da duyulan iştahın göstergesidir.

İkincisi, Türkiye finans kapitali, her tür toprağa iştahlanırken, yalnızca ortaya çıkarılmış kaynakları ve kısa erimli kârları değil, potansiyel kaynakları ve ilerde vurulabilecek vurgunları da hesaba katacaktır. Örneğin, turizm işgal öncesinde Ada'nın önemli bir döviz kaynağıydı. Öte yandan Magosa'yı açık liman, Maraş'ı serbest bölge yapma gibi "olanaklar"da potansiyel kaynaklara örnek gösterilebilir.

Üçüncüsü, Türkiye finans kapitalinin Kıbrıs'a barbar yöntemlerle el uzatması için yalnızca doğrudan kendi çıkarlarını düşünmesi de gerekmez. Aynı zamanda, rakiplerine karşı koz olarak kullanmak, onları zayıflatmak gibi "sorunlar" da vardır. Denktaş'ın ikide bir "bağımsız Türk devleti ilan etme" tehditleri, Kıbrıs'ın nasıl koz olarak kullanıldığının canlı göstergesidir. Sonra, rakibi Yunan finans kapitalinin Ada'ya duyduğu "ilgiyi" önlemek de Türkiye finans kapitali için önemli bir "sorundur".

Finans kapitalin özü Leninci açıdan kavranınca, görüyoruz ki, Türkiye finans kapitalinin Kıbrıs'ı işgal etmesi ve sömürgeleştirmesi için, hiç de hemen edineceği büyük kârları hesaplaması, küçük ada diye "işgale değmez" demesi gibi düşüncelere yer yoktur. Kaldı ki, finans kapital işgalden zararlı da çıkmış değildir. Buna ilerde değineceğiz.

Amerikan emperyalizmi varken Türkiye'nin haddine mi düşmüş

Deniyor ki, "Amerikan emperyalizmi vb. varken Türkiye'nin Ada'yı sömürgeleştirme olanağı yoktur".

Lenin, *Emperyalizm* kitabında Belçika, Hollanda gibi devletlerden söz ederken şöyle diyor:

"Bu küçük devletler sömürgelerini, çoğunlukla ellerinde tutabiliyorlarsa, bu yalnızca, büyük güçler, yağmanın paylaşılmasında bir anlaşmaya varmalarını engelleyen çıkar çatışmaları, sürtüşmelerle vb. çalkalandıkları içindir" (Lenin, c.22, s.259).

Lenin'in bu sözleri, büyük emperyalist güçlerin varlığının hiç de küçük devletlerin sömürge edinme ve bunları elde tutmalarına engel olmadığını kanıtlıyor. Tam tersine onlar var olduğu sürece, aralarında sürtüşmeler de var oluyor ve bu küçük devletlerin sömürgecilik yapmasına olanak sağlıyor.

Kaldı ki, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirme "olanakları", yalnızca büyük emperyalist ülkeler arası çelişkilerle değil, Amerikan emperyalizminin kendi iç çelişkileriyle de bağlıdır. *Hürriyet* gazetesinin, bazen Amerikan senatosu için, Türkiye'yi ve Yunanistan'ı tutanlar diye bir ayrımı oluyor. *Hürriyet* bunu ulusçuluk kışkırtacak, Türkiye ile Yunanistan halklarının arasını açacak biçimde veriyor. Bir gerçeği, kendi propaganda amaçlarına uygun olarak çarpık yansıtıyor.

Çarpıtılan gerçek şu: Amerikan emperyalizminin kendi içinde, çeşitli finans odakları arasındaki çelişkilerde, ABD'nin yıllar yılı çömezi Türkiye bir çıban başı oluşturuyor. Türkiye finans kapitalinin sömürgeleştirme çabaları, bu çelişkilerde de elverişli ortam bulabiliyor.

Öznel düşleri nesnel gerçeklerin önüne koymak

Bir önceki bölümde işgalin özünü gizleyen görüşlere değindik. Bu görüşler, gerçekte apaçık ortada olan durumları gizlemeye çalışıyorlar. Yani, sorun karmaşık bir durumu çözümleyememe değil, küçük burjuva sınıfsal konumlardan bakıldığı için, net ve açık bir durumu arap saçına döndürmektir.

Durumlar net ve açıktır. *Bir kez*, burjuva basını, daha işgal sırasında işin özünü açıkça, hiçbir yoruma yer vermeyecek biçimde duyurdu. *İkincisi*, işgalin üzerinden somut verilerle dolu 6 yıl geçti ki neyin ne olduğunu apaçık kanıtladı. Bunlara karşın, hala sömürgeleştirir, sömürgeleştiremez, ister, istemez diye direnmek, tam küçük burjuva öznel düşlerini nesnel gerçeklerin önüne koymaktır. Şimdi bu nesnel gerçeklere kısaca bakalım.

İşgalin özünü burjuva basını bile açıkladı

Yok işgal Ecevit baştayken oldu, yok küçücük adadan ne beklenir vb. görüşler işgalin özünü gizlemeye çalışırken, burjuva basını işgalin amacını, beklenenleri vb. daha işgal sırasında açık seçik duyurdu.

İşgalden 18 gün sonra, Ali Gevgilili şöyle yazıyordu:

"... Ankara'nın Kıbrıs'taki etkinliği, Batı Avrupa, Sovyetler ve özellikle Orta Doğu ile olan dışsal ilişkilerinde ekonomik yararlarını arttırıcı yepyeni olanaklar yaratacaktır. Kıbrıs'ta olduğu gibi, anayurtta da bu olanakları öncelikle *ekonomik gücü* yükseltmek amacıyla kullanmak gerekiyor. ... Türkiye'nin *dış kaynak olanakları*, yeni statüsüyle büsbütün büyümektedir..." (Ali Gevgilili, *Milliyet, 8.8.1974).*

İzmir Ticaret Odası eski başkanı Dündar Soyer ise sorunu daha da açık koyuyordu:

"... Bundan böyle Kıbrıs sorununu, siyasal, sosyal ve ekonomik yönleri ile bir bütün olarak ele almak ve böyle çözümlemek gerekecektir. ... Artık Kıbrıs'ı, anavatanın bir coğrafi uzantısı olmaktan öte, kardeşlerimizin yaşadığı, ekonomik bakımdan geliştiği ve *bütünleştiği bir ekonomik ünitemiz* olarak da düşüneceğiz. Bu iki kardeş ekonomi arasında, *her ikisi için de yararlı olacak etkili bir entegrasyonun sağlanması mümkün* olacaktır. ... Ada, gerekli çalışmalarla altyapı tesisleri sağlandığı takdirde Türk girişimcileri için *yeni bir yatırım alanı* olabilir. Kıbrıs'ın AET ile ilişkileri bu hususta bazı kolaylıklar sağlayacaktır.

"Anavatan ve yavruvatan iş adamlarının gerçekçi ve ilerici görüşlerinin birleştirilmesi, gerekli yatırım sermayelerinin sağlanması ve yatırım sahalarının tespiti bakımından yararlı olacaktır. ... Artık Kıbrıs ekonomisi, bu ekonominin bağlı bulunduğu siyasal özel şartlardan doğan farklılıklar dışında, anavatan ekonomisini bütünleyen bir parça olarak düşünmeliyiz. ... Kıbrıs barış harekatı bir başlangıçtır. Bu harekat, ancak ve ancak, Ada'daki Türk toplumunun siyasal, sosyal ve ekonomik bütünleşmesi gereği gibi sağlandıktan sonra son bulacaktır" (*Milliyet*, 8. Ağustos, 1974).

Türkiye Sanayiciler ve İşadamları Derneği Başkanı Feyyaz Berker'in görüşü de şöyleydi:

"... Ekonomik açıdan kendi kendine yetecek bir Kıbrıs yaratma hazırlıklarına girdik. (...) Biz işadamları temsilcileri olarak, Kıbrıs'a kendine yetecek bir ekonomik 'güçlülük kazandırmak çabasındayız. Bu nedenle hazırlıklara başladık" (*Milliyet*, 4 Ağustos 74).

Burjuva basınından daha çok örnek sıralanabilir. Ama verilen örnekler bile işin özünü açık seçik koymaya yetiyor. Açıkça entegrasyondan, yeni yatırım alanı olmasından, Kıbrıs'ın AET ile ilişkilerinden yararlanılacağından, işadamlarının ekonomik işgale nasıl hazırlandıklarından söz ediliyor. Burjuva basının böyle kendi ağzıyla söylediklerini, "sosyalist" görü-

nümlü küçük burjuva basını gizlemeye çalıştı.

'Yavruvatan'a uzanan yardım (!) eli

Kıbrıs'a önce "ordumuz" (!), hemen ardından da "işadamlarımız" çıkartma yaptı. Bundan sonra olanları biz yalnızca verisel olarak sıralayacağız.

Kıbrıs'ın resmi para birimi olan Kıbrıs lirası kaldırıldı, yerine *TL. resmi para birimi olarak kabul edildi!*

İşgalin ardından, 30 küsur resmi ve özel kuruluş Kuzey Kıbrıs'a "hizmet" götürdü (Kemal Savcı, *Özgürlüğün Zaferi Kıbrıs*, s.196).

KTFD postası Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlandı. Kuzey Kıbrıs'a gidecek postanın altına Mersin-10/Türkiye yazmak gerekir.

KTFD'ne telefon-teleks bağlantısı Türkiye üzerindendir.

KTFD deniz taşımacılığına Denizcilik Bankası el attı. Kuzey Kıbrıs hava yolları THY'dan kiraladığı uçakları kullanıyor.

TC Ziraat Bankası, KTFD *Merkez Bankası* olarak ilan edildi. TC' nin tüm bankaları KTFD'nde şubeler açtılar.

İşgalden sonra bankalardaki Kıbrıs liralarına el kondu. Bunlar TL olarak geri ödendi. (Kıbrıs lirası İngiliz sterlininden de daha değerli bir dövizdir!)

KTFD'ndeki KİT'lere Türkiye de ortaktır. Yönetim mekanizması Türkiye'nin elindedir. Üstelik, "Türkiye'den ve Kıbrıs'dan özel sektör temsilcileri KİT'ler içine doldurulmuş, bu kişiler işlerine gelmeyen alanları atıl halde bırakmaktan çekinmemişlerdir" (*Kıbrıs ve Gençlik*, s.2, 17.3.1977).

Türkiye Turizm Bankası genel müdürü, Kıbrıs Türk Turizm İşletmeleri'nin idare meclisi başkanıdır.

Tüm bu "hizmet" götüren kuruluşlar, üstelik Kuzey Kıbrıs'da vergi ödemeye yanaşmazlar. 1979' da açıklanan listelerde, vergi ödemeyenler arasında, İş Bankası, Aksigorta A.Ş., Denizcilik Bankası Deniz Nakliyat, Ziraat Bankası gibi "tanıdık" adlar vardır.

1975'de kurulan K.T. Sanayi İşletmeleri Holding Ltd. Şirketinin yarı sermayesi Türkiye'nin özel ve devlet kuruluşlarınındır. Bu şirketin 40 işletmesi vardır ve 1978 yılında 2 milyon TL. kar etmiştir. İşte bu iki milyonun yarısı, Türkiye finans kapitalinin ve onun devletinin başka bir halkın sömürüsünden edindiği kârdır!

Kıbrıs'daki Türkiye yatırımlarına ilişkin olarak daha ayrıntılı kâr rakkamları bulmak güçtür. Ancak yukarıda tüm sayılan "hizmetler", "kâr" için değil de "yardım" için yapılacak değil ya! Türkiye'ye yapılan Amerikan "yardımlarına" karşı bağıranlar, neden Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'a yaptığı "Amerikan yardımları"na karşı da bağırmıyorlar? Gerçek anti-emperyalizm, gerçek enternasyonalizm bunu da gerektirir. Her neyse. Örnekleri sürdürelim.

Kıbrıs'ın %40'ı işgal edildi. İşgal bölgesinde milyarlarca liralık servete el kondu:

"... 1974 Ağustos'u sonrasında KTFD bölgesinde .. uçsuz bucaksız servetler kaldı.

"Yüzlerce fabrika, yüzbinlerce dönüm narenciye bahçesi, binlerce turist yatağı içeren oteller, sulu tarıma elverişli yüzbinlerce dönüm toprak, bir o kadar zeytin ağacı, terkedilmiş şehir ve köylerde milyonluk servetler. 3 liman ve 1 havaalanı..." (*Kıbrıs ve Gençlik*, sayı 2, 17.3.1977).

Türkiye ile Kuzey Kıbrıs'ın biraz da "dış"(!) ticaret ilişkilerine bakalım.

"1974 öncesi Türkiye ile Kıbrıs'ın ticari ilişkilerine göz atarsak, Türkiye'nin Kıbrıs'a ihracatı:

1972'de	626.000 K.L. (23 milyon T.L.)
1973'de	1.447.777 K.L. (52 milyon T.L.)

(Not: Bu dönemde, 1 KL—36 TL. dir)" (*Yeni Ortam*, 17.11.1974).

1974 sonrasında, Türkiye'nin işgaliyle birlikte giderek, KTFD' nin Türkiye'yle ticareti kat kat arttı.

(I)

Yıl	KTFD'nin Türkiye'den İthalatı (T.L.)
1975	—
1976	500,120,496
1977	585,528,588
1978	823,901,081
1979	1,446,000,000

I) Veriler, KTFD, 1978 yılı ithalat ve ihracat istatistiklerinden alınmıştır. 1979 için ise KTFD' nin haftalık enformasyon bülteni *Kuzey Kıbrıs*'dan alınmıştır.

(II)

Yıl	KTFD'nin Türkiye'ye İhracatının Toplam İhracatına Oranı
1975	%42.5
1976	%38.4
1977(Nisan)	%31.1
1978(Nisan)	%25.7
1979(Nisan)	%13.0

(II) Bu veriler *Kuzey Kıbrıs*'tan alınmıştır.

Yani, işgal sonrasında Türkiye' nin Kuzey Kıbrıs'a ihracatı, 1977' de 1973'dekinin 10 katı, 1979'da ise 30 katıdır. KTFD'nin Türkiye'ye ihracatı ise oran olarak giderek azalan bir eğri izliyor, çünkü Türkiye yasaklıyor. Vehbi Koç bunu şöyle açıklıyor(!): "KTFD sermaye sınıfı Avrupa ve İngiltere'deki Türk işçilerin dövizlerine el atıyor. Bu dövizlerle satın alınan Avrupa mallarını dönüp KTFD pazarlarından Türkiye' ye satıyor" (*Bağımsızlık Yolu*, sayı: Aralık 1979).

Tüm veriler, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdiğini somut olarak kanıtlıyor. Türkiye finans kapitalistlerinin küstah tavrı da bunun kanıtıdır. İt ite, it kuyruğuna...

Kuzey Kıbrıs'ın durumu

Yürükoğlu yoldaş, Kuzey Kıbrıs'a ilişkin şöyle yazmıştı:

"Oradaki göstermelik hükümetin varlığına bakarak, 'Türk kesimi'ne Türkiye'nin yarı-sömürgesi diyebiliriz. Ama bu büyük ölçüde uluslararası ortam nedeniyle böyledir. Yoksa işgal bölgesinin ekonomisi büyük ölçüde Türkiye'ye sıkıca bağlanmıştır" (R. Yürükoğlu, "Toplumsal Gelişmeler ve Savaşımımızın Anlamı", *İşçinin Sesi*, sayı 121).

Gerçekten de, Kuzey Kıbrıs, uluslararası koşullar yüzünden Türkiye doğrudan sınırlarına katamadığı için, Türkiye'nin yarı-sömürge görünümlü bir sömürgesi durumundadır. Görünüşte federe bir devletin hükümeti olan Kıbrıs Türk yönetimi, Türkiye'nin bir valiliği gibi işlev görüyor. Ada'nın Türk kesimi, ekonomik, siyasal her yönden Rum kesiminden çok Türkiye'ye bağlanmış durumdadır.

Türkiye Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettikten sonra, kendi döviz darboğazına takılmadan orayı "rahatça" sömürebilmek, Kuzey Kıbrıs ekonomisini güneyden koparıp kendine bağlayabilmek için TL'yi birim olarak koydu. KİT'leriyle, bankalarıyla gitti oturdu. Kuzey ekonomisini dış dünyadan kopardı, tümüyle kendine bağladı.

Bir yandan, işgal edilmiş, öte yandan ekonomisi para birimiyle bile dışa bağlanmış bir toprak parçasında, siyasal bağımsızlıktan söz etmek gülünçtür. KTFD yöneticileri de zaten yaşamları boyunca sömürge valisi olmak için "çetin bir savaş" vermiş, "deneyimli" kadrolardır.

Bu kadrolarla birlikte Türkiye, Kuzey Kıbrıs'da istediğini yapıyor, yaptırıyor. Müdür atamadan, her türlü karar almaya kadar, suyun başını tutmuş.

Bunun en canlı örneği, ithalat ihracat sınırlamalarıdır. Türkiye, KTFD'nin belli malları dışardan almasını Denktaş yönetimi eliyle yasaklattırdı. Belli malların ise KTFD'den ithalatını kendisi yasakladı. Yani, Kuzey Kıbrıs'ı, hem pazar, hem sağılı döviz keçisi durumuna soktu. Kuzey Kıbrıs, hem Türkiye'nin işine gelen malları yalnız Türkiye'den alacaktı, hem de kendisi bazı malları dışarı satıp döviz kazanacaktı. Bu arada Türkiye'nin yatırımlarına kâr da sağlayacaktı!

Kıbrıs Türk burjuvazisine gelince, o da yıllarca Türkiye diye haykırırken, Kıbrıslı Türkleri Rumlara karşı kışkırtırken, bunu "Türklük" aşkıyla yapmıyordu. Güçlü rakibi Rum burjuvazisine karşı kendine özgü bir bölgeye sahip olmak ve Türkiye'yle "alışveriş", "iş" yaparak güçlenmek istiyordu.

Türkiye kapılarını kapayınca, Kıbrıs Türk burjuvazisinin önemli bir kesimi buna içerledi. Kıbrıs Türk Ticaret Odası'nın 18 Ekim 1978 tarihli basın bildirisinde şöyle deniyor:

"TC'den KTFD'ye nasıl ki her akla gelen emtiya serbestce ithal edilebilirken TC'nin mevcut protokola tamamen ters, KTFD'den TC'ye yalnız 100 küsür mamülün girmesine izin vermesini de bir türlü anlamıyoruz. Ortak Pazar'ın, yani bir İngiliz, bir Alman, bir Fransız, bir İtalya'nın TC'ye tanıdığı ticari hakları nasıl olur da TC bize tanımaz. Bunu da anlayamıyoruz. Herhangi bir TC vatandaşı veya kuruluşu KTFD'de hertürlü işi yapar, banka açar, büro açar, ihalelere katılır, dilediği herhangi bir ticari faaliyette bulunur da, zavallı bir adalı KTFD vatandaşı, bunların hiçbirini TC'de yapamaz. Bunu da anlayamıyoruz.

"Bize, birisi sus, sen kim oluyorsun demeye kalkmasın. Çünkü senelerce baskı görmüş Kıbrıs Türkü, mutlu Barış Harekatı'nın hedeflerinden ikincisini de tatmak ister. Ekonomik özgürlüğünü ister".

Bu aynı zamanda İMF'lerin, AET'lerin Türkiye'ye yaptığı dayatmaları, bin beteriyle Türkiye' nin de Kuzey Kıbrıs'a uyguladığının kanıtıdır. Türkiye'de İMF'lere, AET'lere karşı bağıranlar, biraz da "yerli" İMF'leri, AET'leri görsünler. Yoksa anti-emperyalizm kılıfı altında, büyük ortaklarıyla olan çelişkilerinde "kendi finans kapitalimiz"in yanında saf tutmuş olunur!

Kuzey Kıbrıs'a dönelim. KTFD Bakanlar Kurulu, 26 Temmuz 79 tarihli resmi gazetede bir "Emirname" yayınladı. Bu emirnameye göre 108 çeşit malın TC dışından ithali yasaklandı. Yasaklanan mallar arasında "bazı yiyecek maddeleri, motorlu araçlar, alkollü içkiler, ilaç, elektrikli ev eşyaları, ... bulunuyor" (*Kuzey Kıbrıs*, 2.7. 1979).

Bu, halk arasında geniş tepki yarattı. CTP'nin gayri resmi haftalık yayını *Yeni Düzen* gazetesi, bu konuda şöyle diyordu: "Bu 'emirname' doğrudan Kuzey Kıbrıs'ın bir vilayet olmasını öngörmektedir. Kıbrıs'ın taksimini amaçlamaktadır.

"... Oysa bu emirnamenin dış telkinlerle kaleme alındığı, Kuzey Kıbrıs'ın taksimini amaçladığı ve bir vali tarafından yönetilmek istendiği, Güney Kıbrıs'la ticari ilişkileri yasakladığı ve Kıbrıs'ın bütünlüğü ile bağdaşmadığı ortaya çıkmıştır.

"Bu durumda kararın neden alındığı kesinlik kazanıyor. Karar, *Türkiye yetkili makamlarınca* yapılan telkinler üzerine alınmıştır. Bir yandan Türkiye ile bütünleşme politikasının bir parçası olarak Kıbrıs Türk ekonomisinin Türkiye ekonomisi ile bağlaşmasını..." (*Yeni Düzen*, 5. Temmuz 1979) (abç).

Söz konusu emirname, Nisan 1980'de değiştirildi. Küçük bir ödün ile, 108 madde 15'e indiril-

di! Ama bu kalan 15, en canalıcıları oldu. Yani, Koçların, MESS patronlarının ürettiği önemli malları hala KTFD dışardan ithal edemiyor: "Türkiye menşeli olmayan motorlu araçlar, buzdolapları, çamaşır makineleri, kristal avizeler, halılar ..." (*Rapor* gazetesi, 5 Nisan, 1980) diye gidiyor.

O Koç'lar ki, o MESS patronları ki işçi sınıfımızın, Türk-Kürt emekçilerin baş düşmanıdır, onlar Kuzey Kıbrıs'ın işgalinin ve sömürgeleştirilmesinin de sorumlularıdır. İşçi sınıfımız Kuzey Kıbrıs'daki işgale karşı da savaşını yükseltmelidir. Sınıf düşmanlarından bunun da hesabını sormalıdır. Kuzey Kıbrıs halkının yanında da daha aktif yer almalıdır.

V

KIBRIS SORUNU – HAKLAR, ÖNERİLER, GÖREVLER

Kıbrıs'ın ulusal bileşimi

Kıbrıs'da yaşayan iki toplumdan büyük çoğunluğunu oluşturan Rumlar'ın, Yunanistan'la eskiye dayanan bir ulusal akrabalığı vardır. Ancak aradan geçen zaman içinde, Kıbrıslı Rumlar bir ulus oluşturmuşlardır. Ada ekonomisini Yunanistan'dan ayrı olarak bütünlemişlerdir. Bu süreç ayrı bir toprak üzerinde yaşanmış ve sonucunda dil, kültür, psikolojik yapıda da Yunanlılar'dan farklı özellikler çıkmıştır.

Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti kurulduktan sonra enosis isteminin yavaştan geri kayması bu olgunun bir göstergesidir. İngiliz sömürgeciliğine karşı savaşta, enosis belgisi, giderek Yunanistan'dan destek alma anlamı kazanmaya başlamıştı. Kıbrıs Rum ulusal hareketinin başarısıyla ise geri plana itilmiştir. Bu durum Yunanistan'ı telaşlandırmış ve Eoka'nın yeniden kurulması, Samson darbesi gibi girişimlere yol açmıştır.

Bugün Kıbrıs Rumları, ayrı bir ulustur. İspanya ve Portekiz'le Latin Amerika ulusları arasında, İngiltere, Amerika, Kanada vb. arasında nasıl eski ulusal akrabalıklar vardır, Kıbrıs Rumlarıyla Yunanlılar arasında da vardır.

Kıbrıslı Türklere gelince. 1950'ler öncesinde Kıbrıslı Türkler, ulusal azınlık idi. Ada'da dağınık oturuyorlardı. Rum toplumu içinde hızla özümseniyorlardı.

1950'lerde enosis belgisi altında anti-sömürgeci savaşın başlamasıyla durumlar değişti. Kompradorluk kapma peşinde olan cılız Türk burjuvazi bir yandan, Ada'da gözü olan ve Yunanistan'a gideceğinden telaşa kapılan Türkiye öte yandan, Türkler arasında ulusçuluğu körüklemeye başladılar. Türkiye ordusunun doğrudan desteğiyle Türkiye'de askeri kamplarda mücahitler eğitildi. "Türkden Türke" gibi zoraki kampanyalar açıldı. Rumlara karşı düşmanlık aşılanmaya başlandı.

Anti-sömürgeci savaşta, kıştırtılan Türk ulusçuluğu gerici bir işlev gördü. Rum ulusculuğu ise anti-emperyalist bir öz taşıdı. Yine de, burjuva ulusçuluğu olduğu için, ilerici işlev görürken bile ezici yönleri oldu ve gerici Türk ulusçuluğunu azdırıcı etki yaptı.

Bağımsızlıktan sonra Ada'da kapitalizmin gelişmesi hızlandı. Türk burjuvazisinin kendinden çok daha güçlü Rum burjuvazisiyle rekabeti de arttı. Bir yandan Ada'daki Türk-Rum burjuvaları arasındaki çekişme, öte yandan Türkiye ve Yunanistan'ın kendi sömürgeci çıkarları doğrultusundaki bölücü girişimleri sonucunda ulusal sorun iyice alevlendirildi.

Bağımsızlık sonrasında Türk ulusculuğu açıkça ayrı bölge hedefine doğru kışkırtıldı. Bu arada Türkiye ve Kıbrıs'da Türkler, "Ya taksim ya ölüm" mitingleri düzenlediler. Derken Kıbrıs Türk yönetimi kuruldu. Merkezi devletin varlığını hiçe sayan kararlar almaya başladı. Yavaştan Türklerin yerleşimi yoğunlaştırıldı. 1974 sonrasında ise önce otonom bölge, sonra KTFD ilan edildi.

Yani, Kıbrıslı Türkler bir ulusal azınlık iken, Ada'daki kapitalist gelişmenin temeli üzerinde gerçekleşen karışık kışkırtmalarla uluslaşma sürecine çekildiler. Özellikle 1974'den bu yana Türkiye ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel her yoldan Kıbrıs Türklerinin uluslaşma sürecini kökünden etkilemeye, işgal ordusuna dayanarak onları zorla özümsemeye çalışıyor.

Kıbrıs Türk kesiminde, sömürgeleşme ile uluslaşma birlikte yükseliyor. Türkiye finans kapitalinin, kendi sınıfsal doğası gereği Kıbrıs Türklerini gönüllü olarak değil, zorla, sömürgeleştirmek için özümsemeye çalışması, kuşkusuz ki, Kıbrıs Türk insanında yıllardır işlenen "anavatan Türkiye" düşlerini kıran, ayrı uluslaşma bilincini körükleyen bir etken oluyor.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

Kışkırtılarak, sömürgecilik amacıyla vb, uyandırılmış, alevlendirilmiş de olsa bir ulusal sorunun emekçileri, işçileri bölmemesi için, en demokratik çözümü savunmak gerekir. Yoksa kışkırtanların amacına hizmet edilir.

Bu açıdan, Kıbrıs'a ilişkin olarak ilk vurgulanması gereken, Rumların da Türklerin de özgürce kendi yazgılarını belirleme hakkına sahip olduklarıdır.

Kıbrıslı Rumların ayrı bir ulus olduğunu söyledik. Yine de, isterlerse Yunanistan'a katılma, yani "enosis" hakları vardır.

TKP yayınlarında sık sık enosise karşı sözlere rastlanır ama bunun bir hak olduğu yazılmaz. Bu hakkı tanımadan enosise karşı konuşmak, Türk ulusculuğudur. Enosise karşı olunabilir, ama bu, bir hakkın belirli bir yönde kullanılmasına karşı fikirde olmaktan öteye gidemez. Hak yokedilemez. Menşevikler ulusal sorunda "hak" sözünü hep unuturlar!

Kıbrıslı Türklerin haklarına gelince. Onların da kendi yazgılarını belirleme hakkı vardır. Evet, bugün Türk kesiminde bir referandum yapılsa, büyük bir olasılıkla, hala çoğunluğun görüşü Türkiye'ye katılma yönünde olabilir. Ama bunu demekle iş bitmiyor.

Bir kez, demokratik bir referandum bugün yapılamaz, yapılabilmesi için işgalin kesinlikle kaldırılması gerekir. İkincisi, nasılsa Ada'da Türklerin de hakları tanınmadan, demokratik bir birlik kurulamaz. Bu nedenle, her durumda hakların savunulması zorunludur. Üçüncüsü, Kıbrıs Türk halkı Türkiye'ye ilişkin düşünce biçimlenmesini başta Türkiye burjuvazisi olmak üzere, genel olarak emperyalizmin ve Rum burjuvazisinin bölücü, herbiri kendi çıkarı yönünde çeken tutumların etkisi altında edinmiştir. Ve işgalden bu yana Kıbrıs Türk halkı her gün daha çok düş kırıklığına uğradı, uğruyor.

Kıbrıs Türkleri soyut bir "anavatan" propagandasının etkisindeydiler. Oysa 6 yıldır Türkiye'yi somut tanıdılar. "Türk ordusu" diye yücelttiler, karşılarında işgal ordusu buldular. "Anavatan" dediler, eli sopalı bir sömürgeci ile karşılaştılar. "Yavruvatan" sözlerinin "sömürge" anlamını taşıdığını her geçen gün daha iyi anlıyorlar.

Türkiye finans kapitalinin "ulvi" amaçları yoktur. Onun amacı sömürge edinmektir. Kıbrıs Türkleri anlıyorlar ki yağmurdan kaçarken doluya tutuldular. Kendi "soydaşları"nın ezgisi, baskısı altına düştüler. Bu katı gerçek Kıbrıs Türk halkındaki bilinci değiştiriyor. Ve Kıbrıs Rum halkıyla ilişkilerini yeniden gözden geçirmeye itiyor.

Kıbrıslı Rumların ve Türklerin kendi yazgılarını belirleme hakları vardır. Birincisi, bu hakların kabul edilmesi Ada'da güvenli, demokratik bir birliğin temel koşuludur. İkincisi, Ada halklarının bu hakları özgürce kullanabilmeleri için işgalin kalkması, bütün dış karışmaların durdurulması gereklidir. Özellikle sömürgeci Türkiye finans kapitaline, genel olarak emperyalizme ve her tür burjuva ulusculuğuna karşı savaş gereklidir.

Bu savaşın önümüze koyduğu görevler vardır. Bunların başına, emperyalizme ve burjuva ulusculuna karşı bölgemizde proleter enternasyonalizmi bayrağını, hakların kardeşliği belgisini yükseltmek gelir. Bunun da çeşitli yönleri vardır.

1. İşgalci, sömürgeci ülkenin proletaryası olarak Türkiye proletaryası, Kıbrıs'ın işgaline karşı gür sesini, işgalci sömürgeci finans kapitale karşı devrim savaşımını yükseltmelidir. Türk ve Kürt emekçilerini her türlü ulusçu etkilere ve işgale karşı savaşlarda eğitmelidir.

2. Kıbrıs işçi sınıfı, Ada halklarının kendi yazgılarını belirleme hakkını güçlü bir biçimde savunmalı, her türlü burjuva ulusculuğunun zararlı izlerini silmelidir. Sömürgeci Türkiye finans kapitaline karşı savaşta emekçilere öncülük ederken, aynı zamanda Türkiye'deki devrim savaşımına aktif destek vermelidir. Türkiye devrimci durum yaşıyor. Türkiye'de sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin utkusu, yalnızca Kıbrıs'dan işgalcileri kovmada değil, bölgemizde emperyalizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı da önemli bir adım olacaktır.

3. Bu görevler arasında, işgalci ülke işçi sınıfı ve halkı ile işgal edilen bölgedeki işçiler, emekçiler arasındaki devrimci dayanışma özel bir yer tutar. Genel çıkar birliğinin yanısıra, onlar arasında, işgalcilere karşı savaşta doğrudan, somut, özel hedef birliği vardır. İşgale karşı savaşın başarısı, en başta onların devrimci savaş birliğinden geçer. Bunun için, Türkiye ve Kuzey Kıbrıs proletaryası arasında sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler. Sömürgeci ve işgalci Türiye finans kapitaline, onun Kuzey Kıbrıs'daki uzantılarına karşı devrimci savaşta yalnız sözde dayanışma değil, sıkı eşgüdüm!

I. Dünya Savaşı'nda Polonya Alman işgali altında kalınca, işgalin sonucu belli olana dek Polonyalı komünistler Bolşeviklerle aynı örgütsel çatı altında kaldılar. Ama aynı zamanda Alman Komünist hareketiyle de bağlandılar.

Polonya'nın durumu 1916 sonunda, Almanya'nın ve Avusturya Macaristan'ın ortak garantörlüğü altında bir anayasal monarşi olarak sonuca bağlandı. Ama Polonyalı komünistler Bolşeviklerden hepten kopamadılar. Rusya'da devrimci durum yükseliyordu. Devrimci savaşa katıldılar. Şanlı Ekim Devrimi'nin utkusu için savaştılar. Bu büyük devrimcilerden Dzerjinski, genç Sovyet Devleti'nin kuruluşunda aldığı görevlerle de unutulmaz!

Proletarya enternasyonalizmi, işçilerin devrim için uluslararası dayanışmasıdır. Burjuva ulusculuğunun, sömürgeciliğin açtığı tüm bölücü yaraların ilacıdır. Kıbrıs'da açılan yarayı da saracak olan, proleter enternasyonalizmi temelinde işçilerin, onların önderliğinde tüm emekçilerin emperyalizme ve yerel gericiliğe karşı ortak devrimci savaşıdır.

Kahrolsun işgalci, sömürgeci Türkiye finans kapitali!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim!

**Oportünistler partimizi şimdi de açıkça likidasyona sürüklüyorlar.
İşçinin Sesi'ni savunan Leninciler aşağıdaki bildiriyle
tüm partili yoldaşlara sesleniyorlar.**

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz

TKP içindeki Leninci-oportünist ayrımının pratiğe yansımasının üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Bu süre içinde tüm partililer beş-on yılın gerilimini yaşadılar. Oportünistler önce yalan-iftira, karalama, tehdit, ikbal vaadetmek yöntemlerine, bizans oyunlarına girdiler. Arkasından sokak serseriliğine geçtiler. Bunların hiçbirisinden beklediklerini bulamadılar. Doğrudur, her seferinde kaçınılmaz sonlarını biraz daha geciktirmişlerdir. Ancak, "her sistemin bir kendini koruma mekanizması vardır ve dağılan, parçalanan ögeler bir geri düzeyde yine toparlanmaya çalışıyorlar". Ama onların kaçınılmaz sorunları engelleme, kendilerini kurtarma yetenekleri yoktur.

Şimdi durum nedir? TKP'den kopmalar, siyaseti bırakmalar olağanüstü boyutlara ulaşmıştır. Lenincilerin uzanamadığı yoldaşların veya sempatizanların birçoğu devrimci hareketten uzaklaşıyorlar. Son dönemde bunun iyice hızlandığı açıkça görülüyor. Savaş alanları, semtler, fabrikalar bir bir terkediliyor. Ankara'da Maden-İş örgütlü olduğu yerlerde bir bir yetki kaybediyor. Aster-İş'in kapısına kilit vuruldu. Diğer sendikaların da durumu hiç farklı değil. Fabrikalarda parti örgütlenmesi diye birşey yok. Partimizin en güçlü olduğu semtler ya Lenincilere katıldı, ya da çürüdü gitti. Legal kuruluşlarda, odalarda durum berbattır.

Oportünizmin "iç dengesi" kırıldı. Partizan gurubu ile Erdalcılar arasında çatışma iyice su yüzüne çıktı. *Çağ* dergisinin yazı kurulunda *İşçinin Sesi*'ne karşı ulusal sorunla ilgili olarak yazılan yazıdan dolayı bu iki gurubun taraftarları birbirlerine girdiler. Ankara'daki menşevik il komitesinin bazı üyelerini görevden alıyorlar. Partizan gurubunun bu türden tavırlarına karşı diğer kesim ayrı baş çekmeye çalışıyor. Orta Anadolu'da bazı il komiteleri ayrı baş çekiyorlar.

Oportünistlerde burjuva ve küçük burjuva görüş ve duygulara karşı teslimiyet hızla yol almaktadır. Bu, ülkenin siyasal durumuyla ilgili değerlendirmelerde olduğu kadar, örgütlenme konularında da ortaya çıkıyor. Legal örgütlere, sendikalara sığınak gözüyle bakılıyor. Herkes buralarda çalışıyor; her türden parti örgütleri, yerlerini oluşturulan legal organlara bırakıyor.

Şimdi ise yeni bir olguyla karşı karşıyayız. Likidasyonun, illegal parti örgütünün yatsınmasının en üst düzeyde bir örneği sergileniyor. TKP oportünist yönetici kliğinin topladığı plenum, TKP-TİP ve TSİP'in katılımıyla legal bir 'işçi' partisi kurma kararı aldı. Bunun adı bile saptandı: "Birleşik İşçi Partisi". Bu durum yeni değildir. Bu noktaya gelinceye kadar, bunun "alt yapısı" çok uzun zamandır el altından kotarılıyordu. Leninciler bu durumu daha önceden gördüler. Bunu o zaman belirttiklerinde, bazı yoldaşlar, "hayır, biz bu partilerde sadece eylem birliğini savunuyoruz" diyorlardı. Şimdi bu yoldaşlar bir kez daha düşünmelidirler.

Bu legal "işçi" partisinin anlamı nedir? Ülkemizde devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki savaş hızla yükseliyor. Devrim hareketi, her türden örgütsüzlüğe, öznel ögeden yoksunluğa, oportünist ihanetlere karşın ileri adımlar atıyor. İşte İzmir ayaklanması, işte Tarsus olayı, işte Çorum'daki küçük çaplı iç savaş. Devrim hareketinin attığı her adıma karşı, karşı-devrimin de bir tepkisi gelişiyor. 1 Mayıs'da burjuvazinin taktik başarısı, İzmir İnciraltı katliamı, olağanüstü hal yasaları, yeni sendikalar yasa tasarısı, legal çalışma ve örgütlenme olanaklarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, vb. Bütün bunlar karşı-devrimin saldırılarıdır.

Bu durumda devrim hareketinin yenilip yenilmediği ile ilgili olarak yapılan saptamalar turnusol kâğıdı oluyor; oportünizmi ve doğru devrimci, Leninci çizgiyi birbirinden keskin bir biçimde ayırıyor. Ülkemiz devrime doğru yol alıyor. Devrim hareketi, işçi sınıfımız henüz yenilmedi. Bu durumda legal olanaklar, burjuvazinin masalarında değil, yığın hareketinin gücüyle belirlenir. Bu tür durumlarda burjuvazinin tanıyacağı sınırlı legal "olanaklar"a sığınmak, yığınlarda bu sınırlı legal çalışma ve örgütlenme olanaklarıyla ilgili bir takım hayaller yaratmak işçi sınıfına ihanettir. Şimdi sorun, burjuvazinin yasaları açısından en yasal olmayan şeyleri, iç savaşı, silahlı ayaklanmayı, köylü patlamalarını, ordu isyanını, barikatları, işgalleri, yığın terörünü; yığın hareketinin gücüyle burjuvaziye karşı "legalleştirmektir".

Bunun için illegal örgütlenmeyi başa almak gerekir. TKP'nin legal örgütlenmesini güçlendirmek, yığınlardaki her türlü legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansız savaşmak ivedi görevdir. Gene bununla birlikte, devrimci siyasetler arasında eylem birliğini sağlamak gerekir. Devrim için savaşan siyasetlerin ortak eylemi için savaşmak gerekir. Bu legal örgütlerle gerçekleştirilemez. Geçici devrimci örgütlenmeler giderek semtler, iller, vs. düzeyinde devrimci siyasetlerin ortaklaşa kurduğu komiteler düzeyine ilerletilmelidir. Bunun somut örnekleri İzmir'de, Çorum'da görülmüştür. Bu örgütler, halkın devrimci örgütlenmesini temsil eden bu komiteler, "yasallıklarını" kendi güçleriyle, temsil ettikleri yığınların devrimci eyleminin gücüyle gerçekleştirebilirler. Sovyet devriminin tüm gelişimi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Yani iki yol var: Ya devrim yenilmedi diyeceğiz, o zaman illegal örgütlenmeyi başa alacağız, devrimci guruplar arasında ortak eylem için savaşacağız, legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansızca savaşacağız, silahlı ayaklanmaya yöneleceğiz; ya da devrim yenildi diyeceğiz. İllegal örgütlenmeden vazgeçmemekle birlikte legal örgütlenme ve çalışma alanlarına ağırlık vereceğiz, "ayaklanmayı rafa kaldıracağız ve 'anayasal yolu seçeceğiz..Bu durumda devrimci demokratların gücünün tükendiğini kabul edeceğiz ve anayasal rejim altında gerçek bir muhalefet gücü olarak liberal demokratların şu veya bu kesimini desteklemeyi şu andaki görevimiz kılacağız" (Lenin, *Toplu Yapitlar*, c.10, s.143).

TKP'nin oportünist yönetici kliği ikinciyi yapıyor. Reformcu guruplarla, küçük burjuvazinin reformcu, pasifist siyasetleriyle legal bir işçi partisi kuruluyor. Bu legal işçi partisiyle, liberal burjuvazinin kuyrukçuluğunu yaparak, "anayasal rejim" altında, "gerçek" bir muhalefet gücü olmaya çalışıyor! Açık açık söylemese de, "devrim yenildi" diyor. Öte yandan gene bu yolla, burjuvazinin baskı ve terörüne karşı legal olanaklara sığınmayı bir üst aşamaya, nitel olarak değişik bir aşamaya çıkarıyor. Şimdiye kadar çalışmayan parti örgütlerinin işlevi legal örgütlerle, sendikalarla vb. idare ediliyordu. Şimdi legal bir "parti" çalışmasıyla bu iş tam olarak rayına oturtulacak, illegal örgütlenme iyice unutulacak, burjuvaziye karşı kendilerinin aklanması sağlanmış olacaktır. TKP'nin varlığında legal bir "işçi" partisi yalnızca bir aldatmacadır. Asıl amaç illegal örgüt ve çalışmadan vazgeçme, tüm çalışma ve örgütlenmeyi legale bindirmedir. Komünistler bunun bir örneğini 1970 öncesinde yaşadılar. Kaçınılmaz olarak şimdi de aynı durum ortaya çıkacaktır. TKP, "ismi var, cismi yok" hale getirilecektir. Bunun adı likidasyondur.

Ama hayır, Leninciler buna izin vermeyecektir. Örgütümüzü gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Likidasyona izin vermeyeceğiz. TKP'yi oportünizmden arındırarak, TKP'yi ideolojisiyle, örgüt yapısıyla, herşeyiyle Leninci kılacağız.

Oportünizm ihanetin bir üst seviyesindedir. İşçi sınıfımız, Leninciler ihanetin hesabını mutlaka soracaklardır. Hala Lenincilere katılmamış TKP üye ve sempatizanları! Oportünist yönetici kliğin bu ihanetine ortak olmayın! Leninciler hızla örgütleniyorlar. Konferanslarını topladılar; birçok yöre, il ve semt komitelerini kurdular ve kuruyorlar. Dost-düşman herkesin gözleri önünde Leninci kanat örgütlenmesini geliştiriyor, pekiştiriyor. Devrimci durumun görevlerine dört elle sarılıyor. TKP'nin oportünist yöneticileri şimdiye kadar gerçekleri saklayarak, Lenincilere karşı kışkırtarak sizlerin doğruyu görmesini engellediler. Sizleri oportünizme alet ettiler. Yeniden düşünmenin sırası gelmiştir! Oportünist yöneticilerin komünist ahlâktan uzak taktikleri yüzünden Leninci yoldaşlarınızla aranızda doğan kırgınlıklar, bilinçsiz öfke vs. duygular ortak dava için savaşmaya engel olamaz. "Kişiler küçüktür, büyük olan davadır". İşçi sınıfımıza, devrime ihanet edenlerden, işçi sınıfımızla birlikte hesap sormak, bu hainlere rağmen devrimi gerçekleştirmek için, TKP'nin likidasyonuna karşı savaşmak için Leninci saflara katılın! Haydi Lenincilerle birlikte savaşmaya!

İŞÇİLER SİLAHLANIN, DEVRİME HAZIRLANIN!
OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞTAN AYRILMAZ!

İşçinin Sesi

Gaz temiz ve gör vlerimiz

TKP Ankara Leninci İl Komitesi
Propaganda Bürosu

"Bugünkü Türkiye ortamında güncel görevlerimiz şöyle somutlanıyor.

"En başta *ideolojik savaşıma yeni bir hız* verilmesi. Komünistlerin, devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçi halkın bilincinin aydınlatılması. Bu, tüm görevler arasında *ana halkadır...*" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.131).

Yürükoğlu yoldaşımız devrimci durumun bize yüklediği görevlerin en başında ideolojik savaşımın geldiğini böyle belirtiyor. İdeoljik savaşım her zaman önemlidir. Komünistler için savaşımın özü her zaman ideolojiktir. Tüm savaşım biçimleri bu öze bağımlıdır. Komünistler yığınları kazanmak için ideolojik savaşım yürütürler ve yığınların gücüne dayanarak burjuvaziye karşı fiziksel savaş verirler.

Türkiye'de bugün komünistlerin aşması gereken ilk sorunlardan biri; devrimci cephedeki teorik düzeyin düşüklüğüdür. Bu, bir anlamda, Leninci güçler için de söz konusudur. Oportünistlerin bize bıraktığı mirastır. Devrimci durumun varlığı yeni güçleri savaş alanına sokuyor ve Leninizmden esinlenmeyi hızlandırıyor. Ama bu gelişmenin altı tam bir Leninci ideoloji ile doldurulmadı. Bu görev bize düşüyor.

Lenin *Ne Yapmalı* adlı yapıtında: "Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz" dedikten sonra, "... Bu noktada biz, sadece *öncü savaşçı rolünün ancak en ilerici teoriyi kendine kılavuz edinmiş olan bir parti tarafından yerine getirilebileceğini* belirtmek istiyoruz..." (Lenin, *Ne Yapmalı*, s.33-34) diyor.

Ancak kendisine en ileri teoriyi kılavuz edinmiş bir örgüt komünist partisi adına lâyık olur. Ancak en ileri teoriyi kılavuz edinen bir parti doğru propaganda ve ajitasyon yürütebilir. Lenin, *Nereden Başlamalı*'da; "Sosyal-Demokrasinin (Komünizmin—İ.S.) başlıca ve sürekli görevi olan, ilkelere sadık, sistematik, her yönlü propaganda ve ajitasyon..." (Lenin, *Nereden Başlamalı*, Odak Yayınevi, s.22) yürütülmelidir dedikten sonra bu görevin ancak bir gazete ile yerine getirilebileceğini belirtiyor.

"...Gazete, sadece bir kollektif propagandist ve kollektif bir ajitatör değildir; o, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir de ..." (agy, s.24). "... Siyasi bir organ olmadan, bügünkü Avrupa'da adına layık bir siyasi hareket düşünülemez. Böyle bir gazete olmadan, siyasi huzursuzluk ve protesto hareketinin bütün unsurlarını yoğunlaştırma ve böylece, proletaryanın devrimci hareketini canlandırma görevini yerine getiremeyiz..." (agy, s.23).

TKP Leninci Güçlerinin merkez organı da *İşçinin Sesi*'dir. Leninciler örgütsel birliğin ideolojik birlik üzerinde kurulduğunu bilirler ve gazetemize bu anlayışla bakarlar. Gazetemiz, Leninci hareketin kollektif propagandacısı, ajitatörü ve örgütçüsüdür. Bu Konferans kararlarımızda işlenmiştir.

Biz burada merkez organımız *İşçinin Sesi*'ne karşı görevlerimiz üzerinde durmak istiyoruz.

Türkiye'de ilk kez *İşçinin Sesi*, bizim gazetemiz, bu denli ilgi uyandırmış ve çekim merkezi olmuştur. İlk kez bir gazete bu denli mektup ve soru yağmuruna tutulmuştur. Bu aşamada görevimiz, merkez organımızı, Leninci ideolojiyi yaymada daha da başarılı kılmak olarak beliriyor.

İşçinin Sesi, Haziran 1979'dan beri yeniden çıkmaya başladı. Girdiği, ulaştığı her yerde tozu dumana kattı, oportünistleri alt üst etti. TKP'nin Leninci Güçleri, Leninci doğruların yayılması için görüşlerini *Atılım*'da getirmeye çalıştılar, ama bu yol tıkanınca *İşçinin Sesi*'ni yeniden çıkarmak haklı ve gerekli oldu. "Bazı yoldaşlar, 'neden öyleyse görüşlerinizi *İşçinin Sesi*'nde getiriyorsunuz, daha uygun bir yayın organı vardır' derlerse, bu yoldaşlara her yolu bıkmadan denediğimizi söyleyelim. Sonuç sıfır olmuştur. Görüşlerimiz ak kağıdı, gün ışığını görmemiştir. Bu durumda ne yapılacaktır? İdeolojik konuların işe geldiğince mıncıklanmasına örgüt normlarının işe geldiğince, söndürülmesine izin verilemez..." (R. Yürükoğlu, "Kuştan Korkan Darı Ekmesin", *İşçinin Sesi*, sayı 100). *İşçinin Sesi* önceleri, TKP'nin Leninci Güçlerinin gazetemiz etrafında kümelenmelerini sağladı, şimdi de gazete temelinde örgütlenmeyi ve eğitimi sağlıyor. Gazetemiz partimizin Leninci birliğini sağlamada ve 5. Kongre'nin toplanmasında en temel araçtır.

Burada, Lenin'in 1904'de yazdığı "Yoldaşlara Mektup" adlı yazısına değinmek gerekir. Menşevikler *Iskra*'nın yazı kurulunu ele geçirdikten sonra Bolşeviklerin görüşlerinin yazılı basında aktarılmasına izin vermiyorlar ve Lenin her yolu denedikten sonra *Vyperyod*'u çıkarmaya karar veriyor. "... Biz bu silaha, parti için daha kolay, daha ekonomik, işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına daha mükemmel olarak karşılık veren her yolu, kesin olarak her yolu denemekle bütün bir yılımızı harcadıktan sonra başvuruyoruz. Biz böylece kongre için mücadelemizden vazgeçmiş olmuyoruz. Tamamen aksine bu mücadeleyi genişletmek, koordine etmek ve desteklemek istiyoruz..." (Lenin, Toplu Yapıtlar, İngilizce Basım, c.7, s.523).

Devrimci propagandanın ajitasyonun ve devrimci eğitimin yönü ve hedefi merkez organ tarafından çizilir. Gazetenin, bu görevi daha iyi yerine getirebilmesi militanların ve sempatizanların gazetemizle kuracağı canlı bağlarla olur.

Lenin, *Vyperyod*'u çıkaracağı sırada Rusya'da örgütlere bir mektup gönderiyor ve onların gazeteye karşı görevlerini anlatıyor. Buraya aktarmayı gerekli görüyoruz.

"Şimdi tüm yoldaşları bize her türlü desteği vermeye çağırıyoruz. (Merkez—İ.S.) Organı herhangi bir göçmen çevresinin değil, Rusya'daki hareketin organı olduğu anlayışıyla yürüteceğiz. Bu, en başta Rusya'dan en etkin *'edebi'* desteği daha doğrusu *'edebi'* katkıyı gerektirir. *'Edebi'* sözcüğünün hem altını çizdim, tırnak içine aldım ki daha baştan özel anlamına dikkati çekeyim ve çok yaygın olan bu çalışmalar açısından çok zararlı olan yanlış bir anlayışa karşı uyarayım. Yalnızca ve yalnızca yazarların (profesyonel yazar anlamında) bir yayına başarılı bir biçimde katkı yapabilecekleri anlayışı yanlıştır. Tersine, bir yayın ancak, her önde gelen ve sürekli katkı yapan beş yazar için, yazar olmayan beşyüz ya da beşbin kişi-

nin katkılarıyla diri ve canlı tutulabilir. Benim eski *Iskra*'da her zaman giderilmesi için uğraştığım (ve yeni *Iskra*'da korkunç boyutlara ulaşmış olan) bir eksiklik, gazete için Rusya'dan çok az şeyin yapılmış olmasıydı (*Atılım*'ı hatırlayın). Rusya'dan gelen herşeyi, neredeyse ayırmadan basardık. Gerçekten canlı bir organ, gelen yazıların ancak onda birini yayınlamalı, geri kalanını gazetecilere enformasyon ve yönlendirme kaynağı olarak kullanmalıdır. Gazetecilik anlamında değil, genel anlamda, bizimle yazışan, alabildiğince çok partili işçimiz olmalıdır.

"Rusya'dan soyutlanmak, bu uğursuz göçmenlik batağının boğucu havası, burada insana öyle ağır geliyor ki, Rusya ile canlı bağlar kurmak, bizim tek kurtuluşumuzdur. Sözde değil, gerçekte, organımızı tüm 'çoğunluğun' (Bolşevik anlamında — İ.S.) Rus yoldaşlar yığınının organı olarak görmek (ve yapmak) isteyen herkes bunu hatırlasın. Bu organı kendisinin olarak gören ve Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) parti üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes, legal olarak basılan gazetelere karşı takınılan şu burjuva düşünce alışkanlığından ve yanaşımından kesin olarak vazgeçsin: yazmak onların işi, okumak bizim işimiz. Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazete için tüm Sosyal-Demokratlar (komünistler —İ.S.) çalışmalıdır. Herkesten, özellikle işçilerden katkı istiyoruz. İşçilere yazmaları için, kesinlikle herşey hakkında, günlük yaşamları, ilgileri, işleri hakkında yazabilecekleri ne varsa yazmaları için en geniş olanakları tanıyın. Böyle kaynak olmaksızın, Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) bir organ on para etmeyeceği gibi, adına da layık olmaz. Ayrıca, gazeteye katkı niyetiyle değil, yani yayınlanmak üzere değil, fakat editörlerle yoldaşça ilişkiler kurmak, onlara bilgi vermek amacıyla özel mektuplar gönderin. Bunlar yalnızca gerçekler ve olaylar hakkında değil, yaygın olan duygular, günlük 'ilginç olmayan', sıkıcı, hareketin tekdüze yanıyla da ilgili olmalıdır. Yurtdışında yaşamayan hiç kimse, bu mektuplara ne denli gereksinim duyduğumuzu anlayamaz. (Bunlarda kesinlikle gizli olan bir şey de yoktur ve böyle haftada bir veya iki şifresiz mektup yazmak en meşgul bir kişinin bile yapabileceği bir şeydir). Öyleyse, bize, işçi okuma guruplarındaki tartışmalar, bu tartışmaların niteliği ve tartışılan konular ve işçilerin neler sordukları hakkında: propaganda ve ajitasyon çalışmasının durumu, halk arasında, ordu ve gençlik içindeki ilişkiler hakkında yazın. En önemlisi, işçilerin bizim Sosyal-Demokratlara (komünistlere—İ.S.) karşı duydukları herhangi bir hoşnutsuzluk hakkında, onları rahatsız eden şeyleri, önerileri, eleştirileri, vb. yazın. Şu sırada pratik örgütlenme çalışmalarına ilişkin konular özellikle önemlidir ve bir gazeteci gibi değil, basit yoldaşça bir yazışma dışında editörleri bu konularda bilgilendirmenin bir yolu yoktur. Kuşkusuz herkesin yazmaya yeteneği, ya da eğilimi yoktur. Ancak ... 'yapamam' demeyin, 'yapmak istemiyorum' deyin, istedikten sonra, her gurupta, herhangi küçük, hatta en küçük gurupta bile (küçük guruplar çoğu kez özellikle ilginç oluyor çünkü gözle görülmese de bazen en önemli işleri onlar yapıyor) yazabilen bir-iki yoldaş bulunabilir. Eski *Iskra*'nın deneyiminden yararlanarak, biz, burada daha başından büro işlerini geniş tabanlı tuttuk; ve sizler de biliyor olmalısınız ki, *herkes*, sabır ve kararlılıkla işe koyulan kesinlikle herkes, fazla zorlanmadan, mektuplarının tümünün ya da onda dokuzunun yerlerine ulaşmasını sağlayabilir. Bunları, çok düzenli mektuplaşan, çoğu kez editörlerle bir tanışıklığı olmayan, sayısız muhabirleri olan eski *Iskra*'nın üç yıllık deneyimlerine dayanarak söylüyorum. Polis uzun süredir yurtışı postasının tümüne elkoymakta başarısız kalmıştır (çok ender olarak yazarı çok dikkatsiz davranmışsa, bir mektuba el koyarlar); ve eski *Iskra* materyalinin büyük bir bölümü daima elimize en olağan yoldan adresimize gönderilen mektuplardan geçerdi. Mektuplaşmanın yalnızca komite ve sekreterlerin elinde toplanması pratiğine karşı özel bir uyarıda bulunmak gerekiyor. Böyle bir tekelden daha zararlı birşey olamaz. Eylemlerde ve kararlarda birlik ne denli önemliyse enformasyon ve muhabirlik konusunda o denli yanlıştır. Çok kez öyle oluyor ki en ilginç mektuplar 'dışımızdakilerden' (komitelerle ilişkisi olmayan insanlardan geliyor, çünkü onlar eski deneyimli işçilerin alışık olmaları nedeniyle gözden kaçırdıklarını daha taze bir biçimde gözlüyorlar. Genç insanlara — gençliğe, parti işçilerine, 'merkezcilere' (ortacı değil, genel merkezci anlamında — İ.S.), örgütçülere, yığınsal gösterilere ve hazırlıksız toplantılara katılan tabandaki militanlara bize yazmaları için her olanağı tanıyın.

"Ancak bu tür geniş bir yazışma, gazetemizi, ortak çabamızla *Rusya işçi sınıfı hareketinin* gerçek organı yapar. Bu mektubun her toplantıda, çalışma gurubunda, alt gurupta, v.b. olabildiğince yaygın okunmasını ve işçilerin bu çağrıyı nasıl karşıladıkları konusunda bilgi iletilmesini ciddi olarak rica ediyoruz. İşçiler için ayrı ('popüler') bir organ ve ayrıca genel-yönlendirici — entellektüel bir organ yayınlanması fikrine ise büyük kuşkuyla bakmaktayız; biz Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazeteyi tüm hareketin organı, işçilerin gazetesi ile Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazeteyi kaynaşmış bir bütün olarak görmek isteriz. Bu da ancak işçi sınıfının en aktif desteğini alarak sağlanabilir".

Ülkemizde karşı-devrim güçlerinin saldırısı artıyor. Bu saldırıya karşı işçi sınıfımızın, Kürt Türk tüm emekçilerin savaşımı sürüyor. Hesaplaşma bitmedi. Son söz söylenmedi. Yığınlarda yaygın bir öfke kızgınlık var. Bu kızgınlığın yerel ve tekil belirtilerini ülke çapında tek bir devrim yatağına akıtmak için yoğun devrimci hazırlık en güncel görevimizdir. Bu açıdan aşağıdaki bildiri güzel bir devrimci sorumluluk örneğidir. Bildirideki anlayışın daha da yaygınlaşması, karşı devrimcilere zarar, devrimci güçlere yarar getirecektir.

Türkiye ve Kürdistan halklarına

Mazlum dünya halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı vermiş oldukları ulusal kurtuluş sosyal devrimler mücadelesi ile emperyalizm ve sömürgeciliğin her geçen gün yıkılmaya yüz tuttuğu bir dönem yaşanmaktadır.

Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da darbe üstüne darbeler yiyen emperyalistler ve sömürgeciler bu defa da tüm varlıklarını Ortadoğu'da gelişmekte olan ulusal kurtuluş ve sosyal devrimleri bastırmağa yöneltmiştir.

Ortadoğu'nun sıcak savaş ortamına sürüklendiği bu dönemden özel olarak etkilenen ve sömürgeci baskıların alabildiğine yoğunlaştığı Kürdistan'da siyasi hareketler arasındaki çatışmalar provokatif ortam hazırlaması ile kitleleri gelecek açısından tedirgin etmesi, Kürdistan Kurtuluş mücadelesini zedelemekte ve siyasi hareketlerin sorumluluk ve görevlerini büyük ölçüde engellemektedir.

Türkiye burjuvazisinin göreceli olarak refaha kavuşmak isteğinden dolayı kendisinin yarattığı bunalımın yükünü Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin sırtına yüklemek için yeni yeni ekonomik ve siyasi tedbirler geliştirerek daha baskıcı bir yönetime varmak istemektedirler. Sömürgeci Türkiye devleti bütün bu ekonomik ve siyasi uygulamaları hayata geçirirken de en çok Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin dağınıklığından, siyasi hareketlerin örgütsüzlük ve yanlış eğilimlerinden yararlanmaktadır. Bu bağlamda sömürgecilerin nispeten başarıya ulaştıkları söylenebilinir.

Gerek Kürdistan'daki siyasi hareketlerin, gerekse Türkiye sol hareketlerinin hastalıklı eğilimlerinden biri de, halk arasında esas ilke sayılan demokratik tartışma platformunun yerini yine halk arasında bir kural olarak asla benimsenmeyecek olan zora dayalı bir ortama terketmesidir. Görülen odur ki, bu eğilimin siyasi hareketlerin ortak bir hastalığı olması şimdiden sayısını bile hatırlayamayacağımız kadar sonu ölümle biten kavgalara yol açmıştır.

Bu olumsuzlukların giderilmesi yönünde (bugünkü aşamada), KUK ile PKK siyasi hareketleri arasında bir süreden beri olagelen çatışmaların durdurulması gerektiği sözkonusu iki siyasetin de siyasi hareketler düzeyinde ateşkesin sağlanması konusunda bağlayıcı karar aldıklarını, görüşmelerde KURTULUŞ siyasi hareketinin sorunun çözümündeki uğraşları ile aşağıdaki maddeler üzerinde ve bunların derhal hayata geçirilmesi konusunda görüş birliğine varıldığını Türkiye ve Kürdistan kamuoyuna duyururuz.

1. Sömürgecilerin baskı ve terörlerinin halkımızın yiğit evlatlarının katline, günlerce işkencelerden geçirilmesine, binlercesinin zindanlara doldurulmasına dayanan uygulamalarının geniş boyutlara vardığı şu günlerde böyle bir çatışmayı devam ettirmenin olumsuz olduğunu belirtip, çatışmanın hemen son bulmasının gerekli olduğuna karar verdik.
2. Bu çatışmaların yol açtığı birtakım yaraların ve etkilerin giderilmesi amacıyla siyasi hareketlerimiz düzeyinde tabanımızın ve halkımızın arasında eğitici bir biçimde sorunun çözümüne gidilecektir.
3. İradelerimiz dışında meydana gelebilecek çatışmalarda hemen, acil olarak ve yaygınlaşmasını engellemek amacıyla siyasetler düzeyinde merkezi olarak müdahele edilecektir.
4. Bizler birbirimizin hiç bir alanda siyasi faaliyetlerini çatışmaya meydan verilecek şekilde, şiddet kullanarak engellemeyeceğimizi ve bunun anlayışımızın bir gereği olduğunu duyururuz.
5. Bu çatışma ile ilgili ajitasyon ve propagandamızda sorunu istismar edici bir anlayıştan sakınılacak.
6. Bu antlaşma metni bizlerin yayın organlarımızda dahil olmak üzere en yaygın biçimde (bildiri, broşür, bülten ve diğer siyasi hareketlere göndermek vb. yollarla) halkımıza ulaştırılacaktır.

KURTULUŞ — KUK — PKK

Propaganda ve eğitim

"İlkelerde sonuna kadar tutarlı ve gerçekten yetenekli çok az propagandacı vardır (ve böyle bir propagandacı olabilmek için insanın çok inceleme yapması ve yeterli deneyim kazanması gerekir), dolayısıyla, böyle kimseler uzmanlaştırılmalı, tamamen bu tür çalışmaya verilmeli ve onlara en büyük özen gösterilmelidir"

Alican Sönmez

Ajitasyon-propaganda komünist partilerinin temel bir görevidir. Devrim savaşımında kapitalist dünyada, burjuvazinin gelişmiş dev propaganda sistemine karşı en etkili silah komünist ajitasyon-propagandadır. Propaganda yoluyla, komünist partisi, sosyalizmin öğretilerini, yaşadığımız dönemin toplumsal ve ekonomik sisteminin adaletsizliğini, toplumumuzun sınıflarını, bu sınıfların birbiriyle olan karşılıklı ilişkilerini birbirleriyle olan savaşlarını, işçi sınıfının bu savaştaki rolünü, tutumunu, uluslararası komünist hareketin ve örneğin Türkiye işçi sınıfının tarihsel görevi hakkında doğru bir kavrayışın yayılmasını sağlar. Bugün devrimci durumun yaşandığı Türkiyemizde, içinde bulunduğumuz siyasi koşullar ve işçi hareketlerinin bugünkü gelişme düzeyi, işçiler arasında yapılacak propaganda çalışmasının önemini her zamankinden fazla ön plana çıkarmaktadır.

Propaganda, Marksist-Leninist ideolojinin sistemli bir şekilde verilmesidir. Dolayısıyla devrimci teorinin sistemli bir şekilde öğrenimini gerektirir. Propagandanın etkili olması, günün koşullarını iyi değerlendirip, düzeyinin tutturulmasına bağlıdır. Lenin bu konuda şöyle diyor: "...Bu mesleğe (propaganda—İ.S.) yeteneksiz kişilerin yığılmasıyla propaganda düzeyinin düşürülmesini bir iki kelimeyle eleştirmek isterim. Ayırım yapmaksızın her öğrenciyi ve 'bir çevreye' verilmesini isteyen her *genci* propagandacı olarak görmek, bazen aramızda alışkanlık haline geliyor. Buna karşı çıkılmalıdır, çünkü bu çok zarar vermektedir. İlkelerde sonuna kadar tutarlı ve gerçekten yetenekli çok *az* propagandacı vardır (ve böyle bir propagandacı olabilmek için insanın çok inceleme yapması ve yeterli deneyim kazanması gerekir); dolayısıyla, böyle kimseler uzmanlaştırılmalı, tamamen bu tür çalışmaya verilmeli ve onlara en büyük özen gösterilmelidir" (Lenin. *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.6, s.233-234).

Görüldüğü gibi propaganda bir uzmanlaşma, devrimci deneyim, yani sonunda eğitim sorunudur. TKP, Leninciler konferansı bu konuda, önemli bir soruna değiniyor; "illegal çalışma koşulları, büyük ölçekli okuma guruplarının geniş çapta örgütlenmesini ve böylece az sayıda yetişkin propagandistin daha etkin bir biçimde göreve koşulmasını engelliyor" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları*, s.25). İllegal bir komünist partisi için bu durum kaçınılmazdır. Ama sorunun yeni tip bir parti için Leninci çözümü vardır: temel örgütlerde eğitim. İllegal bir partinin,"eğitim okulları, yaz seminerleri, senelik konferansları" zor olur. Komünistler, partiyi, Marksizmi-Leninizmi, devrim savaşımını, örgütlerinde öğrenirler. Ajitatörler—propagandacılar temel örgütlerde yetişirler. İllegal bir parti için bu eğitim, partinin temel görevini yerine getirmesinin tek garantisidir.

TKP Leninciler Konferansı propaganda konusunda şu noktalara dikkatinizi çekmektedir;

— Merkez organın, propaganda için kaynak olabilecek, kitap, gazete, dergi ve okuma planı gibi gereçlerle, parti örgütlerini beslemeleri;

— Propagandacıların, geniş kesimlerin anlayabileceği bir dil kullanmaları;

— *İşçinin Sesi*'nin bu eğitimde temel olduğu;

— Propagandanın merkezileştirilmesi demek olan propaganda bürolarının kurulması (agy, s.25-26)

Propagandanın uzmanlaşma ve "ilkelerde sonuna kadar tutarlılık" gerektirdiğine değindik. İkinci noktayı açalım.

TKP, 1973 atılımından sonra, 1974'de bir merkez organına, *Atılım*'a kavuştu. Leninci bir merkez organından arandığı gibi, "kollektif bir propagandacı, ajitatör ve aynı zamanda kollektif bir örgütleyici olması" gerekiyordu. "Kollektif propagandacılık, ideolojik liderlik, gazetenin devrimin teorik sorunlarını çözücü, parti politikasını açıklayıcı, partililere ışık tutucu niteliğiyle ve bu alanda en ileri olabilmesiyle" (agy, s.21) sağlanıyorsa, *Atılım*, bırakın diğer iki görevini, bu temel görevini dahi yerine getiremedi. Eklektik, ortacı ve kısır propaganda anlayışı militanları eğitmekten uzak kaldı. Bu da parti içinde oportünizmin gelişmesini getirdi.

Partinin diğer yayınlarına gelince. Senelerdir *Atılım*' da aynı birkaç kitabın duyurusu yapılmaktadır. Bu kitaplar, bırakın devrimci durumun gereksinimlerine ışık tutmayı, tarih kitapları bile olamazlar. O halde nerede gerekli ideolojik eğitim! Nerede propaganda görevi? Bunun yanında, Leninciler, *İşçinin Sesi* olarak 18'i bulan yayınla, devrimci hareketin sorunlarına ışık tutmuşlardır. Hareketimizin daha çözüm bekleyen birçok sorunları vardır. İdeolojik savaşım, ideolojik çalışmayı gerektirir. Bu çalışmanın ürünleri komünistlerin propaganda araçlarıdır.

Üzerinde durulması gereken önemli bir nokta da *okuma planıdır*. Kars'tan yazan bir yoldaş "Bize Marks ve Lenin'in eserlerinden bölümler ve bilimsel kitaplar tavsiye edin" (*İşçinin Sesi*, sayı:126, s.2) diyor. Marks ve Engels'in büyük boy 55, Lenin'in 45 ciltlik dev ürünleri senelerin çalışmasını gerektirir. Militan günlük işler arasında kaybolur. İdeolojik sorusuna hangi cildin, hangi sayfasında cevap bulacağını bilemez. Diyelim biliyor, bugün Türkiye'de Marksist klasiklerin çeşitli yayın evlerince basılmış, çeviri yanlışları dolu, çarpıtılmış, eksik baskıları vardır. Bunların değerlendirilmesi merkezi olmalıdır. Diğer bir sorun da şu ana dek çevirisi yapılmamış bir sürü eserin olmasıdır. Bunlar da sistemli bir şekilde çevrilmeli, militanın okumasına sunulmalıdır. Eğitim için gerekli temel eserler olunca sorun, okuma planının hazırlanmasıdır. Temel örgütlerde eğitimin direği okuma planıdır. Ancak bu plan çerçevesinde yapılacak eğitim, komünistlerin propaganda çalışmalarını doğru ilkeler içinde ve etkili yapacaktır.

Yürükoğlu yoldaş "Türkiye devrim hareketinin bin çeşit özgül sorusu, sorunu var. Bunlara açık seçik yanıtlar vermeliyiz" (*Zayıf Halka*, 5. Basım, s.131) diyor. Açık seçik yanıtlar. Anlaşılmaz bir terminolojinin arkasına gizlenmiş, süslü cümleler dizisi değil, açık seçik yanıtlar. Konferansın propaganda ile ilgili 3. maddesinin demek istediği budur. Parti eğitimi militana bilimsel teorivi öğretir. Yetişkin bir propagandacı da, kitleleri eğitir. Eğer bu eğitimin etkili olması, kitlelerin partinin çevresinde örgütlü savaşım vermesi isteniyorsa, propaganda dilinin anlaşılır olması gereklidir. *İşçinin Sesi*'ni yığınlara mal eden özelliklerinden biri onun duru, açık ve yoldaşça dilidir.

Konferans kararlarının, propagandada eğitim sorunuyla ilgili 4. kararında *İşçinin Sesi*'nin bu eğitimdeki yeri vurgulanıyor. Neden *İşçinin Sesi?* Konferans bu önemli soruya şöyle yanıt getiriyor: "*İşçinin Sesi* Türkiye işçi sınıfının sesidir. *İşçinin Sesi*' nin Marksçı Leninci konumuyla bağlı olan bu gerçek, pratikte de yadsınmaz bir şekilde kanıtlanmıştır. Türkiye'de ilk kez komünist bir yayın organı bu denli sevgi ve saygı uyandırmış, mektup almış, propaganda ve örgütlenme işlevini başarıyla yerine getirmiştir......Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir (agy, s.23)

İşçinin Sesi, "yalnızca fikirlerin yayılması siyasal eğitim ve siyasal bağlaşıklar kazanılması ile sınırlı"(Lenin, *Ne yapmalı?*) kalmadı, örgütledi. Çevresinde Leninci grupları oluştu. Türkiye'nin orasından burasından ("Ayrıca gazetemiz bütün Rusya çapında olmalıdır." Lenin agy.), oportünistlerin baskı ve engellemelerine karşın, istekler arttı, okuma grupları, işçi, öğrenci, muhabir guruplarına dönüştü, *İşçinin Sesi*' nin açtığı savaş alanında militanların oportünizme karşı gözleri açıldı. Leninizme susamışlıkları giderildi. *İşçinin Sesi*'nin siyasal ve ideolojik eğitim görevi hergün artıyor. Komünistler, gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenirken, gazete temelinde eğitim yapmalıdırlar.

Lenin, *Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup*'ta "Propaganda, komitenin bütünü tarafından aynı anlayış içinde yürütülmeli, ve kesinlikle merkezileş-

tirilmelidir. Dolayısıyla, bu konuda şöyle düşünüyorum: Komite çeşitli üyelerine, bir propagandacılar gurubu örgütlemeleri talimatını verir (bu propagandacılar gurubu, komitenin bir kolu ya da *komitenin kuruluşlarından biri* olur)" (Lenin, c.6, s.239) diyor. TKP Leninciler Konferansı bu Leninci ilke doğrultusunda 'propaganda bürolarının' kurulmasını kararlaştırdı. Konferans raporu, büroların temel görevini de belirliyor: merkez organı beslemek. Biraz önce değindiğimiz gibi temel propaganda aracı merkez organdır. Propaganda büroları da bu görevi yerine getirmek için, merkez organa yazılar göndermeli haberle beslemeli, merkez organı, tüm komünistlerin ortak yayını haline getirmelidir. Bu nasıl gerçekleştirilir? Diyelim toplu sözleşmeler dönemindeyiz. Bu konuda işçiler arasında ücret artışları, asgari ücret tabanı, işçi yaşam koşullar vb. üzerine ajitasyon-propaganda yapılacak. Tüm temel örgütler bu konuda partinin görüşünü yığınlara götürecek. Konunun propaganda yanı, belirli bir düzeyde ekonomi-politik bilgisi gerektirir. Emek gücünün değeri, sömürü oranı, üretim biçimleri, sermaye, artık değer vb. kavramları bilinmesi gerekir. Konunun bir de Türkiye işçi sınıfı ile ilgili yanı var. Türkiye işçi sınıfının yaşam koşulları, kapitalizmin gelişme düzeyi, ekonomik savaşımda örgütlenmesi, sendikaların durumu vb. bir sürü somut konu. Bunların da teorik kavramlarla birleştirilmesi gerekir. Son olarak bunların, işçi sınıfının, halkın geniş kesimlerinin anlayacağı bir dilde işlenmesi sağlanmalıdır. Tüm bunlar, propaganda bürolarında görev alacak yetenekli komünistlerin yetişmesi için gerekli parti içi komünist bir eğitim sorunudur. Plânlı programlı bir eğitim, partililerin genel ideolojik-teorik düzeylerini yükselteceği gibi aralarından yetenekli propagandacılar yetişmesini sağlar.

"Gazete olmadan Sosyal-Demokrasinin (komünistlerin—İ.S.) hem genel olarak başlıca ve sürekli görevi, hem de halkın en geniş tabakaları arasında siyasete ve sosyalizmin sorunlarına duyulan ilginin yükseldiği bir sırada içinde bulunduğumuz anın ihmale gelmez görevi olan ilkeli, sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyon yürütemeyiz" (Lenin, *Nereden Başlamalı* c,5). Bir komünist partisinin bu başlıca ve sürekli görevi propaganda ve ajitasyonun *ilkeli* ve *sistemli* olması için parti eğitimi şarttır. Leninci hareket içinde kadroların devrimci durumun gereklerine uygun gelişme hızı ancak Lenincilerin temel örgütlerinde yapılacak sistemli parti eğitimine bağlıdır. Bu konuda TKP Leninciler Konferansı'nın Eşgüdüm Komitesi'nin merkezi kararları doğrultusunda, propaganda bürolarına ve tüm komünistlere önemli görevler düşüyor.

Devrimci durumda, devrimci propaganda için parti eğitimimizi hızlandıralım.

Almanya'da Türk faşistlere karşı özveriyle savaşan Mannheim İşçi Birliği, Çorum olaylarıyla ilişkin aşağıdaki bildiriyi yayınladı

Yaşasın devrimci Çorum halkının barikat savaşı

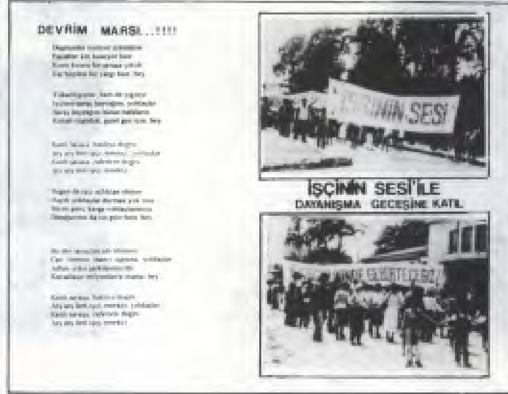
Bugün yurdumuzda tekelci burjuvazi ekonomik, siyasal ve toplumsal alanda derin bir bunalım içindedir. Bu bunalımdan kurtulmak için çözümü, kendisini devirecek olan işçi sınıfının devrimci gücünü her türlü yöntemle ezip faşist bir diktatörlüğü getirmekte bulmaktadır. Devrimci durumun yurdumuzda dayatmış olduğu ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini burjuvazi bizim oportünistlerden daha iyi kavramaktadır. Hesabını ona göre yapmaktadır. Tekelci burjuvazi emperyalist ülkelerden maddi destek alarak, karşı devrime hazırlanmaktadır. Bu hazırlığı, faşist sivil güçleri devletin resmi güçleriyle birleştirip yurdumuzun çeşitli kentlerinde faşist terör estirerek yapıyorlar. Çorum olayları bunun en açık örneğidir.

Bilindiği gibi faşist Gün Sazak'ın öldürülmesini fırsat bilen faşistler Çorum'da devletin bütün olanaklarından yararlanarak, asker ve polisi de yanına alarak haftalarca terör estirdiler. Devrimcilerin ve alevi vatandaşların yoğun olarak oturdukları semtleri bastılar. Yüzlerce kişinin öldüğü ve çok sayıda kişinin de yaralandığı, maddi zararın milyonlarca lirayı bulduğu bu faşist saldırıda, Çorum'un devrimci halkı yüzlerce barikat kurarak kendilerini savundular. Karşı devrimin saldırısını, çoluk, çocuk, genç, ihtiyar demeden hep birlikte savaşarak geri püskürttüler.

Çorum olayları, her alanı bir barut fıçısı olan Türkiye'de devrimci durumun durmadan gelişip derinleştiğini gösterdi. Aynı zamanda karşı devrimin saldırısına karşın devrimci güçlerin yenilmediğinin savaşın dişe diş sürdüğünün iyi bir göstergesi oldu. Hesaplaşmanın bitmediğini, savaşın sürdüğünü göz önüne alarak, yenmemiz için maddi ve manevi özveriyi gösterip faşizme karşı yerimizi almak zorundayız.

Yaşasın Çorum halkının devrimci direnişi!
Yaşasın Çorum devrimci halkının barikat savaşı!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

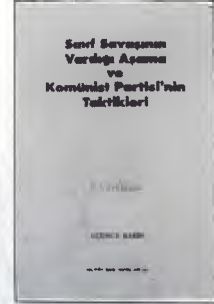
Mannheim İşçi Birliği

Yaz Taarruzu eylemlerinin bir parçası olarak Mannheim İşçi Birliği İşçinin Sesi'yle dayanışma gecesi düzenledi. Gecede çeşitli devrimci akımların temsilcilerinin katılacakları "Türkiye'de durum ve devrimci görevlerimiz" konulu bir de açık oturum yer alıyor.

R. Yürükoğlu
Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri

Adından da anlaşıldığı gibi, bu kitabın iki açıdan can alıcı önemi vardır. Biri, sınıf savaşının durumunu açık seçik koymasıdır. Ülkemizde dev bir devrimci potansiyel ya yeterince güce çevrilemiyor, ya da yanlış yollardan harcanıyor. İkisi de içinde bulunulan durumu kavramamaktan, perspektifsiz, karanlıkta kalmaktan doğuyor. Kitap işte bu karanlığı aydınlatıyor. Kitabın en önemli ikinci yönü ise komünistlerin görevlerini açık ve net olarak koymasıdır. İşçi sınıfımızın yolunu aydınlatmasıdır. Bu kitabın getirdiklerini geniş yayar, koyduğu görevleri yapabilirsek, devrimin yolu açılıyor! Bunun için kitap burjuvaziye korku saldı!

Süleyman Sakalı
Kürt Sorunu Yazılar

İşçi sınıfımız Kürt halkına uygulanan ulusal baskı ve zulme karşı doğru tutum alamazsa, kendisi de baskı ve sömürüden kurtulamaz. Burjuva ulusçuluğuna karşı proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseltelim. Kürt halkının demokratik savaşımını, Türkiye işçi sınıfının devrimci savaşıyla bağlayalım.

Emp ryalistler ned n olimpiyatları boykot ettiler?

Lenin stadyumu ve arkasında Moskova Üniversitesi'nin görkemli binası. Emperyalistlerin olimpiyatların Moskova'da olmasından korkuları boşuna değildir.

Yukarıda Lenin stadyumundaki spor salonunun içi, yanda ise dünyada ilk olarak kullanılan gezici puan levhası görülüyor. Moskova olimpiyatları en ileri tekniğiyle sosyalizmin üstünlüğünü dünyaya sergiliyor.

Mehmet Toros

Emperyalizm bir güç denemesinden daha yenilgiyle çıktı. 1980 Olimpiyatları, 85 ülkenin katılımıyla 19 Temmuz günü Moskova Lenin stadyumunda düzenlenen törenle açıldı. Olimpiyatları boykot edenler emperyalizmin odak noktalarından ABD, Federal Almanya ve Japonya dışında, isteseler olimpiyatlara hangi dalda katılacakları merak konusu olan Arab şeyhlikleri v.b. gibi ülkeler.

Boykot savaşımı sırasında olimpiyatlara katılmak isteyen atletlere ve turistlere karşı yöneltilen ve pasaport kısıtlama tehditlerine, ihanet suçlamalarına değin vardırılan ağır baskı demokrasi, hürriyet demagojilerinin yaldızlarını pul pul söktü. Tüm baskılara karşın olimpiyatlara katılım kararı alınan ülkelerde, yollukları kapitalist işletmelerin desteğine bağlı olan atletlerin tüm fonları kurutuldu. Seyehat özgürlüğü demagojisinin de pası sırıtıverdi. Örneğin İngiliz Hava Yolları son anda bir seyahat şirketiyle yaptığı anlaşmayı bozarak aylar önce yerlerini ayıran 2000 olimpiyat turistinin Moskova'ya gitmesine engel olmak istedi. Aeroflot bu açığı kapatacak seferleri sunmakta güçlük çekmeyeceğini belirtince bozguna uğrayan gerici çevreler bu kez Aeroflot'un Londra hava alanlarına ek sefer koymasını engellemeye kalkıştılar ama bunda da başarı sağlayamadılar.

Olimpiyatların boykot edilmesine yakıştırılan gerekçeler ise demagojının bu yanını açık etmekten de öte, bir çok ülkeyi gülünç duruma düşürüyor. Örneğin yıllardır spora politika karıştırılmasın diye (kendi günahını örtmek amacıyla) kampanya yürüten İsrail, Filistin toprakları üzerinden "Afganistan'ın işgalini" protesto ederek boykot kararı aldı. Suudi Arabistan ise Afganistan gerekçesinin ortaya atılmasından 6 ay önce Sovyetler'de insan haklarının çiğnenmesini protesto ederek olimpiyatları boykot edeceğini duyurdu. Bu sıralarda emperyalist ülkelerde de Saharov gibileri olimpiyat boykotuna bir gerekçe olarak ileri sürülüyordu.

Emperyalistlerin bu boykot telaşı neden ortaya çıktı? Bunun yanıtını bulmak için yalnızca sporcularla yapılmış ve gazetelerde yayınlanan röportajlara bakmak yetiyor: Eğer katılsalardı, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin bu olimpiyatlarda, daha önceki yıllarda sağladıkları "başarıların" yarısına bile zor ulaşacaklardı!

Daha önceki olimpiyatlarda bütün dünya halkları sosyalizmin üstünlüğünü görmüş "zorla çalıştırılan insanlar" diye tanıtılmak istenen sosyalist ülke sporcularının gerçekten zorla çalıştırılıyor olsa bu başarıları sağlayamayacağını anlamıştı. Bu nedenle ABD'nin başı çektiği emperyalist blok giderek *olimpiyat fikrine* karşı

Resimdeki alet rüzgârın hızını ölçüyor ve böylece sonuçların rüzgârın etkisinden ayrılabilmesini sağlıyor.

çıkmaya başladı. Çünkü zaten her olimpiyat sosyalizmin üstünlüğünü ispatlıyordu. Ve özellikle Moskova'da ve sosyalist ülkelerin ezici başarısıyla geçecek olan bir olimpiyat, onbinlerce turistin Moskova'yı görmesiyle de birleşerek emperyalizmin yalanlarına karşı en büyük bir propaganda olacaktı. İşte olimpiyatları boykotun altında yatan ana neden budur. Emperyalizm, Moskova'nın görüntüsünden bile ne derece ürküntü duyduğunu olimpiyatları televizyonda en az (halkın tepkisi olmasa hiç göstermeyecek) düzeyde göstermekle kanıtlıyor.

Tüm engellemelere, baskılara karşın olimpiyatlar başladı. Emperyalizm bir güç denemesinden daha yenik çıktı.

İsrail Komünist Partisi'nin gerçek enternasyonalist tutumu

İsrail Komünist Partisi'nin Filistin konusundaki gerçek proleter enternasyonalist siyaseti tüm dünyada bilinmektedir. İKP'nin 16 Haziran 1980 tarihli kararı bunun somut bir örneğidir. Gazetemize gönderilen İKP MK Dış İlişkiler Bölümü Enformasyon Bülteni'nden bu önemli kararın bazı bölümlerini aşağıda veriyoruz:

"Haziran 1967 savaşından bu yana, İsrail Komünist Partisi işgalin ve Filistin halkına karşı izlenen ilhak ve baskı siyasetinin barışı ve güvenliği baltaladığı, en gerici, milliyetçi ve savaş yanlısı güçlerin güçlenmesine yol açtığı konusunda sürekli uyarıda bulundu.

...

"İşgal, emekçi halka yoksulluk ve çile getirdi. İşgal, aynı zamanda, halkın demokratik özgürlüklerinin yok edilmesi de dahil, her ne pahasına olursa olsun işgali sürdürmede çıkarı olan yerli ve yabancı büyük kapitalistlere korkunç bir kar kaynağıdır.

...

"Merkez Komistesi tüm parti üyelerini ve örgütlerini, Genç Komünistler Birliği üyelerini, tüm parti sempatizanlarını, tüm bilinçli işçileri, parti'nin daha da güçlendirilmesi ve sağlamlaştırılması için siyasal uyanıklığı artırmaya, faşizm tehlikesine karşı demokratik özgürlükleri savunmak, emekçi yığınların çıkarları, eşit haklar, işgalin kaldırılması ve haklı bir barış için Likud hükümetinin siyasetine karşı çıkan tüm güçleri birleştirmek için en enerjik bir biçimde çalışmaya çağırır.

...

"Camp David ve 'otonomi' planının bölgesel ve uluslararası başarısızlığı karşısında, İsrail Komünist Partisi, İsrail'deki halk yığınlarını, işgalin kalması için, İsrail'in Haziran 1967'den bu yana işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesi için ve Filistin Arap halkının İsrail ile yanyana kendi bağımsız ve egemen devletini kurma hakkının tanınması için savaşımı yükseltmeye çağırır. Bu temelde, Filistin Arap halkının yasal ve tek temsilcisi olarak FKÖ ile dialoğa girmek zorunludur. Böylece, tüm Arap devletleriyle İsrail de dahil olmak üzere bölgedeki bütün devletlerin bağımsızlığına, egemenliğine saygı duyacak, onların arasında barış ve güvenliği güvence altına alacak, haklı, kavrayıcı ve kalıcı bir barış olanaklı olacaktır".

TÜRK-KÜRT HALKLARI BİRLEŞİN!

Ulusal sorunda kim çıkmazda

L. Şimşek, İzmir

Savaş Yolu'nun 29. sayısında "Yürükoğlu mu, Berzanioğlu mu? Sol Serüvenciliğin Ulusal Sorun Çıkmazı" başlığı altında bir yazı yayınlandı. Yazı menşeviklerin ideolojik olarak nerelerde olduklarını bir kez daha gösterdi.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, onların Marksist-Leninist literatüre sığmayacak ucuz polemiklerine, ihbarlarına burada girmeyeceğiz. Bu, sayfayı kirletmekten öteye gitmez.

Savaş Yolu, *İşçinin Sesi*'nin konuları anlayamadığını söylüyor. Oysa 120-121. sayıda çıkan Feyiz Kızılbayrak'ın yazısından sonra, kendilerinin böyle bir yazıyı yayınlamaları, *İşçinin Sesi*'nin getirdiklerini anlayamamalarının somut kanıtıdır.

Yazı oportünizmin genel karakterinin açık bir yansımasıdır. Baştan sona temel sorunla ilgili net bir görüş getirilmemiş. Yani "Türkiye Kürdistanı sömürge midir, değil midir?" sorusunun yanıtı yok. Buna karşılık getirilen şu: "Bugün Kürdistan'da ana sorun ortak savaşım sorunudur. Kürdistan sömürge olsa da olmasa da bu durum iki halkın ortak savaşımına engel değildir. Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin tek bir örgütte, Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP'de birleşmesine engel değildir". Buyrun! Ezilen, sömürülen bir ulusla ilgili bilimsel çözümleme getirmek önemli değilmiş! Doğal olarak onlar için önemli olan, "ulusal sorundaki çıkmazı militanlara karşı nasıl kapatırız, saklarız"(!) kaygusudur. Bu Marksizm-Leninizm'den nasibini alamamaktır. Bu siyasal ciddiyetsizliktir. Böyle diyeceksin, hem de bir önceki sayıda biz Kürtlere güven verdik, onlar bize güven vermedi diyeceksin.

Önemli olan birlikte savaşım deniliyor. Karşı çıkan varsa, öne çıksın görelim. *İşçinin Sesi*'ne ucuz çamur atmaya çalışmak sizi bataklıktan kurtaramaz. Anlayış fukaralığına şu alıntıyla yanıt verelim:

"Aslında bu karşı çıkışların hiçbiri Kürdistan'ın gerçekten bir iç sömürge olup olmadığının doğru, bilimsel olarak saptanmasıyla ilgili değildir. Bunlara göre Kürdistan'ın bir iç sömürge olduğunu söylemek, kaçınılmaz olarak proletaryanın ayrı örgütlenmesini savunmak, Türk ve Kürt halklarının birlikte savaşmasını istememek demektir. Ne var ki, bu anlayışın, ulusların ayrılma hakkını kayıtsız şartsız

savunan komünistleri her zaman "bölücülükle" suçlayan burjuva ulusçusu anlayıştan farkı yoktur.

"Uluslararası alanda örgütlenmiş, ulus ayrımları tanımayan sermayeye karşı bütün ulusların proletaryanın en yakın ideolojik, örgütsel birliğini sağlamak komünistlerin temel görevidir" (Süleyman Sakalı, "Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin Bir İç Sömürgesidir", *İşçinin Sesi*, sayı 107-108).

Ne kadar açık değil mi? Eğer hala anlamayan varsa dönüp alıntıları tekrar okumasını salık veririz.

Savaş Yolu'ndaki yazı boyunca dikkat edilecek bir konu da, Kürtlere ulus demekten özellikle kaçınılması, yerine "halk" teriminin kullanılmasıdır. Hemen ardından bunun anlamı çıkıyor. Menşevikler Lenin'den şu alıntıyı kullanmışlar: "Tam hak eşitliği ilkesi ulusal azınlıkların haklarının güvencesi ile kopmaz bir şekilde bağlıdır". Çok doğru, ancak ulusal azınlıklar için kullanıldığında! Biz ise menşeviklerden halâ, Kürtlerin ulus mu, milliyet mi, ulusal azınlık mı olduğunun yanıtını bekliyoruz. Bu yanıt, Kürtlerle ilgili tavrı belirlemede can alıcı önem taşır.

Eğer ulus derseniz ve kendinize Leninci diyorsanız "kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları" olmak zorundasınız. Yok eğer ulusal azınlık derseniz, birçok çıkmazınıza bir çıkmaz daha eklemiş olacasınız.

Bir kez daha terimlerin gerçek anlamını anımsatalım; Ulusal azınlık belli bir yerleşme bölgesi olmayan, bunun sonucu yerleştiği bölgelerdeki uluslarla veya milliyetlerle kaynaşıp özümsenen guruplardır. Şimdi soruyoruz: Kürt ulusu bu tanımlama içine girer mi?

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

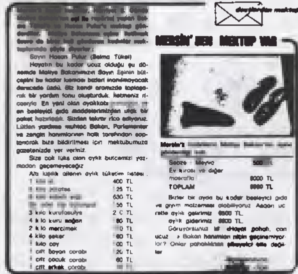
Gülveren–Gülveren Kadın M.G.
Leninci Kadınlar–Manisa
Leninci Kadınlar–İzmir
Kıvılcım–Ankara
Konya Yıldızı–Konya
Şafak–Mersin
Bolşevik Kadınlar–Turgutlu

İşçi kadınların yolu Leninci TKPnin yoludur

29 Haziran tarihli gazetelerde bir haber yer aldı: "Bit-Pire İlacından 8000 Kişi Daha Zehirlendi". Altına da ekliyor: "Tütün İşçilerinin Başında Felaket Dolaşıyor". Bu olay Haziran ayında görülen ikinci toplu zehirlenme.

Tütün işlerinde genellikle kadınlar çalışır. Çalışma koşullarının tüm zorluğuna karşın, belli bir iş eğitimleri olmadığından, (üstelik ülkemizde 2 milyon işsizin varlığını da göz önüne alırsak) bu işlerde çalışmaya razı gelir kadınlarımız. Çoğu kez başlarına gelenlerden kara yazgıları sorumlu tutulur. Bu işyerlerinde ücretler de oldukça düşüktür. Sendikalar ise sarı mı sarıdır. Kadın işçilerin çoğunlukta olması sarı sendikaların örgütlenmesi için bir avantajdır. Bilinç düzeyleri geri olan kadınlar, sendikal çalışmalara karşı oldukça ilgisizdir. Oysa derinleşen devrimci durum, kadın işçilerin sırtına daha acımasız biniyor, onları iki kat eziyor. Şu anda kadın işçilerimize bu bunalımdan devrimci çıkış yolunu göstermek, "Başlarında dolaşan felaket"ten ancak ileri demokratik halk devrimi ile çıkılacağını anlatmak baş görevimizdir.

Ancak, bizim yaptığımız devrimci ajitasyon-propagandanın önündeki baş engel oportünizmdir. Oportünistler, kadın kitlelerinin zaten geri olan bilinç düzeyini daha da gerilere, liberal burjuvazinin istediği sınırlara çekiyorlar. Bu görevi kadın hareketinde İKD ve *Kadınların Sesi* yüklenmiştir.

MERSİN'DEN MEKTUP VAR

Sayın Hasan Pulur (Selma Tüksel)

Hayatın bu kadar ucuz olduğu şu dönemde Maliye Bakanımızın Sayın Eşinin bütçesini bu kadar kısması bizleri inanılmayacak derecede üzdü. Biz kendi aramızda toplaşarak bir yardım fonu oluşturduk. İsteminiz ricasıyla En yeni olan ayakkabı ... en besleyici gıda maddelerimizden ufak bir paket hazırladık. Sizden tekrar rica ediyoruz. Lütfen yardıma muhtaç Bakan, Parlamenter ve zengin hanımların halk tarafından saptanarak bize bildirilmesi için mektubumuza gazetenizde yer veriniz.

Size çok lüks olan aylık bütçemizi yazmadan geçemeyeceğiz

Altı kişilik ailenin aylık tüketim listesi.

[illegible]	400 TL
[illegible]	125 TL
[illegible]	630 TL
[illegible]	56 TL
3 kilo kurufasulye	[illegible] TL
4 kilo kuru soğan	80 TL
2 kilo mercimek	[illegible] TL
4 kilo şeker	[illegible] TL
1 kilo çay	[illegible] TL
1 çift bayan çorabı	[illegible] TL
1 çift çocuk çorabı	60 TL
1 çift erkek çorabı	[illegible]

Sebze - Meyve	500 TL
Ev kirası ve diğer masrafla	8000 TL
TOPLAM	[illegible] TL

Bizler bir ayda bu kadar besleyici gıda ve giyim malzemesi alabiliyoruz. ... aylık gelirimiz 6500 TL. aylık giderimiz 8900 TL. Görüyorsunuz ki ... ucuz ... Bakan hanımları niçin geçinemiyorlar? Onlar pahalılıktan ... değiller

Kadınların Sesi'nin Mayıs 1980 sayısında çıkan bir yazıyı dehşetle okuduk. Ve bu tür eylem biçimlerini nasıl buluyorlar çok merak ettik. Yazıda bir ailenin aylık gideri 8900TL. olarak gösteriliyor. Üstelik bunun içine en temel gereksinim maddelerinden olan ekmek ve yol parası katılmıyor. Ve sanki, bir işçi ailesinin eline 6500 değil de 8900TL. geçerse, aylık giderleri karşılanacakmış izlenimini veriyor. Kadınlar asgari ücret savaşımına nasıl çekilir, gerçekçi istem ne olmalıdır, faşizme karşı nasıl savaşım verilir sorularına en ufak yanıt yok. Bu yanıtları getirememeleri, oportünizmin kadın hareketinde iflasını getiriyor. Devrimci durum, oportünizmi yargılıyor. Bizlerin üzerine ise olağan dönemlerden çok daha farklı görevler yüklüyor. Propaganda-ajitasyonumuzun niteliği ve örgütlenmemizi tamamen günün gereklerine göre ayarlamalıyız. Lenin, "Kadın kitleleri bizden olmalıdırlar, hatta gökyüzüne zincirlenmiş olsalar bile" diyor (*Toplumda Kadının Rolü Üzerine*, Ürün Yayınları, s.79). Bu, başarılması kolay bir görev değildir. Sabırlı ve doğru önderlikle birleşmiş bir çalışmanın sonucudur. Kadınlar arasında özel örgütlenme biçimlerinin bulunması ve kadın hareketinin ileri demokratik halk devrimi savaşımına kazanılması zorunludur.

Lenin, Klara Zetkin'e kadınlar arasında komünist çalışmayla ilgili direktif-tezler yazılmasını söyleyerek şöyle diyor:

"Bu tezler, kadınların gerçek kurtuluşunun ancak komünizmle mümkün olduğunu açıkça vurgulamalıdır. Bir yandan, insan olarak ve toplumun üyesi olarak kadının durumu ile, diğer yandan üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki yıkılmaz bağ sorununu temel bir biçimde açıklamak gerekir. (...) Bu, kadın sorununu sosyal, işçi sorunun bir parçası olarak saymak için bir neden verir ve böylece bu sorunu proletarya mücadelesine ve devrime sıkı sıkıya bağlamamızı sağlar. Kadınların komünist hareketi, kitlesel bir hareket, genel kitlesel hareketin bir parçası, sadece proleterlerin değil, fakat bütün ezilen ve sömürülenlerin, kapitalizmin bütün kurbanlarının ya da diğer hükümranlık ilişkilerinin, genel kitlesel hareketin bir parçası olmalıdır. ... Kadınların katkısı olmaksızın gerçek bir kitle hareketi olanaksızdır" (agy, s.70).

F.E.
Ankara

İşçinin Sesi'ni en geniş yığınlara kavratmaya kararlıyız

Piyangotepe bölgesi genellikle emekçilerin oturduğu bir semttir. Devrimci-Yol'un bölgede belli bir etkinliği söz konusu. Bunun yanında Leninci ideolojiyi yaşama geçirmek için savaşım veren *İşçinin Sesi* hızla gelişiyor.

Piyangotepe'de bundan bir yıl önce, 16 Mayıs 1979'da halkın bağrından çıkan yedi yiğit evladımız faşist katillerce katledildi. Bu olay sahte umutlarla iktidara gelen CHP azınlık hükümeti zamanında oldu. Bu olayın yıldönümünde tüm bölge halkının katıldığı 16 Mayıs korsan gösterisinde Leninciler halkın en önünde yer aldılar. Halkla birlikte "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Piyangotepe katliamının hesabını soracağız" gibi belgiler atıldı.

Biz, bölgedeki genel çalışmaya bağımlı olarak kadın çalışmasını da sürdürüyoruz. Piyangotepe kadınları, devrimci durumun önemli bir göstergesi olan, kadınların siyasal aktifleşmesinin en güzel örneğini oluşturuyorlar. Bizler kadın muhabir gurupları olarak Piyangotepe kadınları içersinde yürütülecek, "... ajitasyon ve propagandanın, kadınların kendi acılarından, sorunlarından, gereksinmelerinden ve istemlerinden yola çıkarak, bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin kadınlara getireceklerini somut olarak gösterilmesi ve bu yolla sorunların devrime, iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini (*TKP Konferans Kararları*, s.54) göz önüne alarak kadrolaşmayı gerçekleştiriyoruz. Bize en doğru yolu gösteren *İşçinin Sesi*'ni en geniş yığınlara anlatmaya ve kavratmaya kararlıyız.

Kıvılcım

Bize Lenin'i yasaklayamazlar!

Leninci kadınlar olarak TKP'nin Leninci kanadının oportünizme karşı açmış olduğu ideolojik savaşımı sonuna kadar destekliyor, bölgemizde de oportünizme karşı savaşıma hız veriyoruz.

Daha önce bizler İKD içinde çalışma yapıyorduk. Ancak, oportünist İKD yöneticilerinin tutumu yüzünden bölgemizde kadın hareketi gelişemedi. Örgütün üyelerinin çoğunluğunu küçük burjuva aydın unsurlar oluşturuyordu. İşçi kadınlar çok az sayıda vardı.

Oportünist yöneticiler, işçi ve emekçi kadınların sorunlarından, acılarından hareket ederek, kadınların devrimci enerjilerini açığa çıkarıp onların işçi sınıfının yanında, devrim cephesinde yerlerini almasını sağlamak yerine, kadroları yalnızca biçki-dikiş, okuma yazma, çiçek kurslarıyla oyaladılar.

Yalnızca kısır ve çay partileri düzenleyerek tabanı elde tutmaya uğraştılar. Örgüt üyesi olan az sayıdaki işçi ve emekçi kadınlar, sorunlarıyla hiç ilgilenilmediğini görerek örgütle ilişkilerini kestiler.

Örgüt içinde verilen seminer sayısı 3'ü geçmedi. Bunlar da biz militanların baskısı sonucu gerçekleşmişti.

Kadroların bilinç düzeyinin çok düşük olmasına karşın, kadro eğitimleri hep sürüncemede bırakıldı. Lenin'in yapıtlarını okuyanlara ise, (İKD Genel Sekreteri'nin de katılmış olduğu bir toplantıda) aslında Lenin'in kitaplarının ağır olduğu, herkesin bunu kolayca kavrayamayacağı, *Kadınların Sesi*'ninse Leninci çizgide yayın yaptığı, dilinin de basit olduğu söylendi ve bu nedenle *Kadınların Sesi*'ni okuyup, tartışmaların daha yararlı olacağı belirtildi. Bu, Lenin'in kitaplarını kadınlardan saklamak, okumak isteyenlerin de gözünü korkutmaktır. Yalnız bu tutumları bile İKD yöneticilerinin kadınlara verdiği değeri ve ne denli Leninci olduklarını kanıtlamıyor mu?

Şafak

Erkek yoldaşlarımızla elele savaşıyoruz!

Türkiye kadın hareketi TKP'nin oportünist yönetimi eliyle iflas etmiş durumda. Oportünistler kadın örgütlenmesini Türkiye'deki devrimci duruma uygun bolşevik bir yapıya ulaştırmadılar. Kürt sorununda getirdikleri ezen ulus şovenliği gibi, kadın hareketinde de erkek şovenizmini getirdiler. Bunlar kadınların da bolşevik bir asker olabileceğini anlamadılar. Her konuda olduğu gibi kadınlarımızın yapısını da yanlış değerlendirdiler. Geçmişteki savaşlarda, eylemlerde kadınlarımızın nasıl ön saflarda döğüştüğünü gözleyemediler. Bu yanlış anlayışları, yaptıkları kadın örgütlenmesinde kanıtlandı. Kadın işçilerimizde başlangıçta büyük bir ilgi ve sempati uyandıran İKD'yi burjuva kadın derneklerinden farksız bir yapıya getirdiler.

Leninciler olarak kadın örgütlenmesini de Leninci ideolojimiz ve Konferans kararları doğrultusunda yürütüyoruz. Biz kadın militan kadrolarımızı da bolşevik savaşçılar yapacağız. Kadın kadrolarımızın, oportünistlerin yaptığı gibi "kadın bünyesi zayıf" diye her zaman geri planda bırakılmasına, onlardaki devrimci potansiyelin gerektiği gibi kullanılmamasına izin vermiyeceğiz.

Turgutlu Leninci Kadınları olarak biz erkek yoldaşlarımızın gerisinde değil, yanında, onlarla elele çalışıyoruz. Konferans kararları ışığında fabrikalardan örgütlenmeye başladık. Turgutlu'nun kilit fabrikalarını, çalışan kadın sayılarını ve en yoğun hangi semtlerde oturduklarını saptayıp çalışmalarımıza başladık. İşçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın içine dalarak, kendi ajitasyon ve propagandamızı yaparak ideolojimizi yaymaya çalıştık.

Çalışmalar sonunda kazandığımız ve örgütlediğimiz çok şey oldu. Çalışan işçilerden kadro sağladık, fabrikalarda örgütlendik. Turgutlu işçi sınıfına ve emekçi halkına sosyal-demokrasinin ideolojisini, aslında kime hizmet ettiğini sergiledik.

Bolşevik Kadınlar

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

Kızıl Genc—İzmir
Genc Muhabirler Gurubu—İzmir
Kızıl Işık—İzmir
Genc Partizan—Ankara
Kızıl Filizler—Ankara
Kızıl Bayrak—Ankara
Kızıl Yıldız—Ankara
Savas Bayragı—Ankara
Kızıl Bahce—Ankara
Kıvılcım—Ankara
Kızıldogan—Ankara
Devrim Ezgisi—Ankara
Devrim Dalgası—Ankara
Genc Militanlar—Zonguldak
Ortaogretim—Turgutlu

Üç yurtseverin hesabını soracağız!

Biz Leninci gençler, burjuvazi tarafından 6 Mayıs'ta katledilen üç yurtseveri, yaptığımız eylemlerle, hıncımızı bir kez daha bileyerek andık.

Seyranbağları'nda yollara konulan bombalı paketler trafiği bir buçuk saate yakın kapattı. Burjuvazi hemen jandarmasıyla, polisiyle olay yerine geldi. Buna karşın halk büyük bir kalabalık oluşturarak büyük bir dikkatle paketlerin üzerlerindeki yazıları okumaya çalışıyordu. Halkın oluşturduğu kalabalık ancak destek güçler gelince dağıtılabildi. Bunlar olurken jandarmanın ve polisin çaresizliği ve ürkekliği çok açık bir şekilde gözleniyordu.

Üzerinde,

"İŞÇİ SINIFIMIZ ÜÇ YURTSEVERİN HESABINI SORACAK!

FAŞİZMİ İNİNDE GEBERTECEĞİZ!

İŞÇİNİN SESİ—TKP" yazan paketler uzun bir aradan sonra kaldırılabildi.

Onlar, Deniz, Yusuf, Hüseyin birer yurtsever, birer devrimciydiler. Halklarımızın kurtuluşu yolunda kahramanca savaştılar. Onların yurtseverlikleri ve devrimci girişkenlikleri, devrim savaşımında yaşayacak.

Kıvılcım

Gazi Eğitim'i faşistlere terketmeyeceğiz!

Gazi Eğitim Enstitüsü uzun süredir hükümetlerin sorunu olagelmiştir. Okulumuz bakanlığa bağlı olduğu için her gelen hükümet okulu kendi siyasi anlayışına göre düzenlemiştir. Buna karşın hala okul idaresi, öğretim görevlileri ve okul çalışanları demokrat insanlardan oluşuyor. Bu nasıl oldu? İktidardaki Milli Birlik hükümeti idareyi, öğretim görevlilerini ve okul çalışanlarını okuldan atmak böylece okulumuzu faşist üs haline getirmek girişiminde bulununca sıkıyönetim bu girişimi durdurdu. Sıkıyönetimin bu tavrı, okulumuzdaki geniş öğrenci kitlesinde (siyasal insanlar da bile), sıkıyönetimin ilerici olduğu kanısını uyandırdı(!). Ama kazın ayağı öyle değildi. Okulumuzda üçüncü sınıflar altıbin kişiydi ve 1. ve 2. MC hükümetlerinin okulumuzdaki faşist uygulamalarından dolayı oldukça geniş deneyime sahiptiler. Okulumuzdaki demokrat yönetici, öğretmen ve çalışanların görevden alınması, okulda güçlü bir protesto hareketinin doğmasına ve öğrenci hareketinin yeni bir ivme kazanmasına yol açacaktı. Sıkıyönetim bunu bildiği için hükümetin değiştirme girişimini durdurdu.

Biz Leninciler olarak bu durumu okulumuzdaki öğrenci kitlesine anlattık. Bunun gerçekliği daha sonra kanıtlandı. Mayıs'ta üçüncü sınıflar mezun olduktan sonra sıkıyönetimin tavrı değişti. Hükümet okuma hakkını kaybeden faşistlere okuma hakkı tanıdı. Faşistler okula geldiler ve okuldaki siyasal tansiyonda ani bir yükselme görüldü. Okulda jandarma ve faşist polislerin baskısı alabildiğince arttı, okul bir karargah haline getirildi. Faşist asteğmenler adam almak için her türlü yöntemi deniyorlar. Bölümlerde ve dışarıda faşistlerle sürekli bir kapışma var. Savaş keskinleştikçe sıvışanlar da çoğalıyor.

Bu sıralarda menşeviklerin hali içler acısı. Hızla artan bir dağılma sürecinden geçiyorlar. Ne yapacağını şaşıran tabanı, ufak tefek gaz vermelerle bir arada tutmaya çalışıyorlar ama olmuyor. Menşevikler, okulda, faşistlerin gelmesiyle gündeme gelen kavga komitelerinde yer almıyorlar. Biz kavga komitelerinde yerimizi aldık. Faşistlere karşı verilen her türlü savaşta, ön saflarda yerimiz alıyoruz, alacağız

Gazi Eğitim'i faşistlere terketmeyeceğiz!

Devrim Dalgası

NATO'yu nasıl kovacağız

Aylardır emperyalistler arasında Türkiye üzerine tartışmalar sürüyor. Emperyalistler, çıkarları açısından çok önemli olan Türkiye' nin içine düştüğü bunalımlardan kurtarılması gerektiğini söylüyorlar. Bunun için Türkiye tekelci burjuvazisine geniş maddi olanaklar sağlamak gerekiyor. Fakat Türkiye'de yükselen sınıf savaşımı, işçi sınıfı hareketinin aldığı boyutlar, bir devrim olasılığı, emperyalistler için bu yolu oldukça riskli kılıyor.

Bu yardımın gerçekleşmesi için en başta işçi sınıfı hareketinin durdurulması, yükselen halk muhalefetinin bastırılması gerekiyor. Ve burjuvazi bu yolu deniyor. Bir yandan devleti faşistleştiriyor, şiddet mekanizmasını güçlendiriyor, öte yandan liberal burjuvazinin partisi sosyal-demokrat CHP' yi alana sürüyor. Yığınları "akıllı" muhalefetle durdurmayı deniyor.

Öte yandan, emperyalizmin uluslararası planda gittikçe güç yitirmesi, emperyalist zincirden yeni yeni halkaların kopması, emperyalizm açısından zayıf halka konumundaki ülkeleri emperyalist halka içinde tutabilme sorunun başa alınmasını getiriyor.

Türkiye'nin emperyalist zincir içinde tutulması sorunun bir parçası olarak ülkemizde NATO bakanları toplantı yaptılar. NATO' yu emperyalizmden ayrı değerlendirmeye kalkan menşevikler ise "NATO'ya HAYIR" çığırtkanlığı yapmaktan ileri gitmediler. Oysa NATO'nun ülkemizi terkedip gitmesi ancak ülkemizde gerçekleşecek ileri demokratik halk devrimi ile olacaktır. Çünkü Türkiye tekelci burjuvazisi ve emperyalizm işbirliği içindedir. Yumruğunu birine kaldırdın mı diğerine de vurmak zorundasın. Emperyalizmi ülkeden kovmak, tekelci burjuvazinin egemenliğini kırmak zorundayız ki onun askeri kanadı NATO'vu defedelim!

Not: Bu konuda bir metin pano olarak ODTÜ'de çeşitli bölümlere ve yurtlara, NATO bakanlar doruğunun devam ettiği günler süresince asıldı.

Kızıl Bayrak

ODTÜ'de savaşıyoruz!

Geçtiğimiz günlerde ODTÜ'de 6. ve 8. yurt seçimleri yapıldı. Bizler de *İşçinin Sesi* olarak 6. yurt seçimlerine katıldık. Katılmaktaki amacımız öncelikle görüşlerimizi kitleye iletmek, bu doğrultuda propaganda ve ajitasyonumuzu yükseltmekti.

Seçimden önce yurtta bir forum düzenlendi. Burada çoğunluğu, seçime katılan siyasetlerin insanları oluşturuyordu. Kitleden katılım çok azdı. Forumda bütün siyasetlerin temsilcileri konuşmalar yaptı. Tartışılan önemli bir konu 1 Mayıs oldu. Burada, Türkiye'nin içinde bulunduğu koşulları, bu koşullarda yapılması gerekenleri, 1 Mayıs'ın değerlendirmesini net, açık bir şekilde ortaya koyan biz olduk.

Kızıl Bayrak

Ne biçim kurtarılmış bölge?

Biz ... mahallesinde örgütlenmek için çalışan Lenincileriz. Bu mahalle de faşist işgal iki yıldır kırılmış ve iki yıldır çeşitli guruplar burada çalışma yapıyor. Buraya "kurtarılmış bölge" diyorlar, ama faşistler gelip sağa sola yazılar yazabiliyor. Bu ne biçim kurtarılmış bölge? Örneğin, şöyle bir olay oluyor: Faşistler mahallenin içine kadar gelip devrimcileri tarıyorlar. 1 kişiyi ağır yaralayıp çekip gidiyorlar. Daha sonra, mahalle halkı kendiliğinden, orada faşistlere yataklık eden ...nın evine yürüyor. Evden çifte ile ateş ediliyor. Sonuç, 16 yaralı. Ve ev hala yerinde duruyor.

Biz bunları eleştirdik. Birçok arkadaş bu eleştirileri doğru buldu. Şimdi *İşçinin Sesi*'ni istiyor ve okuyorlar.

...'yı Kızıl Presnaya yapacağız.

Savaş Bayrağı

Kendimizi kabul ettireceğiz!

Bizler ... yurdu biriminde çalışan muhabir gurubuyuz. Kız öğrencilerin kaldığı yurt genel olarak faşist işgalin bulunduğu bir bölgede yer alıyor. Birimimiz içinde faşistler yok. Devrimci guruplar içinde yönetimde bulunan Dev-Yol ve onun pasifliğinden yararlanan HK ve Kurtuluş var. Bizler ise henüz yeniyiz, ama kısa zamanda kendimizi kabul ettirmeye kararlıyız.

Yurtta, konum nedeniyle nöbet tutuluyor. Şu sıralarda da gurup olarak nöbet tutma istemimizi zorluyoruz.

1 Mayıs 1980 geçti ve gerçekten de bir dönüm noktası oldu. 1 Mayıs'ta hem sağ hem de sol oportünizmin vardığı yer ve Türkiye devrimci hareketinin örgütlüllüğünün ne düzeye olduğu açığa çıktı. 1 Mayıs 1980 devrimciler için ders alınması gereken bir olaydır. Birimimizde de 1 Mayıs aynı pasiflikle geçti ve tüm zorlamalarımıza karşın bir forum bile yapılmadı.

Kızıldoğan

Haydi enerjik, kararlı savaşa!

1 Mayıs sonrası yığınlarda bir moral yorgunluk, bir durulma ortaya çıktı. Bölgemizde var olan dağınıklık, laçkalık, geneldeki bu durumun özeldeki yansımasından başka bir şey değil. Sorun bunun önüne geçmektir. Altmışevler'de yoğun devrimci propaganda ajitasyonla, yığınların psikolojisini dikkate alan eylemlerle örgütlenerek bunun üstesinden geliyoruz. Haydi enerjik, kararlı savaşa!

Kızıl Bahçe

Savaşlar içinde halkla kaynaşıyoruz

Çiğli Lisesi'nde devrimci hareketi 3 yıldır İLD tek başına götürdü. Bu yüzden İLD, Çiğli Lisesi'ne "dikensiz gül bahçesi" derdi. Ama *İşçinin Sesi*'nin Leninci çizgisiyle karşılaşan Çiğli Lisesi öğrencileri, araştırmaya , Lenin'i öğrenmeye başladılar. Çiğli İGD yönetim kurulunun dağıtılması Çiğli Lisesi öğrencilerinin oportünist yöneticileri tanımasını sağladı. İLD'nin oportünist yöneticileri *İşçinin Sesi*'ni savunan arkadaşları İLD'den attıktan sonra Çiğli Lisesi'nde İLD'nin varlığını gösterebilmek için 7-8 ay önce İGD'den lümpenlik yüzünden atılan kişileri İLD Çiğli Lisesi sorumluluğuna getirdiler. Çiğli halkı ve lise öğrencileri onları iyi tanırlar. Bunlar İGD ile Çimentepe halkı arasında büyük bir soğukluk yarattılar. Fakat biz bu soğukluğu barikatlara çıkarak yok ettik. Barikatlarda Çimentepe halkına *İşçinin Sesi* siyasetini tanıttık. Biz barikatlarda Çimentepe halkı ile omuz omuza savaşırken oportünistler arkadaşlarımıza saldırdılar ve kahve köşelerinde kağıt oynadılar.

Devrimci Liseliler olarak faşistlere, Maoculara, oportünistlere karşı işçi sınıfımızın emekçi halkımızın ileri demokratik halk devrimi savaşımının yanında yerimizi alıyoruz.

Çiğli Lisesi'ni Leninci gençliğin kalesi yapacağız!

Kızıl Genç

Üstümüze düşeni yapıyoruz

Ülkemizde faşizm tehlikesi somutlaştıkça, sınıf savaşımı daha da keskinleştikçe bazı küçük burjuva devrimci gurupları ve oportünist akımlar devrimci durumun gerektirdiği olguları kavrayamadıklarından işi külhanbeyliğe ve mahalle kabadayılığına döktüler.

Menşevikler ise şu günlerde tam bir dağınıklık içindeler. Tabanlarını bütünüyle pasifize etmiş durumdalar. NATO toplantıları tabanlarına gaz vermek için tam bir malzeme oldu. Bir hareketlilik içine girdiler. Ancak NATO toplantıları bitince işler de bitti. Şimdilerde tekrar hareketlenmek için yine böyle bir malzeme bekliyorlar.

Barikatlara çıkan halkı denetim altında alabilmek için tekrar sokağa çıkma yasağı koydular. Bu olguların ışığı altında biz Leninci komünistlere düşen en büyük görev yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmaktır. Bu arada "Burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz" belgisini hayata geçirip oportünizme karşı savaşımı da yükselteceğiz.

Ülkemizdeki genel durum Anadolu Eczacılık'ta da yaşanıyor. Okulumuzda faşistlere karşı mücadele ancak onları fiziksel olarak yıpratma şeklinde oluyor. Faşistlerin okula gelebilmelerindeki en büyük pay sıkıyönetimindir. Bu arada sıkıyönetim ve gerici baskıların sonucu olarak okul kitlesinde bir pasiflik görülmesine karşın biz Leninciler üstümüze düşenleri yapmak için çalışıyoruz.

Devrim Ezgisi

Leninciler savaşıyor!

Bolşevik örgütlenmeyi gerçekleştirme militan ve sempatizan arkadaşların devrimci özverisini geliştirme yolunda Yaz Taarruzu başladı.

Yaz Taarruzu'nun amacı örgütlenme, ideolojik eğitim ve parasal sorunlara çözüm bulmaktır.

Örgütlenmek için yayın dağıtımının düzenli bir şekilde çalışması gerekir. TKP Leninciler Konferansı, "Gazetenin girdiği yere ideolojik birlik girer" diyor. Yayının ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Yayın çevresinde yeni halkalar oluşturmalı, yayın dağıtım şebekesinin sistemli bir biçimde çalışmasını sağlamalıyız. Yayın yoksa, tükenmişse eski yayınları çoğaltıp halka dağıtmalıyız.

Savaş Bayrağı

Oportünizm çürüyor!

Turgutlu'da hiçbir eyleme katılmayan devrim kaçkını kişiler (ki bunlar toplam sekiz kişidir) Leninci ideolojinin Turgutlu'da kök salmasıyla telaşa düştüler. Önceleri "onlar haindir, ajandır" gibi devrimci ahlaka yakışmayan deyimler kullandılar. Sonra bölgedeki güç dengelerine göre ayrı ayrı tavır aldılar. Örneğin, bazı yerlerde yoldaşlarımıza saldırıya kalkıştılar. Turgutlu'da ise kavga olmasın, birbirimize girmeyelim dediler. İdeolojik olarak birşey söyleyemediler. Bu oportünizmin kemiksizliğini ucuz politikacılığını sergiledi.

Ortaöğrenim

Gülveren'i faşistlere mezar edeceğiz!

Gülveren semti faşistlerin işgali altında bir yer. Burada çalışmalara başlayan *İşçinin Sesi*, şimdiye kadar hiçbir siyasal hareketin yapamadığını yaptı. Gülveren'in göbeğine, "Yaşasın 15-16 Haziran", "Gülveren faşistlere mezar olacak" yazılı pankart astı.(...)

Kızıl Bahçe

Bolşevik — İzmir
Toprak — Turgutlu
Keskin Orak — İzmir
Kızıl Bahçe — Ankara
Kızıl Güneş — Ankara
Kızıl Taşlar — Ankara
İmalat-ı Harbiye — Ankara
Tave Sur — Ankara
Kavga Arkadaşları — Ankara
Kaptan — Samsun
Maden — Ankara
Birlik — Salihli
Kızıl Ulak — İzmir
Fırın İşçisi — Turgutlu
Kızıl Pençe — İzmir
Devrim Kervanı — Samandağ
Ozan Öncü — İzmir
Günlük Haber — Manisa
Cezaevi Dayanışma — Turgutlu
Kule — Manisa
Kızıl Lale — Mersin
Kızılırmak — İstanbul
Kızıl Hukuk — Turgutlu
Kızıl Kalem — Samandağ
Mahalle — Ankara
Kızıl Makine — Samandağ
Vuran Eller — Ankara
Kıvılcım — Ankara
Leninci Birlik Kömünü

Disk kongresi ve oportünizm

DİSK'teki dağınıklık giderilecek ve DİSK yeniden çalışır duruma getirilecek diye yapılan kongre yeni dağınıklıklara neden olarak sonuçlandı. Ancak kongre sonrasının en kazançlı kesimi devrimciler ve devrimci ideoloji oldu.

Oportünist kanat, kendini çok kazançlı sanabilir. Ve kendilerine göre haklıdırlar da. Bir yılı aşkın süredir kavgasını verdikleri koltuğa kavuştular. 6. Kongre ile yönetimden uzaklaşan Birlik-Dayanışmacılar, bu kongrede yönetim organına bir kişi ile girdiler. Hem de aylardır "tabansızlar" diye nitelendirdikleri, üç öğün küfrettikleri sendika ağalarıyla anlaşarak seçildiler. TKP oportünist kanadının kazançlarının ikisi bunlar: Reformist sendika ağalarıyla uzlaşmak ve yönetimde temsil edilmek.

Bunun yanısıra oportünistlerin büyük bağlaşığı CHP de pek zararlı sayılmaz. Ecevit'in, Mustafa Üstündağ'ın, "komünizme de faşizme de karşıyız" yaveleri kongrede bol bol alkışlandı. Ama devrimciler kazançlı çıktı dedik, bu nasıl oldu?

Birincisi, oportünist TKP yönetiminin reformist sendika ağalarıyla çelişkisinin, küfürleşmesinin koltuk kavgasından başka birşey olmadığı iyice açığa çıktı. İkincisi DİSK kongresinde anti-komünizm yapıldığını ve anti-komünizmin alkışlandığını gördük.

Özetle bu kongrede TKP oportünist kanadının ne mal olduğu biraz daha ortaya çıktı.

İşte bu nedenlerle devrimciler kongreden kazançlı çıktılar. Oportünizmi teşhir için şimdi daha hızlı çalışmalıyız.

Süleyman Şahin
İzmir

Haydi savaş alanlarına

Manisa'da sermaye güçleri bir yandan devrimci güçlerin üzerine devlet terörü ile saldırırken bir yandan da MHP eliyle Manisa'da var olan işyerlerini zorla ele geçirmeye çalışıyorlar.

Buna bir örnek, Manisa organize sanayi bölgesinde Maden-iş'in örgütlü olduğu bir işyeri olan ELBA'da oynanan oyunlardır. Faşistler patronla işbirliği yaparak MİSK'i işyerine soktu. Geceleri, vardıya dönüşü, işçilerin önüne geçip tehdit ederek ve döverek zorla Maden-İşten istifa ettirdiler. Gündüz de, iş çıkışında, işyeri servislerini doğru noterliğe ya da Ülkü Yolu derneğine götürdüler. Ve oportünistler bu duruma ses çıkarmadı. Sendikal kanaldan olaya müdahele etmek istediğimizde, bize faşistlerden daha sert karşı çıkarak işyerlerine göndermediler. İşveren telefonla bildirerek bizlerin olaya girmesini önlediler.

Aynı organize sanayi bölgesinde, tekellere karşı savaşım bayrağını açmış olan yiğit Çukurova işçileri vardır. Bizler kararlı bir savaşım içindeyiz.

Bizler Lenin'in "Biz ne kadar güçlü isek halk bizim yanımızda o kadar yerini alır" sözünü unutmuyoruz. Biz Çukurova'nın Leninci, *İşçinin Sesi* militanları olarak tekellere ve faşizme karşı nasıl savaşıyorsak oportünizmin her türüne karşı da amansız savaşacağız ve fabrikalara *İşçinin Sesi*'nin kızıl bayrağını dikeceğiz. Haydi savaş alanlarına!

Kule

İşçiler silahlanın devrime hazırlanın

14 Haziran Cumartesi günü, 15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümünde bir anma eylemi yapmak için toplanan Etlik-Esertepe mahallesi emekçi halkına saldırmaya yeltenen faşistler gereken cevabı aldılar. Silahlı saldırıya kalkışan faşist milisleri, mahallenin Leninci militanları aynı şekilde geri püskürttüler. Daha önce defalarca mahalle halkı tarafından kovalanan faşistler bir kere daha boylarının ölçüsünü aldılar.

Olaydan hemen sonra mahalleyi basan jandarma, polis, faşistlerin beceremediği işi yerine getirmek için mahalle halkına, kadınlara saldırdı. Yakın bir mahallede oturan Leninci bir militanı yakaladıktan sonra polis otosunun önünde kafasından tabanca kurşunu ile yaraladılar. Arkasından arkadaşımızı kan kaybından ölsün diye polis otosuyla "gezdirdiler", ellerine silahlarla dolaşan faşist milislere gösterdiler, sonra da karakolun önüne attılar. Kafasında çok ciddi bir yara olan arkadaşımız hala hastahanede. Ölüm tehlikesini atlattı fakat durumu ciddiyetini koruyor. Bu arada polis

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

yaptığı operasyon sırasında 4 devrimciyi de gözaltına aldı.

Ertesi gün sabaha karşı polis ve jandarmadan yüz bulan faşist milisler "yüreklenip" yine yakın bir bölgede 20 kadar evi kurşunlayıp kaçtılar.

Tüm bu olaylar ve baskılar, Etlik-Yayla mahallesi emekçilerini faşizme, tekellere, emperyalizme karşı savaşta biledi. Bir kez daha burjuvaziye ve devletine karşı verilen savaşta Leninci yolun doğruluğu kanıtlandı.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Faşizme karşı silahlanalım!

Mahalle

Oportünistlerin ulusçuluğu

Sınıf savaşının keskinleştiği günümüzde ulusal sorun devrimci hareket açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu sorunu önemsememek, doğru çözüm getirmemek devrimci hareketin geleceğiyle oynamaktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndan sonra egemenliğini kuran Türk burjuvazisi, Türkiye Kürdistanı'nı en barbar yöntemlerle sömürmüştür. Türkiye Kürdistanı'nda bulunan yeraltı, yerüstü zenginlikleri talan etmiştir. Bugün de baş kaldıran Kürt emekçilere, Türk burjuvazisi, devletiyle, açık-gizli faşist örgütleriyle acımasız saldırılarda bulunuyor. Hergün onlarca Kürt emekçisi katlediliyor.

TKP'li oportünistler de son zamanlarda ulusal soruna doğru çözüm getiren Lenincilere saldırmaktan geri kalmıyorlar. Ulusçu tutumlarını gizlemek, Lenincilere hesap vermekten kurtulmak için Lenin'i çarpıtarak kendilerini aklamak istiyorlar. Sonra da kendilerinin Leninci olduğunu ileri sürüyorlar. Kimin Leninci, kimin ulusçu olduğunu görelim: Ezen ulusun komünistleri olarak, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını savunmak, bu konuda ajitasyon ve propaganda yapmak mı Lenincilik, yoksa bunun tersini yapmak mı? Ulusçu, ırkçı şovenist içerikli "İstiklal" Marşı'nı bir "ulusal değer" olarak savunmak mı Lenincilik tir?

Siz Leninci değilsiniz. Boşuna öyle görünmeye çalışmayın.

Kızılkalem

Mahpustan yükselen Leninci ses

Bizler ...mahpusunda yatan Lenincileriz. Burada Leninci Birlik Komünü adlı bir gurup kurduk. Köhnemiş düzenin buraya yansıyan tüm pisliklerine, baskı ve zorbalığına karşı savaşıyoruz. Kötü alışkanlıkların giderilmesi, beslenme, temizlik, eğitim vb. üzerinde ciddi olarak duruyoruz. En önemlisi, mahpusu bir Leninizm okuluna dönüştürmek için çalışıyoruz. Amaç, bu mahpusa düşen yoldaşlarımızın, militanların, sempatizanların ülkedeki devrim savaşından kopmamasını sağlamaktır. Hep birlikte daha da gelişebilmektir.

Yoldaşlar, gazetemizin aydınlattığı Leninici yolda, faşizme, emperyalizme, burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşım hergün yeni ve ileri boyutlara ulaşıyor. Görüşmeye gelen yoldaşlardan iyi haberler alıyoruz. Kuşkumuz yok Zafer işçi sınıfının, Lenininzmin olacaktır. Bunun tersini düşünmek bilime aykırıdır.

Yoldaşlar, size marş sözleri gönderiyoruz.

Faşizmi ininde geberteceğiz!
Yaşasın TKP'mizin Leninci birliği!

Leninci Birlik Komünü

Leninci Birlik Marşı

Partinin savaşkan neferleriyiz,
Bizler yenilmez Lenincileriz.
Gelişen yığınsal birliğimizle,
Faşizmi ininde gebertceğiz.
Kalktı çelik yumruklar
Birlikte haykırıyor
Utku bizimdir diye
Katılın yoldaşlar birliğimize,
Savaş verelim oportünizme.
Yok bir edelim köhne düzeni,
İlerleyelim biz sosyalizme.
Zaptedip meydanları
Elde kızıl bayraklar
Çınlatalım Leninci şiarları!

(...) Mahpusundan
bir Leninci

İdeolojik savaş lafta kaldı

Değerli Yoldaşlar,

25 Haziran günü DİSK'in 7. Kongresi toplandı. Kongrenin ilk günü sabahı, kongrenin yapıldığı Spor ve Sergi Sarayı'nın yanındaki büyük bir duvara TKP'li Leninciler tarafından şöyle yazıldı: "İşçiler silahlanın devrime hazırlanın!, *İşçinin Sesi* — TKP".

Bu yazı saat 9.30'a kadar kaldı. Erken gelen temsilciler Lenincilerin önerisini görüp duydular. 9.30'da oportünistlerin ihbarı ile yazı silindi. Şimdilik oportünistlerde ses yok.

Kongre CHP'nin zaferiyle sonuçlandı. Oportünistler ortada kaldı. Oportünistler açıkça CHP-DİSK yönetimi kuyrukçuluğu yaptılar. Liberal burjuvazi ve reformistlerle açık anlaşma yaptılar. Yeni yönetim eski hamam eski tas oldu. İdeolojik savaş, proleter hegemonyası, hepsi lafta kaldı.

Kuyrukçuluğa son!
Yaşasın *İşçinin Sesi*!,
Yaşasın TKP!

Yoldaşlar,
Muhabir gurubumuzun adını değiştiriyoruz. Daha önce *Savaşım* olan adımız bundan sonra *Kızılırmak*' tır.

Tüm yoldaşlara komünist selamlar.

Kızılırmak

Burjuvazinin işkenceleri Lenincileri yıldıramaz

Bunalım derinleşiyor. Devrimcilerle karşı-devrimciler arasındaki sınıf savaşımı iyice keskinleşiyor. Burjuvazi sömürüsünü biraz daha sürdürebilmek için faşizmi dayatıyor. Gün geçtikçe faşist baskılar daha da yoğunlaşıyor. MHP'li, ÜGD'li eli kanlı faşist canilerle birlikte polisini, jandarmasını emekçi halkımızın üzerine sürüyor. Evleri basıp suçlu, suçsuz, kadın, kız, çocuk demeden herkesi götürüp, günlerce işkencede tutup, bacılarımızın ırzına geçiyorlar. Devrimcilere sizleri hadım edeceğiz deyip günlerce elektrik veriyorlar.

Bunlardan birini de bizim bölgemizde, Umut mahallesinde yaşadık.

Polis hergün faşistlerle birlikte devrimcilerin üzerine saldırıyor. Halka birlikte kurşun sıkıyorlar. Devrimcilerin oturduğu mahalleye hergün baskın yapıp, rastgeleni alıyorlar. Olay çıkmadığı halde, polis kendisi sağa sola ateş ederek provokasyon yaratmaya çalışıyor.

Hiçbir suçu olmadan gece yatağından 8 Leninci arkaşımızı götürüp, karakolda faşistlerin eline verip, demir çubuklarla dövdürdüler. Oradan da şubeye götürüp, işkenceye çektiler. Leninciler işkenceden yılmadılar, dayandılar. Bir tek kelime bile almayınca 5'ini bırakıp, 3'ünü tutukladılar.

İşçi sınıfımız, emekçi halk egemen burjuvazinin bu sömürüsüne, zulmüne, baskısına karşı direniyor, savaşıyor. Grevler barikat alanlarına dönüşüyor. Türkiye'nin her yerinde yığınlar alanlarda burjuvazinin polisine, jandarmasına, faşistine karşı yiğitçe savaşıyor, direniyor. Çorum olayı bunun en somut örneğidir. Selâm olsun savaşan Çorum halkına!

Egemen burjuvazinin beşinci kolu olan menşevikler ise ülkede devrimci durum yok, yığın hareketi yok diye yığınları pasifizme sürüklemeye çalışıyorlar. Yükselen devrimci harekete balta vuruyor, işçi sınıfı hareketine ihanet ediyorlar. Burjuva kuyrukçuluğu yapıyorlar.

Nereye kadar giderlerse gitsinler peşlerini bırakmayacağız, devrime ihanet edenlerden halkın önünde hesap soracağız.

Yaşasın Lenincilerin burjuvaziye, oportünizme karşı verdiği kararlı savaşım!

Yaşasın yiğit Çorum halkının savaşımı!

Yaşasın devrim!

Kıvılcım

Polisin can simitleri

Turgutlu'da gelişen Leninci hareketi bastırmayı amaçlayan menşevikler, İzmir'den getirdikleri adamlarla bir saldırı düzenlemek isterken yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Olay şöyle:

Menşevikler, "Beton-İş sendikasını hainlerden temizleyeceğiz" diye 10 kişilik bir ekip yapıyorlar. Bunlardan 4'ü, silahlı olarak sendikayı basmak için yola çıkıyor. Fakat aksilik, yolda faşistlerin silahlı saldırısına uğruyorlar. Bir faşist iki menşeviğin, birini ayağından, ötekini sırtından vuruyor. Menşevikler birbirlerini meydanda bırakarak kaçıyorlar. Ayaklarından vurulan menşevik akşam yattığı eve geliyor. Kaçan silahlı menşevik ise silahını eve bırakıp ortadan yok oluyor. Daha sonra polis evi basıyor, yaralı menşeviği tutuklayıp silahı alıyor. Şu andaki durum ise kırk yıl gülmeyen padişah kızını bile güldürür: Menşevikler biribirini vurmaktan yargılanıyorlar!

Bir başka olay da eski İGD Turgutlu şube başkanıyla ilgili. Bu menşevik bir gece yoldaşlarımıza saldırdı. Bu sırada olay yerine gelen polis hem menşeviği hem de yoldaşlarımızı götürdü. Menşeviğin üstünden bir silah çıktı. Fakat menşevikle anlaşan polis, silahın Lenincilerin üstünden çıktığını ileri sürdü. Burada yoruma gerek yok. Biz menşeviklere, devrimci durumda bunalan polisin can simitleri diyoruz.

Kızıl Hukuk

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Samandağ Koop'ta menşeviklerin oyunları

Genelde olduğu gibi ilçemiz Samandağ'da da oportünistlerin çirkin yüzleri hergün biraz daha halkımız ve kendi tabanları tarafından kavranıyor. Örneğin, başta Leninciler olmak üzere tüm devrimcilere saldırmaları, hertürlü seçimlerde gericilerle bağlaşıklık kurmaları ve HALK-KOOP'un paralarını (ki bu paralar halktan toplanan paralardır) babalarının paralarıymış gibi çarçur etmeleri onların teşhirini hızlandırıyor.

HALK-KOOP ilk kurulduğunda 300'e yakın üyesi vardı. Üye olan herkesten giriş ödentisi olarak 2500 TL. aldılar. Bankalarda hesap açarak 1 milyona varan kredi almaya başladılar. Toplanan ve çekilen paralarla bir kısım mal (şeker, deterjan, yiyecek vb.) aldılar. Bu malları, ilçemizde stokçulukla ün kazanmış bir tüccarla anlaşarak çürümüş kokmuş mallarla değiştirdiler. Bunun yanında sahte çeklerle mal siparişleri yaparak, birçok toptancıyı dolandırdılar. Bu durum, Samandağ halkı ve kendi üyeleri içinde tepki doğurdu. Birçok HALK-KOOP üyesi ve bir yönetici istifa ettiler. Baştaki 300 üye de bugün 125 dolayındadır.

Oportünistlerin ayak oyunlarının hesabını soracağız! Bunları halkımızla birlikte boşa çıkarıp yüzlerine şamar gibi indireceğiz!

Kızılmakine

Devrimci durumda devrimci eylem

14 Haziran günü Ankara'nın İlker mahallesinde halk ekmeğe yapılan son zammı protesto etti. 14 Haziran günü halk ekmek almadı. Ayrıca bu eylemlerini kamuoyuna duyurmak amacıyla bir basın toplantısı yaptılar, devlet başkanına protesto telgrafları çektiler ve tüm halkı zamlara karşı direnmeye çağırdılar.

İlker mahallesi tümüyle emekçilerin oturduğu bir gecekondu mahallesidir. Bu mahallenin de benzeri tüm diğer mahallelerde olduğu gibi birçok sorunları vardır. Bu sorunlar şunlardır: Konut, su, yol, elektrik, ulaşım, eğitim, sağlık ve en önemlisi de devletin resmi ve sivil güçleri tarafından yapılan baskı ve terör karşısında can güvenliği.

Devrimci durum siyasetleri devrimci eyleme zorluyor. Devrimci duruma uygun eylemler yapmayan siyasetler sürekli sağa kayıyorlar. Halkın kendiliğinden çıkışlarına bile engel oluyorlar. İlker mahallesinde de böyle oldu. Halkın kendiliğinden direnişine yeterince destek verilmedi.

Devrimci durumda devrimci eylem.

Vuran Eller

Grev alanı sosyalizm okuluna dönüştü

Oportünistlerin yönetimindeki Petkim-İş sendikası, Manisa'daki Çukurova Fabrikası'nda iki aydan beri ekonomik-sendikal düzeyde bir grevi sürdürüyor. Grev, burjuvazinin kabul sınırları içindeki istemlerden bile uzak ve Türkiye'deki kıran kırana sınıf savaşından kopuk olarak sürdürülüyor. Fabrika olarak tekil greve gitmenin tipik bir örneği. Transparanlar reformcu belgilerle dolu. Oportünistlerin donattığı güvercinlerden, karanfillerden geçilmiyor. Barış alanı haline getirdikleri grev yerine utanmadan savaş alanı diyorlar.

Biz TKP'nin Lenince erleri, *İşçinin Sesi*'nin militanları, oportünizmi çökertme savaşının bir parçası olarak Çukurova'nın şanlı grevcileriyle bir dayanışma eylemi düzenledik. Eylem günü Leninci güçler, grev alanını yığınsal olarak doldurduk. Alanı dolu dizgin devrimci belgilere boğduk: "Toplu sözleşmeleri devrim savaşına bağlayalım", "Gerçekçi istem — devrimci eylem", "Ekmek toprak özgürlük — Kahrolsun sömürgecilik", "Kürt ulusuna ayrılma hakkı", "Faşizmi ininde geberteceğiz", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi", "Leninci TKP için savaşıyoruz", "Sosyalizmi kuracağız" belgileriyle çınlattık. Devrimci marşları ve Enternasyonal'i işçilerle birlikte söyledik. Halaylar çekildi. Grev alanı proletaryanın sosyalizm okuluna dönüştü.

Bu bilinçli ve yığınsal grev ziyareti oportünistlerin yüreğine korku saldı. Ama biz gerek örgütlenmedeki, gerek ajitasyon propagandadaki bazı eksiklerimizi de gördük. Daha bilinçli, örgütlü, güçlü ve kararlı olarak böyle eylemleri düzenlemek için bilendik.

A.T.
Manisa

İşçinin Sesi güçleniyor

İşçinin Sesi günden güne gelişiyor, güçleniyor ve burjuvazinin beyninde patlıyacak bir yumruk oluyor. Son günlerde *İşçinin Sesi* militanları tarafından düzenlenen bir eylem çoşkuyla karşılandı. Militanların aynı gün ve aynı saatte şehrin iki yerinde yolun ortasına koydukları bombalı sandıklar trafiği uzun süre aksattı. Sandığın üzerinde şu belgiler yazılıydı: "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Kahrolsun sömürgecilik!", "Faşizme karşı silahlanalım!", "Faşist polislerden hesap soracağız!" Halk bu eylemi ilgiyle izledi. Eylem günlerce konuşuldu.

Biz *İşçinin Sesi* taraftarları olarak savaş bayrağını daha da yükseltmeye kararlıyız.

Kızıl Lale

Devlet tekelci kapitalizminin çıkmazı

Ülkemizde tekelci kapitalizmin ekonomik, siyasal bunalımı gittikçe derinleşiyor. Tekelci burjuvazi büyük bir çıkmaza girmiştir. Açık faşist diktatörlüğe doğru hızlı adımlar atılıyor.

"Milli Birlik Hükümeti" tekelci burjuvazinin derinleşen bunalımını çözemiyor. Başbakan Demirel, "Türkiye'de yangın var, yangını en kısa zamanda söndüreceğim" dediyse de birşey yapamadı. Tam tersine daha da alevlendirdi. Tekelci burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişki daha da kesinleşti.

Genelde olduğu gibi ülkemizde de tekelci burjuvazi sıkıştığında azgınlaşıyor, saldırganlaşıyor. Ülkemizde son gelişen olaylar budur. Tekelci burjuvazi, devletin tankıyla, topuyla işçilere, emekçi halkımıza saldırıyor. Her gün onlarca işçinin, emekçinin, aydının kanı akıtılıyor. Bölgelerde iç savaş yaratılıyor. Türkiye Kürdistanı'nda en barbar yöntemlerle saldırılar yapılıyor. Gün Sazak öldürüldükten sonra faşistler Türkiye'nin her yerinde azgınca, kudurmuşcasına emekçi halkımıza saldırdılar. Bu saldırılar devletle beraber ve devlet eliyle yapıldı.

Tekelci burjuvazi, düştüğü bu çıkmazdan kurtulmak, iktidarını korumak için çeşitli yolları deniyor. Ancak, hangi yolu denerse denesin sonu yıkımdır.

Devlet tekelci kapitalizminin düzenini yıkacağız.

Devrim Kervanı

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran

15-16 Haziran direnişi, Türkiye işçi sınıfının şanlı tarihine altın bir sayfanın eklendiği gündür. İşçi sınıfımız zora dayanarak, burjuvaziye ve sendika ağalığına karşı ekonomik ve politik savaşımını yükseltiği gündür. 15-16 Haziran direnişinin üstünden on yıl geçti ama günceliğini koruyor.

Devrimci durumun giderek, hızla olgunlaştığı ve ulus çapta bunalıma doğru ilerlediği bir ülkede yaşıyoruz.

İşçi sınıfımız 15-16 Haziran'ları, 1 Mayıs'ları barikatlarda, savaş alanlarında fabrika işgallerinde devlete, polise karşı savaşarak kanlarıyla yazmış, yaratmıştır. Eğer biz devrimciler, bu direnişleri kutlayacaksak ve yaşatacaksak, bunu hem yaratılışına hem de günün koşullarına uygun bir şekilde yapmak zorundayız. Fakat bölgemizde kendilerine devrimci diyen oportünistler 15-16 Haziran'ı değil bildiri dağıtarak bir çay toplantısında bile kutlamadılar.

Tekelci burjuva devleti halkımıza, işçi sınıfımıza karşı kan kusuyor. 15-16 Haziran'lar faşist teröre karşı savaşarak kutlanmalıdır.

Devrim Kervanı